YGGDRASIL – MANIPULARE SATANICĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Malko Productions

Yggdrasil – Manipulare satanică

ISBN:
973-9138-47-0

Edition Malko Productions – Paris
La manipulation Yggdrasil
© Malko Productions,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Redactor: ***M. V. Petrescu***
Tehnoredactare computerizată: ***Luminița Anghelescu***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Malko Productions

Yggdrasil – Manipulare satanică

În românește de
M.V. Petrescu

EDITURA Tinerama

1998

Capitolul I

Agathe Mertens plimbă o privire plină de mândrie asupra celor peste cincizeci de ziariști din presa scrisă, din radio și televiziune, veniți până la *Holiday Inn* din parcul industrial Evere, aflat la periferia nord-est a Bruxelles-ului, la o aruncătură de piatră de cartierul general NATO.

Pentru o fostă secretară a Organizației Atlanticului de Nord, era o glorie! Se aplecă spre microfonul plasat înaintea ei pe estrada de unde domina sala și începu cu o voce vibrantă de satisfacție:

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit. Sunt gata să vă răspund la toate întrebările asupra asasinatului comis împotriva primului ministru suedez, Olaf Palme, la cererea unei ramuri secrete a NATO, pe 28 februarie 1986.

Hărmălaia conversațiilor se opri instantaneu. Agathe Mertens își tamponă discret pomeții. Atmosfera era irespirabilă în mica sală de conferințe pusă la dispoziția ei de *Holiday Inn*. Sub spoturile televiziunii, în fumul nenumăratelor țigări, plus căldura degajată de ziariștii îngrămădiți, parcă s-ar fi aflat într-o saună.

Agathe Mertens fixă sala cu un zâmbet puțin forțat, așteptând primele întrebări.

Această conferință de presă era o urmare a unui articol mare apărut cu două zile mai înainte în cotidianul bruxellez *Le Soir*. Într-un interviu foarte lung, Agathe Mertens, care fusese concediată din postul ei din NATO – secretară a *Executive Secretary* – afirmase, după ce-și părăsise funcțiile, că deținea secretul asasinării primului ministru suedez, Olaf Plame, comis cu unsprezece ani mai înainte, pe 28 februarie 1986, la Stockholm! Crimă rămasă neelucidată în pofida numeroaselor piste false, potrivit cărora poliția suedeză îi acuzase succesiv

pe kurzii din PKK-ul prosovietic, pe un dezechilibrat mintal suedez, pe croaţi, pe un terorist palestinian, Abu Nidal, pe iranieni, KGB-ul, pe negustorii de arme...

Pe vremea aceea chiar fusese arestat un suspect pe care soţia lui Olaf Palme, Lisbeth, aflată alături de el în momentul crimei, îl recunoscuse. Un anume Chris Peterson, un derbedeu drogat, care a fost judecat, declarat vinovat în primă instanţă ca în final să fie achitat din lipsă de probe. Simpla mărturie a văduvei primului ministru, firesc bulversată, nu fusese suficientă în materie de justiţie, maxima latină *Testis unus, testis nullus* îşi spusese cuvântul şi vălul căzu din nou asupra misterului asasinării lui Olaf Palme. Timpul a trecut şi din această dramă care a zguduit Suedia, ţară reputată pentru pacifismul ei, n-a mai rămas decât o placă de aramă încrustată pe trotuarul Bulevardului Sveadatan, la intersecţia cu Tunelgatan, acolo unde Olaf Palme fusese lovit de un unic glonţ de calibrul 357 Magnum, tras de aproape. Proiectilul îi sfâşiase aorta, ucigându-l instantaneu.

Şi iată că, după unsprezece ani, această crimă fără criminal revenea în actualitate datorită declaraţiei neaşteptate a Agathei Mertens.

În sală se ridică o primă mână. Un ziarist de la *Dernière Heure*, din Bruxelles.

— Doamnă Mertens, vă menţineţi afirmaţia că Olaf Palme a fost asasinat la cererea NATO?

— Absolut, răspunse tranşant Agathe Mertens. Cele două agenţii federale americane, CIA şi DIA[2], sunt cele care au evaluat iniţial capacitatea de periculozitate prezentată de primul ministru suedez. O fracţiune din CIA, ITAC[3] a aflat că Olaf Palme prevăzuse să facă o călătorie în Uniunea Sovietică la sfârşitul lui martie 1986 pentru a-l întâlni pe Boris Zagladin, responsabilul departamentului internaţional al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Scopul acestei întâlniri era de a obţine de la sovietici o declaraţie de intenţii privind recunoaşterea neutralităţii Europei de Nord, în schimbul demilitarizării Scandinaviei. Bineînţeles, sovieticii erau dispuşi

1. Mărturie unică, mărturie nulă.
2. Defense Intelligence Agency.
3. Intelligence Threat Assessment Center.

să promită orice dacă ar fi obținut ceea ce își doreau de patruzeci de ani!

Urmară câteva clipe de tăcere, după care un alt ziarist făcu remarca:

— Olaf Palme nu reprezenta decât Suedia, țară deja neutră!

— Greșit, replică sec Agathe Mertens. De multă vreme Olaf Palme încerca să-i convingă pe vecinii norvegiei și danezi să părăsească NATO pentru a proclama neutralitatea Scandinaviei. Practic, reușise să-i influențeze. Ceea ce-i fusese cu atât mai ușor cu cât, Gorbaciov, noul președinte al Uniunii Sovietice, se bucura de o imagine mai bună în străinătate decât predecesorii lui.

— Această neutralizare a Scandinaviei ar fi fost gravă pentru NATO? întrebă un alt jurnalist.

— Foarte gravă, confirmă ea. NATO.a fost creat în 1949, la începutul războiului rece, pentru a face față unei eventuale ofensive sovietice în Europa de Vest. Așa precum știți, e vorba de o alianță militară între Statele Unite și Europa de Vest, cu un comandament unic și trupe americane staționate în țările participante. Flancul nord al NATO avea misiunea de a supraveghea mișcările submarinelor sovietice purtătoare de armament nucleare, operante plecând de la Murmans, singurul port sovietic neînghețat tot timpul anului. Și, de asemeni, mișcările trupelor sovietice de-a lungul frontierei finlandeze și norvegiene. Dacă proiectul lui Olaf Palme și-ar fi atins scopul, NATO ar fi devenit „oarbă" în această regiune, permițând un atac surpriză.

Răspunsul fu urmat de o tăcere grea. „Imaginea" lui Olaf Palme făcea plauzibile acuzațiile ex-secretarei NATO. Și într-adevăr, ca președinte al partidului socialist suedez, apoi ca prim ministru între anii 1969–1976 și 1982–1985, el n-a făcut niciodată un secret din convingerile sale prosovietice și antiamericane. Tocmai fusese reales. Or, de ani de zile își înmulțise gesturile ostile față de America și de NATO, opunându-se desfășurării în Europa a rachetelor Pershing II, în pofida formidabilei amenințări sovietice. Era de partea tuturor mișcărilor de eliberare sponsorizate de Uniunea Sovietică, începând de la Swapo din Namibia până la Sandiniștii din Nicaragua. Bineînțeles, a susținut Cuba și Vietnamul de Nord. A primit în Suedia pe dezertorii americani și a comparat

bombardamentele din Hanoi cu masacrul hitlerist din Oradour-sur-Glane!

Toate aceste luări de poziție erau orientate întotdeauna în același sens: susținerea constantă a Uniunii Sovietice. Astfel, toți experții Informațiilor îl considerau ca pe un „tovarăș de drum", unul dintre numeroșii agenți ai URSS, un zelos stipendiat sau un naiv al comunismului. Cei pe care Lenin îi numea „idioți utili".

— Deci CIA a fost cea care a comis asasinarea lui Olaf Palme? întrebă un corespondent al lui *Spiegel*.

— Nu, replică imediat Agathe Mertens. O celulă secretă a NATO, SOPS-ul – Special Operation Planning Staff – a pus totul la punct. Numărul de cod al acestei operațiuni era *Yggdrasil*. Era vorba de eliminarea fizică a lui Olaf Palme. Potrivit surselor mele, a fost lichidat de un ucigaș profesionist, fost membru al Savak[1], recuperat de CIA pentru acțiuni murdare în Liban, pe durata războiului civil. Acest om ar fi primit în Suedia ajutorul membrilor rețelei Gladio.

— Ce este Gladio? întrebă imediat corespondentul ziarului *El Pais*. Agathe Mertens nu întârzie cu răspunsul, dând lămuriri ca un profesor plin de răbdare.

— Rețeaua Gladio era o structură secretă destinată să organizeze rezistența în cazul în care Armata roșie ar fi invadat Europa. Dezvoltată în Scandinavia, inclusiv Suedia, deși această țară nu era membră NATO, cuprindea militari, polițiști și militanți ai mișcărilor anticomuniste. În terminologia NATO căpătase denumirea de „rețea stay-behind"[2]. A fost creată în anii 50, n-a trecut niciodată la acțiune, dar rămânea în fiecare țară un nod dur.

O nouă tăcere, ruptă de corespondentul BBC.

— Care sunt sursele dumneavoastră, doamnă Mertens?

Agathe Mertens trase adânc aer în piept, ceea ce-i umflă sânii și așa voluminoși, și răspunse:

— Sunt mai multe. Mai întâi un funcționar din ITAC, pe care l-am întâlnit aici, la Bruxelles, și care era la curent cu numeroase operațiuni secrete puse la cale de americani. El mi-a vorbit pentru prima dată de *Operațiunea Yggdrasil*,

---

1. Poliția politică a șahului iranian.

2. În sens strict, ariergardă.

explicându-mi cum a fost ea pregătită. Graţie informaţiilor sale, am scotocit prin arhivele „clasate" ale NATO şi am descoperit dovezi *scrise* ale *Operaţiunii Yggdrasil.* Documente pe care vi le voi pune la dispoziţie *acum*!

Ridică un teanc de fotocopii, acte interioare ale NATO, purtând ştampila „Cosmic" sau „Top secret".

— Cine e acest funcţionar al ITAC? întrebară într-un glas mai mulţi ziarişti.

Agathe Mertens lăsă să se scurgă câteva secunde de tăcere mai înainte de a răspunde cu o voce limpede:

— Georges Cromwell. Şi-a dat demisia din ITAC în 1994.

— Unde se află la ora actuală?

Întrebările izbucneau din toate colţurile.

— S-a retras la Boca Raton, în Florida, replică Agathe Mertens cu un glas puternic, pentru a acoperi gălăgia creată.

— Şi acum?

— E mort, articulă ea cu gravitate. *Oficial* de o criză cardiacă. Acum trei săptămâni. După ce mi se confiase că se temea pentru viaţa lui. Aceasta e una din raţiunile pentru care m-am decis să vorbesc. N-aş vrea să sfârşesc ca el.

O tăcere de moarte urmă declaraţiei ex-secretarei. Opiniile ziariştiior erau împărţite între scepticism faţă de această istorie rocambolescă, şi tulburare datorată preciziei acuzaţiilor Agathei Mertens. Corespondentul *La Stampa* rupse tăcerea.

— Nimeni altcineva în afară de Georges Cromwell n-ar mai putea să vă confirme acuzaţiile?

Agathe Mertens ridică din nou documentele pe care le distribuise jurnaliştilor.

— Citiţi totul aici! rosti ea. Veţi găsi numele unui general suedez, membru în Gladio, generalul Brunns, care a fost amestecat în Operaţiunea *Yggdrasil.* El e încă în viaţă.

După ce dădu şi această lovitură finală, ea se ridică îşi netezi rochia care se mula peste un piept, în mod cert susţinut de o armătură puternică, dar încă orgolios, îşi adună hârtiile şi exemplarul ziarului *Soir,* care titra pe opt coloane: „Olaf Palme a fost asasinat de către NATO ?". În momentul în care se pregătea să coboare de pe estradă, un ziarist ridică mâna şi întrebă în engleză:

— Mrs Mertens, sunt corespondentul lui *New York Times* la Bruxelles. L-am sunat în dimineaţa asta pe şeful biroului de presă NATO, Mr Jamie Shea, pe tema interviului

dumneavoastră. El desminte cu fermitate toate afirmaţile pe care le-aţi făcut. Consideră toată această istorie ca pe o invenţie rocambolescă. Ce aţi avea de răspuns?

Agathe Mertens se uită la ziaristul american cu ochii ei albaştri şi răspunse cu un râs vesel:

— Doar n-o să vă închipuiţi că au să recunoască! Citiţi documentele pe care vi le-am pus la dispoziţie şi continuaţi ancheta. Fiţi curajos! Nu-i pentru prima dată când NATO minte. (Apoi se adresă celor din sală cu un glas vibrând de satisfacţie:) Mulţumesc tuturor că aţi venit! Vreau să cred că nu v-aţi pierdut timpul. Iar acum, poftă bună!

În vreme ce ziariştii se retrăgeau, Agathe Mertens coborî de pe estradă, arborând un surâs încântat. Cei cincizeci de ani ai ei îngreunaţi de vreo douăzeci de kile în plus, depuse în special pe picioarele solide în ciorapi negri, părul prea blond, trăsăturile puţin deformate de surplusul adipos, nu-i afectau zâmbetul de femeie cochetă. Îţi dădeai seama că gura ei mare, prea machiată nu dorea decât să-şi reia serviciul.

Alfred Jonnart, ziaristul de la *Soir*, care-i luase interviul, o aştepta în josul estradei.

— Bravo! Ai fost formidabilă! îi spuse trăgând-o după el.

Cu barba, aspectul neglijent şi statura masivă părea un neisprăvit de periferie. Înaintea conferinţei de presă, nu se prea simţise în largul lui. Bineînţeles, nu punea la îndoială istoria Agathei Mertens, altminteri nu şi-ar fi îndemnat ziarul s-o publice. Ştia că ea afişase dintotdeauna opinii pacifiste şi neutre. Dar nu-i mărturisise redactorului său şef că Agathe Mertens fusese ani de-a rândul metresa lui, deşi într-un mod intermitent. De altfel, datorită acestei legături ea devenise „sursa" lui din sânul NATO. O întâlnise cum nu se putea mai simplu în timpul unei conferinţe de presă şi şi-a făcut-o amantă fără prea multe dificultăţi. Graţie acestui contact, devenise la ziarul lui specialistul NATO. Relaţia cu Agathe Mertens se îmbogăţise cu convingeri politice comune, opinii mai curând de stânga şi pacifiste, net antiamericane. În ochii lor, NATO era o maşină de război montată de americani pentru ameninţarea ţărilor pacifiste din blocul sovietic. Evident, după căderea Zidului Berlinului şi sfârşitul războiului rece, totul se cam demodase.

Până ce, în 1997, NATO reveni pe primele pagini ale mass-mediei. Ceea ce era de neconceput cu zece ani mai înainte, se

producea acum! Fostele satelite ale Uniunii Sovietice, ca Polonia, Cehia și Ungaria erau pe cale să intre în NATO! Din care cauză, evident, Moscova scrâșnea din dinți. Iată de ce revelațiile fostei secretare avuseseră asemenea ecou.

În siajul lui Alfres Jonnart, Agathe Mertens, imperială, cu capul sus și bustul agresiv, străbătea mulțimea ziariștilor, cu un zâmbet mecanic lipit de buzele ei groase. Un jurnalist dădu fuga spre ea:

— Doamnă Mertens, știți cumva ce înseamnă *Yggdrasil*?

— Da. Era denumirea unei mișcări studențești suedeze de extremă dreaptă, prin anii 20.

Ea își continuă drumul, intrând în coridorul rece al *Holiday Inn*. Alfred Jonnart o luă de braț.

— Vino, făcu el, să luăm prânzul împreună.

Mașina lui, Golf, era garată în parchingul hotelului. Merseră în lungul unui lan de porumb din apropierea localului mai înainte de a coti la dreapta pentru a da în șoseaua Léopold III, care ducea spre Bruxelles. Cu câțiva ani în urmă, aici era ca la țară, apoi se ivi o vastă zonă industrială, înglobând instalațiile NATO, care se întindeau pe toată suprafața comunei Evere, aflată la vreo zece kilometri de centrul orașului Bruxelles.

Alfred Jonnart trecu prin fața cartierului general al Alianței atlantice, care ocupa mai multe hectare în lungul șoselei Léopold III. Mica lui mașină era invadată de parfumul somptuos al Agathei Mertens. Folosea Shalimar. În ciuda siluetei ei prea planturoase, îi făcea mereu plăcere să seducă iar pieptul ei voluminos înflăcăra imaginația micilor funcționari.

— Unde mergem? întrebă ea.

— La *Cygne Noir*, o anunță cu mândrie ziaristul. Plătește ziarul.

Era unul dintre cele mai bune restaurante din Bruxelles, chiar alături de Grand-Place.

* * *

Agathe Mertens își goli dintr-un foc paharul de Château Latour 1982. Erau la a doua sticlă, după ce începuseră, ca aperitiv, cu Taittinger Comtes de Champagne, alb 1989, care însoțea somonul afumat à la Petrossian. Ex-secretara NATO bea nu se încurca. Alfred Jonnart se juca distrat, cu un cocoloș

de pâine, după ce își terminase porția de momițe. Aprinse o Gauloise blonde, cu o brichetă Zippo nou nouță purtând efigia mascotei cupei mondiale de fotbal, și spuse:

— Va trebui să răspund la o sumedenie de întrebări, acum când problema a căpătat atâta importanță. S-ar cuveni să-mi spui ceva mai multe despre Georges Cromwell.

Agathe Mertens luă la rândul ei pachetul de Gauloises blondes, lăsat pe masă, aprinse una și comandă chelnerului un Defender Success *on the rocks*, în vreme ce ziaristul se mulțumea cuminte cu un ceai „Tante Irina" al lui Petrossian cu gust rusesc.

— Așa-i confirmă ea. E vorba de un înalt funcționar din DIA, venit aici în misiune pentru o lună. L-am întâlnit în biroul Secretarului Executiv. Imediat a încercat să mă seducă și am ieșit împreună.

— Cum de avea acces la acest gen de informații?

— În cadrul DIA, el lucrase la ITAC. Ți-am spus.

Alfred Jonnart continuă cu o voce insistentă:

— Și de ce ți-a vorbit tocmai ție?

Agathe Mertens nu se pierdu cu firea.

— Era montat în seara aceea. Făcusem turul barurilor de pe bulevardul Louise. Simțea nevoia să vorbească. Operațiunea asta *Yggdrasil* îl dezgustase, dar o ținea în secret. Îi era chiar frică.

— De ce anume?

Agathe Mertens făcu un gest expresiv, mimând un pistolet cu degetele.

— Poc! Poc! făcu ea. Două gloanțe în cap.

— Și cu toate astea ți-a vorbit...

Fosta secretară își plecă fruntea în fața paharului gol.

— Da, admise ea, dar devenisem prieteni cu adevărat...

— Te-ai culcat cu el?

Ochii de cobalt ai Agathei scânteiară. Cu o voce de stentor, care făcu să se întoarcă oamenii de la masa alăturată, rosti:

— Ia zi, sper să nu-mi faci o scenă de gelozie! Eu nu te întreb când îți regulezi nevasta...

Alfred Jonnart se înroși până în vârful urechilor și spuse încet:

— Bine, e-n regulă! Puțin îmi pasă. Vreau numai să fiu sigur, înțelegi? Pentru că, după conferința de presă de azi, NATO va reacționa. Trebuie să fiu beton când afirm ceva...

Articolul din *Soir* fusese deja preluat în Franța și în Germania. Riscau să aibă loc și alte ecouri. Agathe Mertens așteptă ca garsonul să-i servească vinul pentru a spune pe un ton mai conciliant:

— Nu te teme. Tot ce ți-am spus e adevărat. După plecarea lui Georges Cromwell, am început să scotocesc prin arhive, când făceam ore suplimentare. Aveam acces peste tot, chiar și la seiful personal al directorului securității. Acolo am găsit documentele pe care ți le-am dat. Avea un întreg dosar intitulat *Yggdrasil*. Nici măcar nu ți-am spus tot. Până și azi îmi mai amintesc câte ceva.

— Ce anume? întrebă îngrijorat ziaristul.

— Ceva tare ciudat. O telegramă expediată unui parlamentar american, un tip cu un nume italienesc. Suna așa „Arborele suedez va cădea". Arborele suedez era Olaf Palme. Sunt niște asasini, concluzionă ea pe un ton plin de convigere. De altfel, Georges Cromwell era dezgustat. Știa prea multe. Și el și-a dat demisia.

— Tu nu ți-ai dat demisia, o corectă ziaristul cu o voce dulce. Pe tine te-au dat afară...

— Mda, admise ex-secretara. Ticăloșii îmi promiseseră că mă mai țin trei ani. Dar șeful personalului dorea să angajeze o tinerică pe care o călărea... Vrei ceva la desert? Eu iau un profiterol.

NATO, deși o structură militară, folosea mai multe sute de belgieni. La securitatea exterioară, la controlul accesului. În jur de două sute pentru întreținere și vreo două sute cincizeci de secretare, obligatoriu bilingve. O mană cerească pentru o țară atinsă de șomaj. Fiecare angajat dispunea de o insignă roșie de identitate, eliberată de către serviciul de securitate.

În timp ce Agathe Mertens își termina profiterolul, Alfred Jonnart notă numele lui Cromwell, fostul agent DIA. Agathe Mertens spunea adevărul. Totul se lega. Motivările ei poate că nu erau chiar așa de nobile precum pretindea – dezgustul inspirat de o crimă politică –, dar faptul nu avea importanță. Nu era pentru prima oară în istoria lumii când o funcționară concediată se răzbuna.

El avea să beneficieze de această răzbunare. Dacă va trata abil problema, ar putea fi eventual trimis de *Soir* la Stockholm. Pentru a-l întâlni pe generalul Brunns. Întrebă timid:

— Nu știi nimic mai mult în legătură cu tipul care l-a împușcat pe Olaf Palme?

— Iranianul ăla din Savak? făcu Agathe Mertens, terminând de lins ciocolata profiterolului. Nu, dar Georges îi cunoștea numele. S-ar părea că trăiește în Beirut, sau prin partea locului.

Cerând nota de plată, Alfred Jonnart îi aruncă o privire ascuțită.

— Și, ție nu ți-e frică?

Ea ridică din umeri.

— Am spus tot ce știam. În fine, aproape tot. Sunt foarte mulțumită că pot să le fac necazuri ticăloșilor de americani. M-au exploatat destul. N-au să îndrăznească.

— La cine te referi?

— La cei care au pus la cale atentatul. Ei sunt mereu aici, în umbră, să-și ticluiască murdăriile.

Cu gestul ei mașinal și obișnuit își netezi rochia pe sânii mari, adresându-i lui Alfred Jonnart o privire directă, puțin umedă.

— Mă conduci acasă sau iau un taxi?

— Te conduc.

* * *

Strada Fernand-Léger, din Evere, era mărginită de case triste cu două etaje și cu acoperișul din ardezie. Ferestre pătrate, fațade alburii. Ca din prefabricate. Evere, periferie dormitor, adăpostea populația care muncea în întreprinderile industriale din împrejurimi. Agathe Mertens, care moțăise cât durase drumul, se trezi brusc când Alfred Jonnart opri în fața numărului 24.

— Hai vino, să-ți ofer ultimul pahar.

Ieși din mașină fără să-i mai aștepte răspunsul. Ziaristul o urmă până într-un mic apartament pe care ea îl ocupa la parter. Două camere mici, sufocate de bibelouri ieftine, scăldate într-un ecleraj indirect și în miros de varză. Trecu un camion și geamurile începură să vibreze. Agathe Mertens își aruncă poșeta pe o canapea și eliberă un suspin adânc.

— Tare-s mulțumită că totul s-a terminat!

Se întoarse spre ziarist, adresându-i un zâmbet parșiv.

— Tu nu?

— Ba da, făcu Alfred Jonnart. Ai fost formidabilă!

Femeia se apropiase de el mai să-l atingă, ochii ei albaștri

strălucind de o lumină lubrică. În penumbră, părea mai tânără și Alfred Jonnart simți brusc niște furnicături plăcute de-a lungul coloanei vertebrale. Exact așa se întâmplase atunci când se întâlnise pentru ca ea să-i vorbească despre operațiunea *Yggdrasil*.

Agathe Mertens se sprijini de el cu bazinul înainte. Cu ochii în ochii lui, îi puse amândouă mâinile pe cămașă și-i apucă mameloanele, frecându-le între degete. În același timp, o limbuță rozioară se strecură printre buzele groase, ca un șarpe ademenitor și alunecă în gura ziaristului, începând să se agite ca un animal prins în cursă.

Alfred Jonnart demară ca la formula unu. În pofida aspectului ei fizic, Agathe Mertens rămăsese aceeași dezmățată inventivă. Simți că ia foc, deși ideea de a o omagia pe cea denumită de el în secret „vaca grăsană" îi repugna. Senzațiile lui imediate erau cert agreabile, dar urmarea...

Agathe Mertens respira din ce în ce mai repede. Privirea i se voală limba se retrase și întrebă cu un glas răgușit:

— N-ai chef să te distrezi cu sfârcurile mele? Înainte îți plăcea... Să știi că au rămas aceleași.

Ziaristul își coborî ochii spre pieptul opulent. Agathe trebuie că purta un sutien ultralejer, fiindcă vârfurile sânilor făceau să pleznească pânza. Ca un automat, își ridică mâinile și le prinse între degete. Erau extraordinar de lungi și de sensibile. Când începu să le ruleze, strângându-le tare, Agathe scoase un strigăt animalic.

— Ah, ce bine e! Continuă!

La rândul ei mângâia abil pieptul ziaristului. Cum cămașa lui o împiedica, îi desfăcu nasturii și-și strecură mâna direct pe piele pentru o alintare mai precisă. Fără voia lui, Alfred Jonnart își apăsă pântecul de femeia grasă, într-o mișcare reflexă. Agathe îi adresă un zâmbet lubric.

— Ei, îți place, porc ce ești! Te trezești la viață?

Pentru a verifica, părăsi un mamelon și-și strecură mâna printre ei, apucând membrul întărit și masându-l prin stofa pantalonului.

Se clătinau amândoi în picioare în mijlocul încăperii. Alfred Jonnart când îi răsucea sfârcurile lungi, când îi malaxa sânii grași și moi. Agathe începu să geamă.

— Nu te grăbi, ai să mă faci să juisez. Vreau să mă lingi.

Febril, ea își desfăcu partea de sus a rochiei, trase de

sutien, descoperind niște sfârcuri brune ițite în centrul unor aureole mari. Imperativă, ea lipi gura lui Alfred Jonnart de pielea-i caldă, în vreme ce degetele ei abile traseră de fermoar și apucară membrul dezgolit, masturbându-l cu încetineală. Ziaristul închise ochii, temându-se de un singur lucru: „Numai de nu mi-ar cere să fac dragoste cu ea."

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Agathe Mertens îl împinse spre o canapea mică.

— Vino aici, dragă, ai să te simți mai bine! spuse ea cu glasul de stricată ordinară.

Nici nu apucă bine să se așeze că ea îi și trase în jos pantalonul și îngenunchie în fața lui. Membrul ziaristului, acum vertical, era cuprins între degetele Agathei. Aceasta îi dezveli extremitatea rubicondă.

— Să știi că nu-mi mai aminteam să arate așa de grozav, scânci ea. Ești bine dotat!

Se aplecă și își strecură sexul printre sânii voluminoși. Alfred Jonnart era pe punctul să explodeze, atât era de formidabil contactul cu pielea ei caldă. Agathe se retrase și îi întâlni privirea.

— Să nu mă uiți! rosti ea.

Alfred Jonnart se liniști: ea n-avea de gând să se culce cu el. Încercă să facă abstracție de trupul ei îngrășat, disimulat sub rochia lungă, și își reluă mângâierile, torturând cu brutalitate sfârcurile ascuțite, iar apoi malaxând cu toată mâna sânii opulenți ai Agathei Mertens. Timp de câteva secunde nu se mai auzi decât respirația lor sacadată și câteva gemete scurte. Privirea rătăcită a Agathei părea să privească în lăuntrul ei. Ca un metronom mâna ei urca și cobora de-a lungul membrului erect. Brusc, degetele ei se strânseră cu brutalitate, căscă gura într-un strigăt răgușit și își dădu ochii peste cap. Pieptul ei părea să se dezumfle ca un balon.

— Ticălos ce ești! îngână ea cu o voce slabă, m-ai dat gata!

Apoi gura ei se aplecă și înghiți sexul până la rădăcină. Alfred Jonnart îi simți limba dansând un balet îndrăcit asupra glandei hipersensibile, Agatha Mertens masturbându-l furios, de parcă întreaga ei viață ar fi depins de ce făcea. În acest regim, bărbatul simți cum i se urcă seva din trup și se încordă cu un horcăit răgușit, în vreme ce se vida în gura primitoare a Agathei.

— Dezmățato, gemu el. Că pricepută mai ești!

Cu gura plină, ex-secretara NATO nu-i răspnse. El avea impresia că îi aspirase până și măduva spinării. Domol, gura dădu drumul sexului încă erect.

— Pleacă! strigă Agathe. Simt dorința să mă culc cu tine.

Deloc recunoscător, Alfred Jonnart sări în picioare și-și puse hainele în ordine cu o viteză demnă de elogii, ca să scape de o eventualitate atât de abominabilă... Pieptul partenerei lui se ridica cu greutate, iar una din mâini îi dispăruse sub rochia lungă.

— Te sun mâine, rosti Alfred Jonnart. Aș vrea să găsești adresa unde locuia prietenul tău Georges la Boca Raton!

— Bine, am s-o caut, făcu Agathe Mertens cu un glas muribund. Când se instală la volanul mașinii lui, ziaristul încă mai era excitat. În ciuda celor optzeci de kilograme ale ei, Agathe îi procurase o plăcere sublimă. În plus, dacă îi mai comunica datele informatorului ei, faptul poate i-ar fi prilejuit o călătorie în Florida, pentru o anchetă asupra morții lui Georges Cromwell.

Viața era frumoasă.

* * *

Agathe Mertens ieși din casă în trening, ceea ce o făcea să semene cu o balenă albă. Dar ei puțin îi păsa: era șapte dimineața și era obișnuită să facă jogging în fiecare zi mai înainte de a se duce la muncă. După „pensioanarea" ei, continuase ca un automat.

O luă în sus pe strada Fernard-Léger și coti la stânga pe bulevardul Jules-Bordet, care dădea în Léopold III. Traversă tocmai când semaforul trecu pe roșu, pătrunzând într-o alee separată de marele bulevard printr-o perdea de copaci: calea Fusée.

Abia aici ea începu să fugă, sânii ei zguduindu-se greoi. O luă în direcția birourilor Digital, unde lucra fiica ei, Astrid. Fugea prin mijlocul drumului, cu gura deschisă. Parcursese vreo sută de metri când auzi în spatele ei o mașină. Fără să se întoarcă, se abătu puțin spre dreapta, facând semn cu mâna mașinii să treacă.

Zgomotul motorului, care accelera brutal, o determină să se întoarcă. Abia avu timp să vadă capota și marca unei mașini

mari – Mercèdes sau BMW – apoi, aripa dreaptă o izbi în șold cu o violență extraordinară, proiectând-o înainte.

Se lovi brutal cu capul de macadam. Cu o fracțiune de secundă înainte de a-și pierde cunoștința, avu timp să încerce o senzație cumplită. Mașina, în loc să caute s-o evite, era pe cale să-i treacă peste cap cu roata din față. Craniul îi trosni și toată greutatea vehiculului îl zdrobi.

Nu mai trăia când mașina neagră se depărta pe aleea pe care o părăsi în fața intrării NATO, semnalată prin șirul de taxiuri și de steaguri, ca să se îndrepte spre Bruxelles cu o viteză rezonabilă.

Capitolul II

Titlul ziarului *Soir* se etala pe cinci coloane, cu litere grase: „O FOSTĂ SECRETARĂ A NATO MOARE DUPĂ DEZVĂLUIRI TULBURĂTOARE"!

Malko citi articolul care însoţea fotografia corpului, acoperit cu o pânză groasă, al Agathei Mertens. Martori oculari care circulau pe bulevardul Léopold III o zăriseră vag pe secretară răsturnată de o maşină mare de a cărei marcă nu era nimeni sigur. Închisă la culoare. Un număr de înmatriculare belgian uşor de recunoscut datorită cifrelor roşii, dar fără alte precizări. Agathe Mertens fusese lovită în şold, proiectată la pământ, după care maşina a călcat peste ea. Fosta secretară NATO decedase pe loc de o fractură craniană. Bineînţeles, şoferul n-a putut fi regăsit.

Partea a doua a articolului era consacrată dezvăluirilor făcute de Agathe Mertens mai înainte ziarului şi apoi în conferinţa ei de presă. Acuzaţiile ei îndreptate împotriva NATO pe tema morţii lui Olaf Palme erau reluate în detaliu. Într-un chenar se puteau citi dezminţirile indignate ale purtătorului de cuvânt NATO, Jamie Shea, care repeta că Alianţa nu avea nimic de a face cu crima comisă asupra primului ministru suedez şi, bineînţeles nici cu tragicul accident care o costase viaţa pe Agathe Mertens.

Malko lăsă ziarul pe biroul lui Thomas Jeankins, şeful secţiei Central Intelligence Agency din Bruxelles, şi îşi ridică ochii spre american. Se simţea uşor şi bine dispus. Un soare primăvăratec strălucea deasupra oraşului, iar somptuoasa Alexandra, logodnica lui de totdeauna, venise cu el pentru o incursiune prin magazinele de dantele şi seturi de masă, în vederea reînnoirii lenjeriei castelului din Liezen. O părăsise cu regret cu o jumătate de oră mai înainte, excitantă ca niciodată,

mulată într-un pulover care-i sublinia pieptul superb și strânsă într-o fustă Alaya bej, incredibil de ajustată, din care apăreau picioarele ei lungi în ciorapi deschiși la culoare.

I-ar fi plăcut s-o răstoarne pe patul mare din *Hotel Amigo* înaintea întâlnirii stabilite la ambasada americană, dar Alexandra era vizibil grăbită să plece după cumpărături.A trebuit doar să se mulțumească strecurându-i mâna printre picioare. Fusta era așa de strâmtă că n-a putut atinge decât cu vârful degetelor nailonul mătăsos al chilotului. Încă își mai simțea palpitânde terminațiile nervoase.

Îi veni brusc chef să se răzbune de această frustrație pe șeful biroului CIA.

Cu chipul lui lung și sever, părul cenușiu lins pe părți, aspectul posomorât și pipa, Thomas Jenkins era caricatura funcționarului incolor, inodor și lipsit de gust. Malko îi adresă un zâmbet complice, plin de inocență.

— N-ar fi trebuit să faceți așa ceva chiar în apropierea NATO, rosti el cu o voce suavă. Se creează o legătură supărătoare.

Thomas Jenkins se înroși dintr-un foc, ca un puștan surprins pe cale de a se masturba, își scoase pipa din gură, mut de oroare în fața unei asemenea insinuări jignitoare. Bărbatul aflat în picioare lângă el, un colos roșcovan cu păr alb, trăsături cioplite din topor, ochi albaștri spălăciți și un accent din Sud, supărător, sări în sus:

— *Sir*, cred că nu...

Oscar Peck îl vedea pe Malko pentru prima oară. El era responsabil cu securitatea NATO. Un fost lucrător din FBI. Față de expresia lui ultragiată, Malko își spuse că nu se cuvenea să meargă cu gluma mai departe.

— *I was just pulling your leg*[1], afirmă el. Evident, sunt convins că n-aveți nici un amestec în acest regretabil... accident. Dar mă pun în locul tuturor acelora care au citit acest ziar și care ar putea crede că...

— E o urzeală de minciuni abominabile! râgâi Thomas Jenkins care își regăsise vocea. Acuzații fără nici un fundament. O dezinformare bolnăvicioasă.

Începuse să se bâlbâie de furie. Imaginea pulpelor

---

1. Glumeam

Alexandrei se estompă și Malko își zise că era cazul să se abțină... Un telefon al biroului CIA din Viena îi ceruse cu trei zile mai înainte să dea o fugă la Bruxelles pentru o „consultare". Nu prea avea încredere în cuvântul ăsta. Ultima lui „consultare", de acum trei luni, îl dusese în Zair plonjându-l într-un univers unde „se consulta" mai ales cu arme automate...

În avion citise despre afacerea Mertens, într-o relatare a ziarului *Kurier* din Viena. De altfel, majoritatea mass-mediei europene preluase această informație. Poate n-ar fi făcut-o dacă Agathe Mertens n-ar fi murit tragic a doua zi după conferința ei de presă. În ciuda dezmințirilor indignate ale lui Thomas Jenkins, nu toată lumea considera NATO ca pe o organizație plină de morală și de civism, incapabilă de manipulări întortocheate.

Se întoarse către Oscar Peck.

— Mister Peck, fiindcă sunteți sigur – și bine plasat pentru a fi – dacă nimic nu-i adevărat din toată povestea asta, de ce nu lăsați lucrurile să se liniștească?

Thomas Jenkins răspunse în locul lui:

— Pentru asta! rosti el întinzându-i lui Malko un teanc de documente.

Malko deschise clasorul. Conținea vreo treizeci de articole decupate din diferite ziare europene, toate ca o reacție a crimei probabile căreia îi căzuse victimă fosta secretară NATO! Bineînțeles, nimeni nu acuza fățiș Alianța, dar simplul fapt de a le pune alături nu constituia o bună propagandă.

Șeful biroului CIA rosti cu o voce mai calmă:

— Înainte de a face apel la dumneavoastră, am cerut părerea lui Langley. Și prima mea intenție a fost aceeași, să nu reacționez decât printr-un simplu comunicat, ceea ce am și făcut. Dar Washington-ul e intrigat de această afacere.

— Intrigat?

Americanul trase puțin din pipă, jucându-se cu bricheta Zippo cu sigla CIA. Fiecare administrație americană poseda așa ceva, cu sigla ei specifică.

— Da. Moartea brutală a acestei femei a sporit impactul acuzațiilor sale. Dacă ar fi fost încă în viață, am fi lăsat lucrurile

---

1. Vezi SAS nr. 128, Adio Zair.

să se taseze. Nu-i pentru prima dată că NATO e acuzat de crime abominabile, ca și *Company*. Noi am vrut să-l asasinăm pe Castro, pe președintele Guatemalei, pe colonelul Khadafi, pe Amin Dada, ca să nu-i enumăr decât pe câțiva. Dar în acest moment avem un motiv deosebit de a nu oferi dușmanilor noștri nici un aspect vulnerabil.

— Care ar fi acela? întrebă Malko jucându-se și el cu un Zippo purtând armele sale și gândindu-se când va putea s-o reîntâlnească pe Alexandra.

— Anul acesta e anul lărgirii NATO spre anumite țări din est, reluă Oscar Peck pe un ton solemn. Dorim ca organismul nostru să ofere o imagine transparentă, ireproșabilă.Cele trei țări vizate – Polonia, Cehia și Ungaria – nu ne-au dat încă răspunsul lor *defintiv*. Știm că rușilor nu le cade bine această lărgire, deși n-o pot împiedica. N-are rost să ne expunem unor critici din partea lor. Îl și văd pe președintele Elțîn condamnându-i pe polonezi sau pe cehi că vor să se afilieze unei organizații de asasini...

Tăcu. Un înger trecu în zbor cu direcția est drapat într-o probitate candidă. Iată de ce Washington-ul reacționase cu atâta vigoare la această afacere de fapt banală.

— Bun, spuse Malko, ce așteptați de la mine?

O să fie măcar o schimbare față de Zair unde descurcase, doar cu câteva luni în urmă, conspirația sumbră a unor vechi mobutiști. Aici, cel puțin, se afla într-o țară civilizată. Oscar Peck își netezi frumosul păr alb tuns perie și spuse, plecându-se înainte:

— Langlay vorbește foarte frumos despre dumneavoastră. Eu aș fi vrut să apelez la FBI, dar domnul Jenkins a decis altfel. Sper să nu ne decepționați. Vrem să știm cine a ucis-o pe Agathe Mertens. Și în subsidiar, de ce a lansat ea această istorie dementă.

Malko îi aruncă o privire oblică.

— Mai întâi de toate, observ că nu acordați încredere poliției belgiene, de ce ?

— Corect, rosti sec Thomas Jenkins. Sunt nuli. Vreți să vă întocmesc o listă de cazuri importante neelucidate până în ziua de azi? De la ucigașii din Brabant, de care v-ați ocupat de altfel, până la cazul Dutroux? Bineînțeles, am avut un contact

---

1. Vezi SAS nr. 92, Ucigașii din Bruxelles.

cu ei. Jandarmeria regală consideră că ar fi vorba de un accident urmat de un delict de fugă de la locul faptei. Cu alte cuvinte, n-au de cât să se agite. Nu știu nici cine e șoferul și nici numărul mașinii care a lovit-o pe Agathe Mertens. Și peste zece ani am rămâne în același loc.

Malko nu vedea cum, el, debarcat în ajun la Bruxelles, s-ar putea descurca mai bine decât un serviciu al poliției locale. Într-adevăr, nu trebuia să pornească cercetările din punctul acesta clasic.

— Cine era Agathe Mertens? întrebă el.

Oscar Peck trase o fișă din servieta lui și-și puse ochelarii pe nas.

— Agathe Mertens era secretară în NATO de douăzeci și trei de ani, anunță el. A urcat diferite trepte până la secretariatul executiv. A fost concediată pe 30 iunie.

— De ce?

Directorul securității din NATO păru stânjenit.

— De câteva luni, Agayhe Mertens nu mai corespundea. Venea adesea cu întârziere la serviciu, câteodată cam prea băută și se înțelegea foarte rău cu noul ei șef, domnul Jim Morney. S-ar părea chiar că-i făcuse unele avansuri. Omul ni s-a plâns. Am convocat-o pe Agathe Mertens, care s-a dovedit foarte grosolană, pretinzând că el fusese cel vinovat de *„sexual harassement"*. Ceea ce pare puțin probabil, adăugă el diplomatic, dat fiind aspectul fizic al amândurora.

— Și atunci? întrebă Malko, care începuse să se plictisească ascultând aceste mărunte obscenități administrative.

— Am hotărât s-o concediem pe doamna Mertens, anunță Oscar Peck, în condiții foarte generoase. Noi consideram că împreună cu indemnizația de prepensionare era OK. De altfel, ea părea să ne accepte condițiile.

Încântătoarea naivitate americană.

— Și din punct de vedere profesional?

— N-am mare lucru să vă spun. Știam că avea o legătură cu acest ziarist de la *Soir,* Alfred Jonnart. Că era probabil metresa lui. Dar informațiile publicate de el până acum nu erau jenante.

— N-a fost acroșată niciodată de către vreun serviciu străin?

Oscar Peck scutură din cap.

— După câte știu eu nu. Nu există așa ceva în dosarele noastre.

— Și documentele pe care le-a distribuit ea presei?

Thomas Jenkins luă cuvântul urgent.

— Sunt niște pagini smulse din actele interne ale NATO, care fac efectiv aluzie la problemele ridicate de Suedia în 1985, datorită prozelitismului ei de neutralitate. Dar documentul principal, cel care prevedea o acțiune împotriva lui Olaf Palme, este un fals.

— Cum de puteți face această afirmație? întrebă imediat Malko.

Americanul se ridică, ținând o pagină de arhivă marcată cu ștampila COSMIC TOP SECRET, și își puse degetul pe dată.

— Priviți data de pe margine: 10/7. Pe zece iulie 1985 a avut loc o reuniune la care a participat amiralul suedez Aldernon. Or, acesta din urmă era bolnav de patru luni. În imposibilitate de a se deplasa...

Malko se uită la documentul cu antet SOPS.

— Ce înseamnă SOPS?

— *Special Operations Planning Staff,* răspunse Oscar Peck. O structură care studiază problemele dificil de a fi girate și care necesită „răspunsuri" pertinente.

— Și atunci ITAC?

De data aceasta răspunse Thomas Jenkins.

— E o parte a DIA: *Intelligence Tactical Assessement Center.* Lucrăm mult împreună cu ei...

— Îmi dau seama, spuse Malko. Deci, aceste documente sunt niște falsuri?

— N-am reușit să găsim originalele, afirmă Oscar Peck. Dar oricum, ele nu fac aluzie la un eventaul asasinat al lui Olaf Palme. Ci, numai la problemele ridicate de neutralitatea militantă a Suediei, care încerca să antreneze și alte țări din zonă pentru a se retrage din NATO. E vorba de o chestiune de politică deschisă. Nu de un complot.

— Este exact că, dacă Olaf Palme ar fi putut determina Norvegia și Danemarca să se retragă din NATO, Alianță ar fi avut mult de suferit?

Thomas Jenkins încălzi mai întâi metalul brichetei înainte de a da un răspuns.

— În mod sigur, recunoscu el până la urmă. Stația de ascultare situată în nordul Norvegiei permite urmărirea

submarinelor sovietice purtătoare de armament nuclear, care își au baza în peninsula Kola, la Murmansk. O dată această stație închisă, flancul nordic al Alianței atlantice ar deveni orb... Evident, toate astea azi ne fac să zâmbim. Dar în 1986, Zidul Berlinului nu căzuse încă și Uniunea Sovietică era mereu amenințătoare.

— Și această operațiune *Yggdrasil,* la care se referă unul dintre documentele NATO folosite de Agathe Mertens?

— Eu n-am auzit vorbindu-se niciodată, afirmă Oscar Peck.

— Nici eu, sublinie Thomas Jenkins.

Tăcere. Oscar Peck scoase un pachet de Gauloises blondes din buzunar și aprinse una. Malko privea prin fereastră cerul de un albastru nespus de frumos. Această afacere nu era chiar așa de simplă cum ar fi putut părea la prima vedere. Că o secretară concediată a vrut să se răzbune, era ceva mai mult decât banal. Dar asta nu explica tot.

— Dacă aceste documente sunt niște fălsuri, remarcă el, trebuie că au fost fabricate de cineva... Credeți că Agathe Mertens ar fi avut capacitatea?

Această întrebare capcană fu urmată de o nouă tăcere. Oscar Peck, după o privire aruncată șefului CIA, recunoscu în final:

— Nu cred să fi avut ea posibilitatea.

— Deci, trase concluzia Malko, Agathe Mertens n-a acționant singură. După opinia mea, acest gen de manipulări nu poate fi executat decât de un mare serviciu de spionaj... Or, Mr. Peck afirmă că Agathe Mertens nu a fost niciodată contactată de servicii străine.

— Eu am spus că nu detectasem așa ceva, îl corectă acru patronul securității din NATO. Nu pot afirma sută la sută că n-ar fi fost așa. De altfel, pe vremea aceea nu eram la Bruxelles, ci încă la FBI.

— E o treabă foarte murdară, sublinie Thomas Jenkins. Organismele citate în aceste documente există în mod real, ITAC ca și SOPS. Dar n-au activitățile atribuite de Mrs. Mertens. ITAC face contraspionaj iar SOPS analizează împrejurimile NATO pentru a decela pericole potențiale. Foarte exact mai este și faptul că primul-ministru suedez Olaf Palme nu se număra printre prietenii noștri...

Era un mod de a zice mai puțin, pentru a da de înțeles mai mult.

Malko se uită la unul dintre documentele furnizate de către Agathe Mertens în timpul conferinței de presă. O telegramă expediată de ambasadorul Statelor Unite din Stockholm către State Departement, în octombrie 1985. Textul era explicit: „Referitor Flanc Nord al NATO / Agenda primului-ministru suedez / Un contact la biroul PMS a permis să cunoaștem planurile acestuia care intenționa să facă o călătorie în Uniunea Sovietică în primul trimestru 1986. E vorba să obțină de la sovietici o compensație fără echivoc la eventuala retragere a Norvegiei și Danemarcei din NATO."

— Această telegramă e autentică? întrebă el.

Thomas Jenkins răspunse imediat.

— Cred că da. A fost confirmată de *State Departement.*

— Cum de Agathe Mertens a luat cunoștință de ea aici, la Bruxelles? se miră Malko.

O tăcere grea. Oscar Peck trase îndelung din țigară mai înainte de a răspunde:

— Și eu mi-am pus această întrebare. Aș avea un răspuns posibil. Studiind dosarul de securitate al Mrs. Mertens, am avut confirmarea faptului susținut de ea. A venit în contact cu un lucrător DIA în misiunea la Bruxelles în 1992, Georges Cromwell.

— Un contact profesional? întrebă Malko.

— Nu, făcu înțepat, fostul din FBI. Strict particular.

— Deci, Georges Cromwell i-ar fi putut comunica aceste informații?

Oscar Peck își lăsă capul în jos.

— DIA a fost foarte decepționată de atitudinea lui Georges Cromwell.

— Adică?

Oscar Peck se oțărî și mai mult.

— Georges Cromwell și-a dat demisia în1994. Prin aceasta și-a încălcat datoria de a fi rezervat, denunțând în conferințe de presă sau diferitelor ziare americane anumite operațiuni „imorale" comise de agenția lui. A apărut în postura de a avea opinii ultraliberale, incompatibile cu misiunile sale.

Cu alte cuvinte, unul de stânga. CIA mai cunoscuse astfel de aventuri.

— Georges Cromell fusese la post în Beirut, continuă Oscar Peck. Probabil că el i-a povestit doamnei Mertens acea istorie absurdă cu ucigașul iranian plătit, care lucra pentru CIA.

Un înger trecu în zbor acoperindu-şi faţa. Ca şi când marile agenturi n-ar fi recurs niciodată la soluţii expeditive pentru rezolvarea anumitor probleme delicate.

— Ar fi interesant să stau de vorbă cu el, fu de părere Malko.

Şeful securităţi NATO începu să semene cu „Droopy" căţelul trist din desenele animate ale lui Tex Avery.

— E mort de trei săptămâni, spuse el. A avut o criză cardiacă pe aeroportul Jacksonville, din Florida. N-a mai putut fi reanimat.

— O adevărată criză cardiacă? nu se putut împiedica Malko să nu întrebe.

Faţă de privirile încruntate ale americanilor nu mai insistă. O să ajungă să fie şi el catalogat drept de stânga.

Thomas Jenkins trase adânc aer în piept.

— Se impune cu stringenţă elucidarea circumstanţelor morţii Agathei Mertens, rosti el pe un ton peremtoriu. Aceasta e singura modalitate de a opri definitiv toate interpretările eronate. Altminteri ea va preocupa presa luni de zile, iar imaginea NATO n-ar avea decât de suferit.

— În ce mod?

— Este o persoană care trebuie interogată: fiica ei, Astrid. N-am vrut s-o contactez eu. Poate ştie ceva. Locuia împreună cu mama ei.

Malko aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Crosswind. Douăsprezece, avea tot timpul s-o întâlnească pe Alexandra.

* * *

Strada Fernand-Léger din Evere respira tristeţea periferiilor modeste. Malko îşi parcă maşina Audi, închiriată, în spatele unei semiremorci şi se îndreptă spre numărul 21. Aşteptase sfârşitul zilei pentru a fi sigur că o găseşte acasă pe fiica Agathei Mertens. Ceea ce-i oferise o după-amiază de destindere în compania Alexandrei. Hoinăriseră prin toate magazinele elegante de pe bulevardul Louise, privind în treacăt ultimele creaţii de arhitectură interioară ale lui Claude Dalle, într-o mare galerie de decoraţiuni, pentru a reveni la *Amigo,* unde îşi petrecuseră plăcut restul după-amiezei.

Sună şi auzi nişte paşi: tocuri înalte care maltratau

parchetul. Ușa se deschise dintr-o smucitură. Malko zări în penumbră o blondă înaltă, cu un piept impozant, o Junonă mulată într-un pulover vernil și o fustă care n-o costase prea scump dacă o cumpărase la metru. Coapse și picioare puternice, escarpenuri. Un metru optzeci fără doar și poate.

— Ce doriți? întrebă ea pe un ton neîncrezător.

— Dumneavoastră sunteți Astrid Mertnes?

— Da. De ce?

Tânăra femeie nu părea deloc hotărâtă să-l poftească înăuntru.

— Anchetez moartea mamei dumneavoastră, anunță el cu glasul cel mai blând. Aș putea intra?

Privirea albastră se stinse brutal.

— Faceți parte din Securitate?

— Nu, lucrez pentru...

Privirea albastră începu să bată în negru.

— Sunteți unul dintre acei ticăloși de americani care au ucis-o pe mama! se lansă Astrid Mertens.

Fără a aștepta răspunsul lui Malko, se răsuci pe călcâie, iar el abia avu timp să facă un pas în interior.

Astrid Mertens reveni în antreul minuscul ținând zdravăn în mâini o pușcă. Cu ochii arzând de furie ea propti cu violență capătul țevii în stomacul lui Malko, căruia i se tăie respirația.

Clănțănitul chiulasei, armate de o mână hotărâtă, expedie o brutală doză de adrenalină în arterele lui. Astrid Mertens își ținea degetul crispat pe trăgaci. Tremura de turbare. Malko se afla la un milimetru de eternitate. Încărcătura de plumbi de vânătoare i-ar fi făcut în burtă o gaură mare cât o farfurioară. Îi căută privirea fiicei Agathei Mertens, și găsi în ea ura în stare pură.

— Am să te omor, ticălosule! șuieră ea. Așa cum prietenii tăi au ucis-o pe mama. Că ai avut curajul să vii până aici ca să-ți bați joc de mine

Capitolul III

Timpul părea să fi încremenit. Malko nu privea decât la un singur lucru cu respirația blocată și cu toți mușchii contractați, într-un efort reflex și inutil: la degetul crispat al lui Astrid Mertens pe trăgaciul puștii. Chiar dacă n-ar fi avut cu adevărat intenția să tragă, era suficientă o fracțiune de secundă de enervare sau de o tresărire involuntară. O vedea cum tremură din tot corpul, ca în transă. O mașină trecu prin spatele lor, pe stradă, fără să oprească. Cu o încetineală infinită, el se trase câțiva centimetri înapoi, de parcă și-ar fi ținut piciorul pe o mină. Presiunea țevii pe pântecul lui diminuă ușor.

— Ticălosule! repeta Astrid Mertens cu aceeași convingere.

Privirea lui Malko se ridică până la ochii albaștri încețoșați de lacrimi. Avu impresia că tot ce fusese mai greu trecuse.

— Nu sunt american, rosti el cu un glas cât mai calm cu putință și nu știu cine v-a ucis mama. Am venit la Bruxelles anume pentru a încerca să descopăr acest lucru.

Țeava puștii coborî câțiva centimentri și Astrid Mertens, puțin mai liniștită, îi spuse:

— Știți, deci că a fost asasinată, nu? Nu sunteți ca idioții ăia de jandarmi care susțin ipoteza unui accident.

Ușurarea lui Malko fu de scurtă durată. Astrid era la fel de enervată, degetul la fel de crispat pe trăgaci iar arma îi amenința acum părțile vitale...

— Domnișoară Mertens, spuse el, am venit pur și simplu să aflu care e părerea dumneavoastră... Dacă nu doriți să stați de vorbă cu mine, am plecat. Dacă m-ați ucide n-ați izbuti să vă reînviați mama.

Brusc, trăsăturile lui Astrid Mertens se destinseră, ochii se umplură de lacrimi iar umerii i se zguduiră de spasme. Pradă acestei slăbiciuni, ea coborî țeava puștii, întorcând-o spre

stânga. Detonarea asurzitoare îl luă pe Malko prin surprindere. Începură să șuiere alice, un nor de praf se ridică din pardoseală și bibelourile așezate pe o servantă se transformară în cioburi. Involuntar, Astrid Mertens apăsase pe trăgaci! Trase un țipăt și-și ascunse fața în mâini, dând drumul puștii, care căzu pe jos.

Mirosul acru de cordită umplu micul antreu. Malko strănută, împinse ușa și, cu timpanele încă vibrând, o aduse cu blândețe pe Astrid Mertens, în plină criză de nervi, până la o canapea din livingrum, unde ea se prăbuși. Înțelese acum de ce NATO îl așteptase pe el pentru a o contacta.

— Iertați-mă, vă rog să mă iertați! gemea, n-am vrut să vă omor.

— Nu face nimic, o asigură Malko.

Lăsând-o pentru câteva clipe, se îndreptă spre o mobilă-bar unde găsi o sticlă de coniac Gaston de Lagrange VSOP, umplu un pahar și i-l aduse tinerei belgiene. Ea îl goli dintr-o dată, se împurpură, trânti brutal paharul și-și șterse ochii plini de lacrimi.

— Scuzele mele, făcu ea, acum mă simt mai bine. N-am mai dormit de două zile. Am iubit-o așa de mult pe mama...

Din nou un val de lacrimi o înecă. Așezat în fața ei, Malko aștepta să se calmeze. Era o frumoasă plantă blondă, mai curând vulgară, cu trăsături greoaie, dar sexy dată naibii. Poate o avea ceva de zis...

* * *

Micul salon semăna cu un local în care se fumează opiu. Astrid Mertens, cu ochii roșii, aprindea țigară de la țigară, povestindu-și biata istorie. Malko își simțea stomacul ghem de foame. Alexandra probabil că trepida de furie la barul hotelului *Amigo*: se făcuse ora opt fără un sfert. Imposibil s-o mai oprești pe tânăra belgiană care, din păcate, nu spunea nimic interesant. În afara convingerii ei profunde că mama îi fusese asasinată la ordinul NATO...

Profitând de o pauză, în timpul căreia Astrid golea al treilea pahar de Gaston de Lagrange VSOP cu gheață, Malko întrebă:

— Credeți că nu-i spusese tot acelui ziarist de la *Soir*?

Tânăra înclină capul afirmativ.

— Da. Mi-a spus că mai păstra „muniție". Detalii importante. Dar nu știu nimic mai mult.

Astrid Mertens își rumega tristețea și amintirile, iar Malko căuta o ocazie să se retragă. În afara unui anumit risc, vizita lui nu servise la nimic. Astrid Mertens nu-l putea îndruma spre nici o pistă. Brusc, ea întrebă:

— V-ați întâlnit cu Alfred Jonnart?

— Ziaristul de la Soir? Nu.

— Ar trebui. El era foarte legat de mama. Fusese prietenul ei la un moment dat. L-a iubit mult. Poate că el știe ceva ce n-a putut spune ziarului. Am să vă dau numărul lui de telefon de acasă, pentru că nu prea stă pe la redacție.

Se ridică și se întoarse cu un mic carnețel roșu.

— Asta era agenda mamei mele, îngână ea din nou în lacrimi. Notați: 024329812. E număr de Bruxelles. Sunați-l ca din partea mea.

Se lăsă să cadă pe canapea. Malko profită ca să depună o carte de vizită personală pe un gheridon apoi încercă să se retragă:

— Vă las.

Astrid se ridică brusc, dezvelindu-și aproape în întregime coapsele lungi și cărnoase. Era la fel de înaltă ca Malko. Cu buzele umflate, cu pieptul înainte, stârnea în aceeași măsură dorința de viol ca și compasiunea.

— N-am vrut să vă omor, repeta ea, trăgând de fustiță. Dar v-am luat drept unul dintre...

— ... Ticăloșii ăia, completă Malko. Nu-i grav, dar parchetul a fost distrus. De ce țineți în casă o pușcă de vânătoare?

— Din cauza hoților... Sunt o groază. Dar eu nu știu să mă folosesesc de ea. Mama a cumpărat-o.

— Dacă vă mai amintiți de ceva, v-am lăsat telefonul meu. Nu ezitați să mă sunați, îi spuse el înainte de a pleca.

Goni spre *Amigo*, dar Alexandra nu mai era la bar. Găsi un mesaj în care-l informa că după ce-l așteptase, plecase cu niște prieteni să cineze. Decepționat, Malko formă pe mobilul său numărul lui Alfred Jonnart.

* * *

Cu barba lui mătăsoasă și vocea dulce, șovăitoare, Alfred Jonnart semăna puțin cu un pastor... Mai curând neglijent, masiv, cămașa nereușind să-i ascundă burta, el aruncă o privire îngrozită la enorma friptură depusă în fața lui de garsonul braseriei *Rubens*.

— N-ar trebui să mănânc toate astea! suspină el. Sunt cântărit în fiecare săptămână... Fac parte dintre „weight-watchers". Dacă mă îngraș capăt o amendă.

— Nu mai mâncați mâine, îl sfătui Malko, care se mulțumise cu o salată.

Când îl sunase pe ziarist, acesta numai ce se întorsese de la ziar. Își dădură întâlnire la *Rubens*, o braserie de pe strada Montagne, din centrul orașului Bruxelles. Malko se prezentase ca reporter la *Kurier*-ul din Viena, și Alfred Jonnart nu-i pusese nici o întrebare. Flatat de a fi intervievat de un confrate străin. După ce-și linse farfuria, Malko se hotărî să-i pună câteva întrebări fără a ezita.

— Mai întâi, ce credei despre istoria Agathei Mertens?

Ziaristul îi adresă o privire surprinsă.

— Dar e adevărată, evident! Altminteri n-aș fi publicat-o.

Era așa de sincer că Malko se simți stingherit. Un om fără ascunzișuri, în care puteai citi ca într-o carte deschisă. Încercă să-l destabilizeze.

— Agathe Mertens era metresa dumneavoastră, mi-au zis cei de la NATO.

Alfred Jonnart zâmbi în barbă.

— Metresă e un fel de a zice. O prietenă cu care mă culcam din când în când. Dar e mult de atunci. Ne vedeam pur și simplu, iar ea îmi dădea câteva informații. Dar când m-a sunat ca să-mi vorbească de afacerea Olaf Palme, nu mai era nimic între noi de multă vreme. La început am fost sceptic, dar Agathe nu era nici nebună, nici mitomană... Mi-a dezvăluit cu mult mai multe lucruri decât am scris eu în articolul meu.

— Și nu v-a mirat faptul că NATO a pus la cale asasinarea primului ministru suedez?

Jurnalistul belgian făcu o grimasă, apoi zâmbi melancolic.

— Știți că CIA a încercat să-l otrăvească pe Fidel Castro. În America latină de asemeni a fost suprimată atâta lume. Unul dintre oamenii lor l-au asasinat pe preotul de San Salvador, magistrul Romero. În Africa, l-au lichidat pe Patrice Lumumba și pe mulți alți conducători progresiști. Și atunci, de ce nu Palme? Am impresia că le cam dădea de furcă.

În mod evident, inima lui Alfred Jonnart se înclina spre stânga... Dar părea de bună credință. Malko începea să se simtă tulburat. Căută să-l ia din altă parte.

— După spusele ei, de multă vreme Agathe Mertens intrase

în posesia acestor informații, remarcă el. De ce a așteptat atât ca să vorbească?

— Aceeași întrebare i-am pus-o și eu, răspunse el liniștit. Și iată care i-a fost replica. Prima persoană care-i vorbise despre uciderea lui Olaf Palme, a fost acel agent din DIA, venit la Bruxelles și cu care ea a avut o aventură, Georges Cromwell. Ca urmare a spuselor lui, ea a început să caute și să găsească documente, aici, la NATO, care coroborau acele dezvăluiri. De atunci, ea a fost convinsă că agentul îi spusese adevărul... Au rămas în legătură telefonică. Cromwell părea să fi întreprins o „cruciadă" împotriva foștilor lui patroni. Din idealism. Susținea că știa multe referitor la operațiunile clandestine sângeroase ale americanilor. Agathe a vorbit cu el la telefon acum șase luni. Cromwell era foarte agitat și i-a spus că îl identificase pe asasinul lui Olaf Palme în persoana faimosului mercenar iranian. Intenționa să se ducă să-l întâlnească.

— Unde?

Alfred Jonnart scutură din cap.

— Nu știu. El nu-i spusese. I-a mai comunicat doar că se simțea amenințat, că cercetările lui erau periculoase.

Malko se simți deodată stânjenit.

— Georges Cromwell a murit, spuse el, acum câteva săptămâni, în Statele Unite.

Ziaristul încuviință.

— Știu. Faptul nu vi se pare suspect?

— Am pus întrebarea celor de la NATO. Mi-au spus că a fost vorba de o criză cardiacă.

Alfred Jonnart zâmbi ambiguu.

— O criză cardiacă? S-a nimerit cum nu se putea mai bine. Agathe credea că el risca să fie asasinat.

— Și dumneavoastră credeți la fel?

— Desigur, n-am dovezi, dar n-ar fi exclus... S-a mai întâmplat în cazuri asemănătoare. Chiar și aici la noi, în Belgia. Martorii incomozi sunt reduși la tăcere... Într-o măsură, și ăsta ar fi motivul care a determinat-o pe Agathe să vorbească.

Malko își ascundea cu greu emoția. Pentru ce, după mai mult de zece ani, afacerea Palme ieșea la suprafață? În meseria lui, el nu credea în coincidențe. Trebuia să existe o logică în această uluitoare înlănțuire de fapte. Dezvăluiri explozive, susținute de documente secrete asupra unei crime neelucidate, veche de unsprezece ani, o criză cardiacă și apoi

moartea suspectă a Agathei Mertens... Se simțea tot mai indispus. Alfred Jonnart îl privea de jos în sus, trăgând din țigară. Malko relansă conversația.

— Aveți de gând să continuați această afacere?

— Da, făcu Jonnart, fără alte explicații. La ziar lumea nu se înfierbântase de la început. Aici, NATO e ceva sfânt. Dar moartea Agathei a schimbat totul. Toți au început să creadă. Mi-au dat acordul să plec în Suedia.

— În Suedia? se miră Malko. Doar nu-l veți găsi acolo pe criminalul Agathei Mertens. Dacă a existat un criminal.

Alfred Jonnart își mângâie barba cu un zâmbet blând.

— Asta-i și părerea mea. Dar se află acolo un martor important. Numele lui apare în documentele „COSMIC TOP SECRET" ale NATO. Generalul Jerker Brunns. Poate că va accepta să vorbească. Tocmai îi caut adresa. Eu aș fi vrut să plec în Florida pentru a ancheta moartea lui Georges Cromwell, dar șefii mei n-au fost de acord.

— Cu ce se ocupa Brunns?

— Era membru al rețelei Gladio suedeze și, potrivit spuselor Agathei, ar fi participat la operațiunea *Yggdrasil*.

— Eu credeam că fusese un iranian cel care l-a ucis pe Olaf Palme?

— Dar el avea nevoie de logistica locală...

— Bineînțeles, aprobă Malko.

Thomas Jerkins avea să fie fericit. Cu atât mai mult cu cât Alfred Jonnart risca să nu fie singurul ziarist căruia să-i fi venit această idee. Malko ceru nota de plată. Timpul se schimbase și începuseră să cadă câteva picături de ploaie.

— Aveți o carte de vizită? întrebă timid Alfred Jonnart.

Malko îi întinse una cu antetul *Kurier*-ului, acoperit fiind de redactorul șef.

— Poate că am să merg și eu în Suedia, spuse el. Am să întreb la ziarul meu.

— Atunci, pe curând, conchise Alfred Jonnart, încântat de cină.

* * *

Thomas Jenkins, șeful Biroului CIA, trăgea din pipa stinsă cu un aer absent. Chipul lui căpătase o tentă gri-șoricel, ceea ce-l făcea și mai sinistru. Geamurile duble opreau zgomotul

circulației și ar fi putut să se creadă într-un cheson insonorizant. Trei etaje mai jos, mașinile defilau ca niște fantome impalpabile.

Malko tocmai își terminase relatarea. Americanul își trase pipa din gură, de parcă și-ar fi smuls un dinte.

— *My God!* rosti el cu o voce fără timbru. Nu trebuie absolut de loc ca acest jurnalist să-i vorbească generalului Brunns. Nici el și nici nimeni altcineva.

Toate luminile roșii se aprinseră simultan în capul lui Malko.

— De ce?

Thomas Jenkins lăsă să treacă mai multe secunde până să răspundă.

— Asta n-ar avea nici o legătură cu pretinsul lor complot Yggdrasil, afirmă el. Însă generalul Jerker Brunns a lucrat ani de zile în secret pentru NATO.

— Dar Suedia nu face parte din Alianță, obiectă Malko.

— Așa e, spuse americanul. Suedezii posedă două stații de ascultare pe Baltica în vederea localizării submarinelor sovietice: Muskö și Kariskfona. Teoretic, noi nu avem acces la datele culese de aceste stații, dată fiind neutralitatea Suediei. Or, generalul Brunns, grație rețelei Gladio din care făcea parte, ne-a pus la dispoziție aceste informații. Ani de-a rândul ne-a făcut servicii inestimabile... Înțelegeți că n-am chef ca această problemă să fie dezgropată tocmai acum...

— În acest caz, sugeră Malko, n-ar fi mai simplu să-i expediați un mesaj acestui general suedez, ordonându-i să nu răspundă la întrebările ziariștilor?

— Bineînțeles, bineînțeles, recunoscu Thomas Jenkins, dar n-am mai avut contacte cu el de multă vreme. E în retragere. Nu știm în ce stare de spirit se află. Poate a devenit pacifist, ca păcătosul de Georges Cromwell, și o începe să povestească cine știe ce orori...

Malko era gata-gata să-i sugereze să-l lichideze, ca pe atâția alții! Dar se opri la timp.

— Veți pleca în Suedia, concluzionă Thomas Jenkins. Mai înainte de toate trebuie să punem lacăt la gura generalului Brunns.

Față de expresia mirată a lui Malko, Thomas Jenkins, după ce se asigură cu o privire circulară că ușa era închisă, scoase un șuierat neplăcut din pipa stinsă, clănțăni sec capota brichetei Zippo așezată pe birou și rosti:

— Nu v-a mirat că am făcut apel la dumneavoastră?

— Recunosc că nu m-am gândit la acest aspect, mărturisi Malko. De ce?

— Procedura normală ar fi fost ca serviciul de securitate din NATO să trateze acest gen de probleme, explică șeful CIA. Noi nu suntem implicați în această afacere nici pe departe nici pe aproape. Dar ordinul a venit de la Casa Albă pentru a întreprinde o anchetă independentă de cea NATO. De altfel, Oscar Peck nu dispune de agenți capabili să poarte o anchetă la exterior. Ei asigură doar securitatea interioară a NATO. Și contraspionajul.

— Dar mai e FBI...

Avu impresia că Thomas Jenkins era gata să se crucească... Acesta din urmă scutură energic din cap.

— FBI! Nici să nu vă treacă prin minte. Cu bocancii lor grosolani! Și pe urmă, nici n-au dreptul să ancheteze în afara Statelor Unite.

— Dar nici Company, remarcă perfid Malko.

Thomas Jenkins îi expedie o privire întunecată.

— Presupun că sunteți amestecat în operațiuni clandestine de multă vreme pentru a fi informat că ni se mai întâmplă. Cu metode diferite. Și persoane diferite. Ca dumneavoastră.

— Mulțumesc, făcu Malko, impasibil.

— Cei de teapa lui Oscar Peck sunt numai buni să găsească hoți de găini, trase concluzia cu dispreț, șeful biroului CIA.

Colaborarea dintre agenții federali făcea progrese pe zi ce trece...

Totuși, Malko se simțea din ce în ce mai perplex. Era trimis să facă o anchetă asupra unui caz inexistent, descris de Oscar Peck ca fiind un conglomerat de fantasme periculoase. Ca pentru a-l decide, Thomas Jenkins adăugă repede:

— Nu luați ușor această afacere! Washington-ul este foarte nervos. Să nu uitați că în anul acesta are loc lărgirea NATO. Trebuie ca Alianța să-și păstreze o imagine intactă, curată, integră. Or, Olaf Palme era copilul îndrăgit al sovieticilor. Le-a făcut o sumedenie de servicii din naivitate sau din convingere, nu vom ști niciodată. Și-a luat secretele cu el în mormânt. Am să vă aduc totuși la cunoștință ceva. Știți câți agenți recrutați din afara URSS au beneficiat de onoarea de a avea un timbru cu efigia lor, emis de Uniunea Sovietică?

— Nu, recunoscu Malko.

Thomas Jenkins ridică arătătorul și degetul mare cu un aer satisfăcut.

— Doi! În șaptezeci și unu de ani. Primul s-a numit Richard Sorge. Acesta a fost poate cel mai bun spion al celui de-al doilea război mondial. A lucrat pentru Uniunea Sovietică la Ambasada Germaniei din Tokyo și a fost în măsură să-i furnizeze lui Stalin informații incredibile, cum ar fi data la care Germania avea să atace Uniunea Sovietică, în iunie 1941, operațiunea „Barberousse". Sovieticii au refuzat să facă un schimb ca să-l salveze pentru a nu fi forțați să-și recunoască apartenența la Comintern. Înainte de a fi executat, un reprezentant al Ambasadei sovietice la Tokyo a venit să-l vadă în celula sa pentru a-l anunța că Tovarășul Stalin l-a făcut „Erou al Uniunii Sovietice", dar că le era imposibil să-l scape. Nu mai aveau nevoie de el...

— Cunosc toată povestea asta, aprobă Malko.

— Șase luni mai târziu, a fost emis un timbru în URSS cu efigia tovarășului Richad Sorge. Erou al Uniunii Sovietice. După alți patruzeci de ani, în aprilie 1986 a apărut un alt timbru în URSS cu efigia lui Olaf Palme, luptător pentru pace.

Un înger străbătu biroul cu aripile lovite de steaua roșie în cinci colțuri, simbolul comunismului.

— Credeai că Olaf Palme era un agent sovietic? întrebă Malko.

Thomas Jenkins își lăsă cu grijă pipa pe birou.

— Sunt sigur, și nu puțini sunt convinși, alții doar presupun. Istoria o va demonstra. În orice caz, agent sau nu, le-a făcut servicii eminente.

— Totuși nu l-au fichidat ei, nu?

— Nu, bineînțeles. Dar dacă se pot folosi de el cauzându-ne nouă neplăceri, nu se vor da în lături. Și așa, doi ani după moartea lui, KGB-ul a realizat un film în care susținea că noi, CIA, l-am asasinat pe Palme. Suedezii l-au programat la televiziune, dar la o oră târzie. Iar acum dacă le dăm apă la moară, se vor dezlănțui.

Scrise câteva cuvinte pe o hârtie și o întinse lui Malko.

— Aveți aici numele și telefonul omologului meu din Stockolm: Burt Hower. L-am prevenit. *Take care.*

Malko se ridică.

— Ce trebuie să fac mai exact la Stockholm? Să mă asigur că generalul Brunns nu le va zice prostii ziariștilor?

Operațiunea Yggrasil neexistând decât în imaginația Agathei Mertens, n-am ce anchetă să efectuez...

Thomas Jenkins îl fixă îndelung pe Malko, apoi rosti cu o voce șovăelnică:

— Vreau să mă asigur că nimeni n-a mințit în această istorie. Că noi avem mâinile curate.

Cu alte cuvinte, CIA nu era foarte sigură că nu-i pe nicăieri nici o șopârlă. Și că NATO, pur și dur, nu și-a strecurat un degețel într-o manipulare inavuabilă, care s-a terminat cu moartea primului ministru, Olaf Palme, probabil agent al Uniunii Sovietice.

Capitolul IV

Autostrada E–4 își desfășura panglica dublă de asfalt prin mijlocul unui ocean de brazi, întrerupt pe ici colo de insulele unor construcții hidoase, de un alb uniform, curat și rece, ca niște spitale și la fel de fermecătoare ca o bornă kilometrică. Casele particulare – mici cabane din lemn – erau de excepție. Suedia era țara colectivismului... Mulți oameni lucrau la Stockolm, dar preferau să locuiască la mai multe zeci de kilometri de centru, pentru a fugi de o poluare urbană inexistentă.

Acest peisaj monoton, adăugat vitezei de melc cu care se deplasau șoferii terorizați de o poliție la fel de feroce pe cât de omniprezentă, te trăgea la somn. Lucru bizar, suedezii conduceau cu farurile aprinse în plină zi. Ca măsură de prevedere... Malko, la volanul mașinii lui Audi de închiriat, abia își mai putea ține ochii deschiși, ceea ce l-a costat câteva claxonări reprobabile. În inima fiecărui suedez dormitează un polițist. Bretela ducea spre o rețea de drumuri secundare și el se văzu nevoit să încetinească pentru a citi indicațiile furnizate de șeful biroului CIA din Stockholm, Burt Hower. Acesta îi dăduse lămuriri cum să ajungă la casa unde se retrăsese generalul Jerker Brunns, prietenul *Company* și al americanilor. Locuia la vreo treizeci de kilometri nord-est de Stockholm, într-o regiune ușor vălurită, foarte rezidențială.

Malko sosise chiar în aceeași dimineață și se instalase la *Grand Hôtel*, cel mai bun din oraș, cu fațada spre Strömmer, un braț de mare care separa nordul orașului de Gamba Stan, orașul vechi unde se afla castelul regal. Deși era abia septembrie, mirosea de pe acum a iarnă: vapoarele albe, care pe timpul verii serveau la vizitarea Skärgarten, arhipelag la est de Stockholm, erau deja dezafectate. Ca semn de deschidere

spre lume, deasupra recepției hotelului se aflau trei orologii Breitling care dădeau ora New York-ului, a Stockholm-ului și a capitalei Japoniei.

Întâlnirea cu generalul Brunns nu ridicase nici un fel de probleme. Burt Hower în persoană îi telefonase, anunțându-i vizita unui „prieten" fără alte amănunte. De origine suedeză, vorbind curent limba, Burt Hower, scund, rotofei și plesuv, n-avea nici o idee asupra motivului vizitei lui Malko. Primise doar niște instrucțiuni care-i cereau să răspundă solicitărilor lui. Cât despre generalul Brunns, acesta știa doar că era vorba de un fost colaborator al *Company.*

Urmându-i scrupulos indicațiile, Malko cotea și vira în mijlocul mării de brazi. Ajunse în sfârșit la un drum îngust care cobora în pantă dulce spre un lac mare: Munkhomsvagen. Numărul 6 B era o cabană de lemn cu zugrăveala coșcovită, aflată în mijlocul unei grădini în paragină. Placa de pe portal, deasupra căreia se înălța un mic drapel suedez, purta numele „J. Brunns". Soarele, coborât spre orizont, se reflecta în apele lacului. Te-ai fi crezut la sute de kilometri de Stockholm.

Cabana generalului în rezervă, ridicată pe un loc drept, era mai curând modestă, dar militarii fac rareori avere. Malko împinse poarta, merse pe o alee pietruită și apăsă soneria, declanșând un clopoțel cristalin. Îi venea greu să creadă că în acest loc liniștit avea să găsească răspunsurile pe care și le punea CIA.

Ușa de lemn se deschise și în penumbră desluși o siluetă. O voce de femeie spuse în engleză:

— *Please, come in.*

Malko se conformă. În cabană domnea o căldură de seră care contrasta cu răceala din exterior. Cea care-l întâmpinase aprinse lumina și atunci putu s-o vadă. O blondă înaltă, aproape de cincizeci de ani, cu ochi albaștri, o figură voluntară, cu o bărbie aproape ieșită în afară și o gură abia machiată. Era îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, foarte ușoară, care-i cădea până la glezne, descoperind niște pantofi cu botul ascuțit după moda anilor 1900.

— Dumneavoastră sunteți Malko Linge? întrebă ea.

— Da.

— Eu mă numesc Lena, prietena generalului Jerker Brunns.

Tonul glasului ei indica faptul că era foarte mândră de această calitate. Surâsul ei plin de senzualitate și sânii orgolioși

îl făcură pe Malko să presupună că retragerea generalului suedez probabil că nu era deloc tristă...

— Generalul este aici? întrebă el.

Lena își lăsă o mână ușoară pe brațul lui.

— Bineînțeles! Veniți, vă așteaptă.

O urmă într-o încăpere mai mult lungă, ale cărei ziduri dispăreau sub tablouri și fotografii, în fața unor ferestre mari ce dădeau spre lac.

Generalul Jerker Brunns se afla chiar în fundul camerei, lungit pe un divan. Părul lui alb și trăsăturile adâncite, cu pomeții proeminenți, ochii înfundați în orbite, îi dădeau aspectul unei mumii. Părea să fie foarte înalt și foarte slab.

Cu un pahar în mână, lăsa impresia că moțăie. Un gheridon aflat alături de el, era încărcat cu un platou de biscuiți, somon afumat, brânză, o cutie de ceai de stepă Petrossian și un veritabil bar! Aquavit, votcă absolut, Defender Very Classic Pale, Cointreau, bere.

Lena îl strigă cu o voce dulce:

— Jerker!

Generalul își săltă pleoapele, lăsă paharul, schiță un zâmbet, descoperind niște dinți stricați și-i întinse lui Malko o mână osoasă.

— *Welcome! Welcome!* rosti el cu o voce spartă. *Sit down and have a drink!*[1]

Malko se instală alături de el, iar Lena luă loc în fața lui Malko și își puse picior peste picior, astfel încât Malko zări ieșind din botine niște ciorapi negri strălucitori și opaci. Apoi, Malko își întoarse privirea spre gazda lui, pentru a-și verifica prima impresie. Îngrozit, el fu convins că ofițerul suedez era beat criță.

* * *

Lena se aplecă spre urechea lui și-i murmură câteva cuvinte în suedeză. De îndată se produse un gen de miracol: Jerker Brunns se îndreptă, își netezi părul alb, desfășurându-și carcasa pentru a lua mâna întinsă de Malko între ale lui.

— Îmi face o foarte mare plăcere să vă văd, spuse el cu o

---

1. Luați loc și serviți-vă cu un pahar.

voce ușor încleiată. De multă vreme nu s-a mai făcut apel la mine. Și totuși eu sunt prietenul dumneavoastră! Unul dintre cei mai buni din țara asta. Cu ce v-aș putea fi util?

Adăugă câteva cuvinte pentru Lena, care grăbi spre tava încărcată de sticle. Într-o clipită îi turnă generalului un pahar de Defender Very Classic Pale, lui Malko o votcă iar pentru ea își pregăti un „Kamikaze" pe bază de Cointreau, de votcă și lămâie. Malko îl observa pe generalul Brunns. Acesta din urmă era convins vizibil că CIA venea să-i ceară un nou serviciu. Își ridică paharul:

— *Skӧl!*

Îl dădu imediat peste cap și lăsă paharul de-o parte. Lena îi zâmbi lui Malko și-i spuse:

— Jerker e puțin amar pentru că a făcut multe servicii țării dumneavoastră, iar acum nu se mai ocupă nimeni de el. Nici măcar n-a fost invitat la sărbătoarea de 4 Iulie.

Malko nu încercă să le explice că nu era american; pentru generalul suedez, cum venea din partea ambasadei, era de la sine înțeles.

Acest om bătrân îl intrigase. Mai avea încă privirea vie, engleza lui plină de asperități era comprehensibilă și părea să se bucure de toate facultățile... Malko se aplecă spre el.

— Știu că ați adus multe servicii de când a luat ființă Gladio, spuse el.

La cuvântul Gladio, ochiul lui Jerker Brunns se aprinse.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Eram pe atunci locotenent. Noi, cei din armata suedeză, nu puteam suporta să fim neutri. Întotdeauna am detestat comunismul. Când am fost recrutat pentru a organiza rețeaua Gladio de aici, mă gândeam că vom trece la acțiune foarte repede: se terminase războiul Coreei și nu se mai vorbea decât de amenințarea Estului. Mi-aduc aminte, am fost primit de o persoană foarte gentilă din ambasada dumneavoastră. Încă îmi mai amintesc de numele lui: William Colby. El a organizat o conferință în Marea Britanie cu ofițeri din diferitele țări aderente la NATO. Mi-a cerut să pun bazele unei structuri secrete, destinată să anime o mișcare de rezistență, în cazul unei invazii sovietice.

Generalul Brunns nu-și pierduse memoria. William Colby, mai înainte de a conduce CIA în anii 70, fusese la post în Stockholm.

— Și ați realizat-o? întrebă Malko.

Generalul Burnns, încântat de a-şi evoca amintirile, îşi mai turnă un pahar de Defender.

— Bineînţeles! Am recrutat tineri ofiţeri şi poliţişti. Toţi oamenii de încredere, anticomunişti viscerali. Am botezat această structură *Yggdrasil*, continuă el. E numele unui arbore care joacă un rol important în mitologia suedeză.

Malko simţi că i se accelerează pulsul vertiginos. *Yggdrasil* era tocmai numele de cod al operaţiunii denunţate de Agathe Mertens şi care viza eliminarea fizică a lui Olaf Palme, după treizeci de ani de la crearea reţelei Gladio în Suedia.

Lena, tăcută, îşi plimba privirea strălucitoare de la Malko la bătrânul ei amant.

— Jerker e un om minunat, spuse ea cu căldură. A făcut o sumedenie de lucruri.

Pentru celebrarea vitejiilor lui trecute, Lena îşi mai turnă Cointreau şi votcă pentru încă un „Kamikaze" în măsură să dea gata un mamut.

— Şi ce s-a mai întâmplat pe urmă? întrebă Malko.

Jerker Brunns zâmbi melancolic.

— Sovieticii nu ne-au mai invadat. Dar eu am continuat să ajut Alianţa. Culegeam în contul ei informaţii de la staţiile noastre militare de ascultare, care supravegheau submarinele nucleare sovietice. Mi-am păstrat parţial reţeaua, pentru a repera elementele anti-NATO, susceptibile de a sabota acţiunea noastră. Un înalt funcţionar din Direcţia de supraveghere a teritoriului – Säpo – a fost cel care m-a ajutat. La rândul lui, şi el a recrutat persoane de încredere din sânul poliţiei. Ideea a fost mereu aceeaşi: lupta împotriva subversiunii. Ei au aplicat câteva lovituri serioase turcilor din PKK, care lucrau mână în mână cu KGB-ul. Bineînţeles, nu era legal, dar...

Începu să râdă şi îşi mai turnă un rând de Defender Very Classic Pale. Malko era fascinat şi tulburat. Agathe Mertens nu era o mitomană... Bărbatul aflat înaintea lui putea fi organizatorul crimei comise împotriva lui Olaf Palme. Trebuia neapărat să ştie exact cum stau lucrurile.

— N-aţi avut probleme cu guvernul suedez? întrebă inocent.

Chipul generalului Brunns se posomorî.

— Sigur că da! De îndată ce trădătorul de Olaf Palme a ajuns prim ministru.

Se apropiau de zona fierbinte.

— De ce îi spuneți „trădător"? întrebă Malko.

— Pentru că asta era, un trădător de mare clasă! se înfurie Jerker Brunns. Mama lui era născută Von Knirien. O mare familie aristocratică. El însuși lucrase în serviciul de informații al armatei în 1951. Era ofițer de rezervă. Dar pe urmă, a fost recrutat de sovietici, a ajuns în fruntea partidului socialist și și-a pus în cap să demoleze țara asta.

— Chiar credeți că era un agent sovietic?

Jerker Brunns îl fulgeră cu privirea.

— Evident. Cât timp a fost prim ministru a făcut tot ce i-a stat în putință să-i ajute pe sovietici. Mai întâi a creat comisia Palme pentru denuclearizarea Scandinaviei. O aspirație a Moscovei. Ne-a făcut praf marina, păstrând doar câteva mici vase și șapte submarine. Voia să închidă stațiile de ascultare de la Muskö și Kariskfona, pentru că-i incomoda pe sovietici. Când i se semnalau incursiuni ale submarinelor sovietice în apele noastre teritoriale, el nu reacționa. A distrus Säpo, mutând cele mai bune elemente, luptători împotriva agenților KGB, care proliferau în țara noastră.

Tăcu, fără suflu, cu ochii roșii și termină sticla de Defender. Malko nu-și putea reveni după această virulentă luare de poziție. Nu regreta că venise la Stockholm. Mai făcu o tentativă hazardată.

— Nu ați întreprins nimic pentru a contracarea aceste acțiuni?

Jerker Brunns aprobă viguros din cap.

— Bineînțeles că da!

Dar nu dădu nici o explicație. De parcă brusc s-ar fi temut că a vorbit prea mult. Malko stătea ca pe jăratec. Mai așteptă câteva clipe, dar generalul Brunns, domolindu-și iritarea, părea să nu-i mai bage în seamă prezența. Capul îi cădea încet în piept și ochii i se închideau. Trebuia relansat. Malko scoase din servietă articolul din *Soir* și i-l întinse.

— A început din nou să se vorbească despre Olaf Palme, spuse el. Nu considerați că ar putea fi neplăcut?

Jerker Brunns deschise ochii, aruncă o privire distrată asupra articolului, înainte de a i-l întinde Lenei, bolborosind ceva în suedeză.

— N-are ochelarii, îl lămuri ea, preferă să i-l citesc eu.

Începu lectura, în vreme ce generalul își savura paharul de

Defender cu înghiţituri mici. Lena citea cu un glas monoton, expediind câte o ocheadă arzătoare spre Malko. Era limpede că vizita aceasta o emoţiona mult... mai mult decât pe Jerker Brunns, care nici măcar nu deschise ochii la pasajul unde se menţiona despre *Yggdrasil* şi asasinarea lui Palme: părea aţipit. Se lăsase noaptea şi lămpile din livingrum difuzau o lumină slabă. Lena termină lectura fără ca generalul să reacţioneze. Puţin stânjenită, ea îi zâmbi lui Malko.

— În fiecare seară adoarme aşa. E pasionantă afacerea asta. Când eu l-am cunoscut pe Jerker duceam o viaţă idioată. Aveam un magazin de sari pe Sveavagen. Datorită lui am cunoscut o mulţime de oameni interesanţi.

Ochii ei străluceau din nou. Trebuia să fii puţin sărit de pe axă ca să porţi la Stockhom veşminte indiene... Malko ezita s-o întrebe asupra poziţiei grupului condus de generalul Brunns cu privire la Olaf Palme. Probabil că nu era la curent. Singurul care l-ar fi putut lămuri, era Jerker Brunns în persoană.

— Mi-ar fi plăcut să mai stau de vorbă cu el, rosti Malko.

— Jerker! Trezeşte-te!

Generalul tresări, întredeschise ochii şi afirmă cu o voce încleiată:

— Ministrul de stat era un ticălos! Un bolşevic!

Malko simţi că i se face părul măciucă. Dacă un ziarist ar fi auzit acest gen de cuvinte istorice, definitive, nimeni nu s-ar mai fi îndoit de acuzaţiile Agathei Mertens. Cu bărbia în piept, Jerker Brunns adormise din nou. Dată fiind calitatea alcoolului ingurgitat, nu erau şanse să se trezească prea curând... Lena îl fixă pe Malko şi rupse tăcerea.

— Jerker suferă cu spatele, din cauza asta bea puţin...

Puţin... Cât ai zice peşte lichidase o sticlă de Defender. Lena adăugă:

— Mâine, se va simţi bine. Acum trebuie lăsat să se odihnească.

Şi Malko era de aceeaşi părere şi schiţă un gest de a se ridica, dar Lena îl opri cu un surâs.

— Nu vă grăbiţi. Aveţi tot timpul. Sunt bucuroasă să mai văd şi eu pe câte cineva. Musafirii sunt rari pe aici. Prietenii generalului nu se deplasează mult. Şi, cum în curând are să vină iarna, n-au să se mai mişte deloc.

Îşi turnă Cointreau şi votcă pentru un nou „Kamikaze" şi termină sticla de votcă pentru Malko. Jerker Brunns era aşa de

imobil de parcă ar fi fost mort, bizar, dar Lena părea plină de viață. Malko asculta cu o ureche distrată sporovăiala femeii, poveștile legate de comerțul ei cu sari și de viață mondenă. Când tăcu, privirea ei se lăsă asupra lui într-un fel insistent, aproape jenant. Întruna își mișca picioarele de parcă n-ar fi stat bine. În cele din urmă, după o privire ostentativă aruncată pe ceasul său Breitling Crosswind, Malko se ridică:

— E timpul să mă întorc la Stockholm.

— N-ați mâncat nimic, făcu Lena pe un ton de reproș.

— Nu mi-e foame, afirmă Malko, care băuse și el destul. Când aș putea să-l revăd pe domnul general?

Se ridică și Lena la rândul ei.

— Mâine dimineață, plecăm la Stockholm, spuse ea.

— În acest caz, am putea dejuna împreună, sugeră Malko.

Lena păru încântată.

— Bineînțeles. Unde?

— Nu cunosc prea bine Stockhom-ul...

Ea reflectă câteva clipe înainte de a-i propune cu timiditate:

— E o braserie *Riche*, în Birger-Jarls Gatan, lângă Dramatiska Teatern.

— Perfect, aprobă Malko. Am să vă aștept în jur de douăsprezece și jumătate. Vă las numărul mobilului meu, pentru cazul în care ar interveni ceva.

I-l notă pe o bucată de hârtie. Lena se aplecase peste umărul lui; îi putea simți parfumul și i se păru că vârfurile sânilor i se atinseseră de spate, dar era cu siguranță din nebăgare de seamă. Trebuia neapărat să vorbească din nou cu bătrânul general. Numai el îi putea spune dacă CIA mintea sau nu. Traversă livingul. Lena îl ajunse în antreul micuț.

— Am fost încântat că am stat la taclale amândoi, îi spuse Malko.

Ea îl privea fix, foarte direct, cu un surâs ambiguu pe buze. Brusc, ochii ei albaștri căpătară o expresie diferită, tulbure. Se apropie și își lipi gura de urechea lui Malko, ca pentru a-i încredința un secret. Îi spuse cu o voce egală și cu accentul ei răpitor:

— N-ați avut chef să vorbiți de toate astea, nici să mă ascultați vorbind. V-am observat. Vă gândeați la cu totul altceva.

Tăcu, își trase sufletul și încheie:

— Mi-ar plăcea să facem dragoste împreună.

Pentru a-i confirma dorința, îi mușcă lobul urechii ca o

pisică jucăușă. Se apropie și mai mult și, de data asta, sânii ei se apăsară bine de el. Cu ochii în ochii lui, ea preciză:

— Jerker doarme. Nu ne mai culcăm împreună de multă vreme.

O gură care mirosea frumos a Cointreau se zdrobi de a lui. Mâinile Lenei se înnodară pe mijlocul lui Malko și ea se strânse cu toată puterea de el, cu pubisul înainte. Îl sărută abil, mișcându-se ușor, și pândind trezirea dorinței lui. Malko trăgea cu urechea la zgomotele din livingrum, dar nici un semn de viață nu se auzea dintr-acolo. Lena trebuie că era sigură de ce făcea. Cu răbdare, ea continua să-l seducă. Cu o suplețe neașteptată, alunecă în jos și se ghemui pe parchet. Malko îi simți mâinile agile eliberându-l, apoi o gură caldă îl cuprinse.

Lena nu se opri la aceste mângâieri. De îndată ce consideră că era în situația să o omagieze, ea se ridică la fel de suplu, îl luă de mână și-l trase după ea în tăcere. Împinse o ușă, aprinse o lumină voalată. Malko descoperi o încăpere cu tapetul în flori, mobilată sobru. Lena se întoarse, îi făcu semn să intre și îl împinse spre patul pe care îl îndemnă să se așeze. Fără a închide măcar ușa, ea se apropie, își apucă rochia neagră cu amândouă mâinile și o ridică până în talie, descoperindu-și picioarele în ciorapi lungi negri, opaci și strălucitori, prinși în jartiere groase roșii care încadrau un triunghi blond uluitor, neacoperit de nimic.

Cu fața spre Malko, alunecă ușor pe genunchii lui, împlântându-se cu un gest precis în sexul erect. În clipa în care o penetra, Lena exală un suspin răgușit. Cu capul dat pe spate, se agăță ca un înecat de gâtul lui Malko. Era atât de excitată încât Malko avu impresia că e înghițit într-o cavernă umedă și arzătoare. Apoi, Lena începu să se balanseze cu încetineală înainte și înapoi. Cu respirația sacadată, concentrată asupra plăcerii care năștea în ea, nu scotea nici o vorbă, servindu-se de el ca de un simplu instrument. Malko nu se mai gândea la generalul din încăperea vecină. Toată istoria asta era o nebunie. Deodată, Lena începu să se agite din ce în ce mai repede; un șuierat plecă de pe buzele ei iar bazinul îi fu zguduit de un spasm violent. Abia atunci băgă de seamă că Malko nu participase la plăcerea ei, și își dădu toată strădania ca el s-o ajungă din urmă. Când se simți invadată de sămânța lui, aproape că înnebuni, începu să strige și avu un nou orgasm.

De îndată ce-și veni în fire, se smulse de lângă Malko,

lăsându-și rochia să-i cadă până la glezne. În vreme ce-și potrivea hainele năucit, ea părăsi încăperea. Se regăsiră în antreu. Lena aborda un surâs ca al Giocondei. Machiajul i se șterse puțin, dar toată atitudinea ei exprima o satisfacție profundă.

— Jerker doarme, spuse ea. Pe mâine, la *Riche*.

Nici măcar nu-l sărută pe Malko, oprindu-se la un surâs afectuos. Coborând pe Munkhomsvagen se întreba dacă ea își premeditase gestul sau nu purta niciodată chiloți pentru a-l excita pe bătrânul ei amant. Dar faptul nu avea decât o importanță relativă. Totul depindea de întâlnirea de a doua zi. Pe nemâncate, Generalul Brunns va accepta oare să vorbească? Sentimentele lui față de Olaf Palme nu lăsau loc de dubiu: îl ura.

Malko se întrebă deodată dacă nu cumva CIA îl trimisese la Stockholm știind ce va descoperi aici: urmele unui vechi complot nu foarte apetisant, terminat cu o crimă.

* * *

Riche era unul din rarele locuri din Stockholm ceva mai animate, la începutul Birger-Jarls Gatan. Sosit mai devreme, Malko avu timp să hoinărească pe acest „Champs-Elisées" al Stockholm-ului. Admirând în trecere un magazin de decorațiuni interioare care oferea ultimele creații ale arhitectului parizian Claude Dalle. Ansambluri de Art Deco, mese lăcuite, toate menite să mai încălzească frigul scandinav. Malko se instală pe terasă și admira, pentru a-și omorî timpul, tablourile moderne expuse în sală. Era puțină lume. Suedezii mâncau repede și puțin.

Își aruncă o privire pe ceas. Generalul și Lena întârziaseră cu mai bine de douăzeci de minute. Formă numărul de la Sigtuna.

Dar nu răspunse nimeni.

Deci, erau pe drum.

Nici nu trecu bine un minut că mobilul lui începu să sune. Recunoscu imediat vocea Lenei. Ceea ce-i spuse ea îi provocă o serioasă descărcătură de adrenalină în artere.

— Veniți repede, spuse ea. Sunt în stația de metrou Ostermalmstong. Pe peronul unu. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

Capitolul V

— Unde se află stația asta? întrebă el.

— Puțin mai sus de Birger-Jarls Gatan. Veniți repede!

Glasul îi era întretăiat de hohote de plâns, abia dacă putea vorbi. După ce ea închise, Malko ceru informații de la chelner. Stația se afla la vreo o sută de metri în susul bulevardului. Cinci minute mai târziu, Malko ajungea la fața locului cu stomacul ghem. Primul subsol era ca toate stațiile din lume cu buticurile lui, cu mirosul acru și pereții cenușii. Pe urmă te-ai fi crezut în Rusia: o colosală scară metalică, de un alb de spital, părea să plonjeze în măruntaiele pământului.

Treizeci de metri mai jos – avea impresia că-i speolog – Malko dădu în stația propriu zisă, cu pardoseala din marmură neagră. Nu existau decât două cheiuri, zidurile erau acoperite de desene, ornamentate exagerat. În afară de asta, totul era de o curățenie incredibilă, nici o hârtie pe jos, nici un miros. Se uită în jurul lui și, reperând panoul PAR, văzu imediat grupul de gură-cască de pe marginea peronului. Circulația era întreruptă, un tren oprit în mijlocul stației. Mai mulți polițiști în uniformă încercau să împrăștie lumea. O zonă largă a cheiului era izolată de panglici galbene marcate *Polis*. Malko o zări pe Lena, foarte elegantă, într-un taior negru. Și ea îl văzu și grăbi spre el. Mâna care și-o lăsă pe brațul lui tremura. Ochii albaștri erau plini de lacrimi. Articulă cu greu un:

— Veniți încoace!

Trecură de cordonul galben pentru a se opri înaintea unei forme omenești acoperite cu o pânză cenușie de sub care ieșea un picior într-o gheată de piele.

— Jerker a căzut sub metrou, bolborosi Lena. E groaznic... Era... Tăcu, incapabilă să spună mai mult. Malko privi urmele de sânge de pe peron și de pe partea din față a motorului

imobilizat. Mort, Jerker Brunns părea încă și mai lung. Apărură niște infirmieri cu o targă și ridicară cadavrul. Malko o trase pe Lena mai într-o parte.

— Ce s-a întâmplat? Nu erați împreună cu el? Ați venit cu metroul de acasă.

— Nu. Am luat mașina până la punctul terminus al liniei, la nord de Stockholm și apoi metroul. Am coborât aici. Jerker mergea în spatele meu. Ca de obicei. Întotdeauna ne ciondăneam din cauza asta. Am auzit un tren venind și pe urmă țipete. M-am întors și... Dumnezeule... era oribil! Automotorul era oprit pe mijlocul peronului iar Jerker dispăruse. Era acolo jos, pe șine! Avea... Era tăiat în două...

Lena mergea ca un automat. Unul dintre polițiști, care tocmai interoga martorii scenei, o opri și schimbară câteva cuvinte în suedeză.

— Mă întreabă dacă pot să trec pe la morgă pentru identificarea formală a cadavrului, îi explică ea. Așa-i legea. Dar acum nu mă simt în stare.

Ieșiră amândoi din Ostermalmstorg și o porniră pe jos spre *Riche*. Lena se lăsă pe un scaun, zguduită de hohote violente. Discret, Malko ceru două coniacuri Gaston de Lagrange XO. Ca să câștige timp. Era totoși o coincidență supărătoare ca generalul Brunns să moară într-un accident cu puțin înainte de a discuta împreună...

* * *

Lena avea ochii roșii ca un iepure rusesc. Abia se atinsese de farfuria ei cu fructe de mare, dar bău unul după altul cele două pahare cu coniac. Intermediul erotic din ajun părea să aparțină unei alte lumi.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat de ieri seară, întrebă el.

— În dimineața asta, Jerker s-a trezit foarte devreme, ca de obicei, explică Lena. A citit articolul pe care l-ați lăsat și mi-a pus o serie de întrebări. Părea foarte impresionat, chiar neliniștit. Mi-a spus din nou că moartea lui Olaf Palme a fost o binecuvântare... că și el se temea ca vizita dumneavoastră să nu-i prilejuiască niște neplăceri...

— De ce?

Malko stătea ca pe cărbuni aprinși. Să-l fi indus oare în eroare CIA?

Lena scutură din cap, decorticând un crevete mare.

— Nu știu. Jerker nu-mi spunea totul, iar acum unsprezece ani nu-l cunoșteam.

Malko îi căută privirea înceţoșată de lacrimi.

— Credeți că generalul Brunns a fost amestecat în asasinarea lui Olaf Palme? Într-un fel sau altul?

Lena tăcu îndelung până se hotărî să răspundă.

— Nu știu, sfârși prin a spune. Nu discutam niciodată. Când l-am cunoscut, evenimentele erau încă proaspete și mi-a vorbit despre ele.

— Ca să vă zică ce?

— Că nu era vorba de kurzi, dar că era foarte bine dacă lumea îi bănuia... Părea că știe multe. Pe vremea aceea, se ducea cu regularitate la reuniunile clubului de base-ball al poliției din Norrmalm, prezidat de prietenul său Gunnar Larsen. Mulți făceau parte din organizația *Yggdrasil*.

— Și dumneavoastră erați membră?

Lena schiță un surâs trist.

— Jerker mi-a spus că nu era pentru femei. Dar că, în cazul în care sovieticii ar invada Suedia, voi fi utilizată pentru seducerea ofițerilor ruși...

I-ar fi plăcut postura de Mata-Hari. Malko se abținu să prelungească asemenea basme. În stația Ostermalmstorg se afla un cadavru sfâșiat și o rațiune care provocase accidentul.

— Credeți că polițiștii aceia au fost amestecați în moartea lui Olaf Palme?

Lena pufăi.

— S-ar putea. *Yggdrasil* transmitea cu regularitate americanilor informații asupra militanților antiamericani. Știu că Gunnar Larsen ordonase supravegherea ministrului de stat.

Cu alte cuvinte, Olaf Palme. Malko se felicitase pentru vizita lui în Suedia. Nici un ziarist nu-l mai putea interoga pe Jerker Brunns, dar ceea ce el era pe cale de a descoperi se dovedea a fi exploziv... Își terminară fructele de mare într-o tăcere mormântală și într-un restaurant aproape gol. Lena comandă apoi o „Margarita": tequilla, Cointreau și lămâie verde. Bău în tăcere, după care ridică brusc ochii spre Malko.

— Stau și mă întreb dacă a fost chiar un accident...

Malko simți că-i saltă pusul spre 150.

— Presupuneți că a fost ucis?

Lena scutură încet din cap.

— Nu. Dar azi dimineață era foarte speriat. Din cauza vizitei dumneavoastră. Înainte de a pleca, a încercat să găsească numărul lui Gunnar Larsen. Mi l-a cerut mie, dar eu nu-l aveam.

— Credeam că era unul dintre prietenii intimi.

— Împărtășeau aceleași convingeri politice, îl corectă ea, dar se vedeau puțin cu titlu particular. Căderea Zidului Berlinului a schimbat multe lucruri. *Yggdrasil* își pierduse rațiunea existenței. Rușii deveniseră aliații noștri, sau aproape. Acum la Moscova o delegație Säpo poartă discuții cu KGB-ul...

Sfârșitul războiului rece probabil că reprezentase un șoc teribil pentru acești combatanți din umbră, care-și vedeau cauza dispărând fără să fi luptat niciodată. Într-o bună zi, și-au dat seama că nu mai serveau la nimic. Marile agenții de spionaj, care-i manipulase, îi dăduse pur și simplu uitării. Și, în războiul din umbră nu se distribuiau nici măcar medalii. Foarte firesc, într-o zi telefoanele n-au mai răspuns.

Malko își imagina frustrația unui om ca Jerker Brunns, care luptase toată viața lui pentru o cauză, probabil făcând servicii mari, și care se vedea trecut pe linia moartă... Foarte tulburător i se părea numele ales pentru organizația lor... să fi fost *două Yggdrasil*?

— A putut să intre în legătură cu acest Gunnar Larsen?

— Nu, dar intenționa. Mă întreb dacă nu cumva a preferat să dispară decât să fie nevoit să spună anumite lucruri.

— Să se fi sinucis?

Lena își înghiți lacrimile.

— Era un bărbat curajos. V-a citit articolul. Poate și-o fi spus că risca să creeze probleme americanilor. Era un om prea drept pentru a-și nega faptele.

Malko rămase tăcut. Chiar să fi fost el responsabil de moartea generalului Brunns, dacă acesta din urmă s-a sinucis? Senzația de indispoziție nu dispărea. Nu putea cunoaște adevărul decât mergând mai departe.

— Aș vrea să dau de Gunnar Larsen, spuse el, m-ați putea ajuta?

Lena aprinse o țigară.

— Nu știu, mă simt obosită. Și tristă. Țineam mult la Jerker. M-ați putea conduce până la Sigtuna?

* * *

Înecată între brazi, cu lacul în fundal, cabana lui Jerker Brunns avea un aer spilcuit în contrast cu tristețea Lenei. Aceasta îi adresă lui Malko un surâs dezolat.

— Aș fi vrut să mai fie încă ieri seară... A fost așa de bine. Jerker nu mai făcuse dragoste cu mine, mi se făcuse dor... Din cauza asta am...

Ar mai fi trebuit să facă ceva progrese în engleză... Îl sărută pe Malko și intră în casă.

Acesta, mai perplex ca oricând, o apucă pe drumul spre Stockholm. Dacă Jerker Brunns s-a sinucis cu adevărat, asta era dovada că se simțea responsabil de moartea lui Olaf Palme, și că nu intenționa să compromită CIA. Deci, ipoteza Agathei Mertens era adevărată.

Ajunse în Stockholm pradă îndoielilor. Șeful biroului CIA nu era acasă, dar l-ar fi putut oare ajuta? întors la hotel, consultă un anuar telefonic. În Suedia erau zeci de mii de Larsen și sute de Gunnar Larsen în capitală...

Deodată, își aminti de ultima lui trecere prin Stockholm și de Ingrid Stor. O tânără care lucra pentru KGB sub o acoperire „culturală". Nu se părăsiseră în termeni răi. Luă din nou cartea de telefon, și dădu peste ea.

Ingrid Stor. O suedeză din Malmö care lucra ca agent pentru KGB. Ziaristă, se dezlănțuise pe vremea aceea împotriva disidenților de toate neamurile. Ea fusese pregătită de KGB pentru a-l recupera pe dizidentul american, Lee Updike, și să-l ducă în est. Datorită lui Malko, manevra eșuase.

Cineva ridică receptorul. O voce de femeie făcu un „hullo".

— Ingrid?

Trebuie că nu avea accent suedez, pentru că Ingrid Stor întrebă imediat în engleză:

— *Yes. Who are you?*

— Malko. Malko Linge. *Do you remember?*

O scurtă tăcere, urmată de un râs limpede.

— *Sure! Where are you?*

— La Stockholm.

— Drăguț din partea ta că mi-ai telefonat...

— Vrei să cinăm împreună?

Un nou râs.

— De ce nu?

— La *Café Opera*? La ora nouă?
— Nici o problemă.

* * *

Interminabilul bar al cafenelei era luat cu asalt, ca în toate serile. Hoarde de tineri în ţinute dintre cele mai fanteziste se revărsau în această braserie, lipită de operă, cu un farmec kitsch. Lustre magnifice de cristal puneau în valoare un plafon pictat din lemn sculptat, în cel mai pur stil baroc. Fetele erau frumoase, îmbrăcate în rochii lungi, adesea în gen oriental: pruncii palestinieni, adoptaţi cu douăzeci de ani în urmă crescuseră. Bărbaţii se întreceau în originalitate. Într-o extremitate a barului, un tânăr înalt îşi împletise părul în două codiţe, precum şi barba. Aproape de intrare, o mulţime compactă se îngrămădea în jurul unei mese de black-jack cu miza limitată la cinci coroane . Viciul era tolerat în Suedia, dar între limite rezonabile.

De la masa lui de lângă bar, Malko o văzu pe Ingrid Stor venind. În aceşti zece ani, aproape că nu se schimbase: o Walkyrie blondă, de un metru optzeci, într-o ţinută să te scoale din morţi. O bluză din muselină neagră îi sublinia cele două obuze ale sânilor, un mini din piele neagră se oprea în susul coapsei, urmărind curba unei crupe în stare să pună în indisponibilitate toţi neuronii unui călugăr şi cizme înalte negre, cu talon.

Toţi beţivii de la bar îşi uitară pentru câteva secunde de berea Pilsen. Imperială, Ingrid Stor, traversă sala fără a adresa nici o privire acestor gângănii. Malko se ridică şi o sărută pe toată gura, fără nici o ezitare. Ea îl privi cu o licărire amuzată în ochii albaştri de safir.

— Nu mă gândeam să te mai revăd vreodată, tovarăşe prinţ.

Malko o învălui într-o privire critică; poate două kilograme în plus, dar dacă stăm şi ne gândim, avea doar patruzeci de ani. Un animal superb. Se apropie un chelner şi ea dădu comanda în suedeză. Acesta se întoarse cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, din 1989 şi cu un platou pe care se aflau brânzeturi şi somon afumat.

---

1. Aproximativ 3 franci.

— Trebuie să ne sărbătorim întâlnirea, spuse ea; aici ne-am văzut pentru prima dată, nu?

— Exact. Erai metresa lui Lee Updika. La comandă.

Femeia făcu o grimasă.

— Oh, nu făcea deloc rău dragoste...

— Lucrezi în continuare pentru aceeași casă? întrebă el.

Ingrid Stor dădu peste cap dintr-o dată cupa de șampanie.

— Nu, ticăloșii ăia m-au lăsat baltă de șase ani. Nu mai aveau nevoie de mine. M-am măritat cu un „soffer" care-mi făcea curte de multă vreme și am divorțat acum doi ani. Prea mă plictiseam cu el, nu-i stătea mintea decât la muzică clasică. Dar lucrez în continuare la P2. Sunt redactor șef la secția culturală. Și tu?

Malko își spuse că n-avea rost să meargă cu vicleșuguri.

— Eu am în continuare același patron, recunoscu el.

Ingrid Stor îi aruncă o privire de jos în sus.

— Bravo. Deci, ce se mai petrece prin Stockholm?

— Deocamdată nimic, dar în trecut da...

— Ce anume?

Vacarmul se amplifica, tinerii veneau în grupuri să bea, să mănânce sau să joace la cele două mese de black-jack. Viciu în doze homeopatice. *Café Opera* era mereu la fel de somptuos bizară cu plafonul evocând Capela Sixtină și animația ei, dar zgomotul era de-a dreptul amețitor.

— Olaf Palme.

Ingrid Stor își lăsa cupa de Taittinger și-l fixă cu o surpriză sinceră în ochi.

— Olaf Palme! Păi el era deja mort când veniseși tu.

— Știu, spuse Malko. Dar au apărut fapte noi și vrem să știm cine l-a ucis!

Ingrid Stor izbucni în râs.

— Voi ați făcut-o, americanii, CIA! În Uniunea Sovietică s-a și turnat un film pe tema asta. Am avut însărcinarea să-l difuzez în Suedia! Dar suedezii l-au programat la unu noaptea.

Malko încercă o înțepătură neplăcută în regiunea șalelor. Mereu se revenea la punctul de plecare. Se aplecă peste masă pentru a nu fi obligat să urle.

— În afara versiunii oficiale, n-ai știut niciodată nimic altceva în legătură cu această afacere?

---

1. Burghez socialist.

Ea se lăsă pe spate, împuşcându-l cu vârfurile sânilor ca nişte obuze.

— Nimic, spuse ea. Eram în rândurile cele mai de jos din cadrul organizaţiei. S-a vorbit de kurzi, a fost arestat un suedez, judecat, condamnat şi apoi achitat. Afacerea nu mai interesează pe nimeni. Dacă vrei să-i faci o vizită lui Olaf Palme, adăugă ea, află că e îngropat într-o frumoasă biserică albă din Sveagatan, nu departe de locul unde a fost ucis...

Malko simţea că-i spunea adevărul. Ingrid Stor îşi turnă de trei ori din Taittinger mai înainte de a-i arunca ironic:

— Ţi-ai cheltuit banii degeaba, *tovariş* prinţ! Eu am ajuns o sursă secată.

Malko îi luă mâna şi o sărută.

— Ingrid, nu pentru asta te-am sunat. Îmi făcea plăcere să te revăd.

— Şi mie la fel.

Cu ocazia ultimei lor întâlniri, o sodomizase pe Ingrid ca un soldăţoi şi ea îl acceptase, la ordin. Dar şi mai înainte făcuseră dragoste. O iapă greu de îmblânzit, dar formidabilă după ce i-ai găsit cheia. Brutal, ea se aplecă peste masă şi îl sărută cu toată limba. Apoi se retrase cu privirea tulburată de alcool.

— Aş fi vrut să facem dragoste ca ultima oară. (Începu să râdă). Nu, nu ultima, penultima.

— Vino, spuse Malko.

Ea clătină din cap.

— Nu în seara asta. Unmöglich![1] Dar dacă mai rămâi câteva zile...

Malko mai ceru o sticlă de şampanie. Deodată, o bară grea de oţel„ orizontală, coborî din plafon, pentru a se opri la aproximativ un metru de pardoseală, separând mesele din restaurant de mulţimea îngrămădită la bar.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko intrigat.

Ingrid râse gâlgâit, arătând orologiul mare de deasupra barului care indica ora zece.

— E destinată să-i împiedice pe beţivi să dea peste clienţii care iau cina. în seara asta e zi de leafă. Într-o jumătate de oră, vor începe să cadă ca muştele...

Când se ridicară ceva mai târziu, câteva priviri masculine îl

---

1. Imposibil.

urmăriră pe Malko pline de invidie. Își parcase mașina alături, în fața operei închise. Bineînțeles, îl aștepta o contravenție. Polițiștii suedezi muncesc douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, trei sute șaizeci și cinci de zile pe an, vânând cu o înverșunare nemiloasă cele mai neînsemnate infracțiuni.

— Locuiești tot alături de parcul Haka? întrebă Malko.

— Nu, m-am mutat într-un cartier cochet: Kungsbro Strand. Am să te ghidez eu.

Merseră până în dreptul gării centrale, trecând peste Klaraviadukt pentru a vira la dreapta și încă o dată la dreapta. Kungsbro Strand era o stradă mică, mărginită pe o parte de case luxoase și pe cealaltă de un canal. Malko se opri în piațeta din fața ultimului imobil. Ingrid se întoarse spre el.

— Aici stau. La etajul trei. De data asta nu te iau cu mine sus. Malko nu insistă, dar o reținu în clipa în care deschidea portiera.

— Spune-mi cum se petrec lucrurile când ești „concediat"? întrebă el surâzând.

Ingrid Stor îi întoarse zâmbetul.

— Foarte simplu. *Rezidentul* te invită la un dejun. Încearcă să facă amor și pe urmă, la desert îți anunță două lucruri. Mai întâi că este imputernicit să-ți transmită felicitările Centrului pentru munca depusă. Și apoi, că totul s-a terminat. Nu trebuie să mai încerci să intri în contact cu ei, și e indicat să uiți numerele de telefon, numele...

— Numerele de telefon se schimbă imediat, iar numele sunt false, interveni Malko blând.

— Bineînțeles, îl aprobă Ingrid Stor. La început te simți vidat, dar pe urmă...

Făcu un gest fatalist și se îndepărtă, după ce-i strânse mâna.

* * *

Pe ecranul televizorului din camera lui era afișat: „Ați primit un mesaj". Malko apăsă pe „mesaj" și acesta apăru: „Sunați de urgență la 08 5643298".

Era numărul răposatului general Brunns. Mesajul fusese transmis la 20 h 55. Abia cu câteva minute mai înainte. Compuse numărul și receptorul fu ridicat de la prima sonerie.

— Lena?

— Da. De ce nu m-ai sunat mai repede?

— Am fost plecat. Ce s-a întâmplat?

O scurtă tăcere, după care dama de companie a generalului Brunns îl anunță cu o voce fără timbru:

— M-a sunat poliția spre sfârșitul zilei după ce-i interogase pe toți martorii. Doi dintre ei spun că ar fi văzut un bărbat înalt de statură, cu ten smead, care aducea a kurd, îmbrâncindu-l pe Jerker. Din cauza asta a căzut pe șine.

— Persoana în cauză a fost găsită?

Glasul Lenei urcă exasperat.

— Nu înțelegi? A fost îmbrâncit cu bună știință. A fost asasinat completă ea disperată.

Capitolul VI

— Asasinat? repetă Malko pe gânduri.

— Da! Din cauza dumitale! strigă isteric Lena. Trăiam liniștiți până a nu fi venit aici. Ai adus moartea.

Izbucni în hohote de plâns. Malko se simțea stingherit. Erau cam prea mulți morți recent, pentru o crimă veche de unsprezece ani. Georges Cromwell, fostul agent DIA, de o criză cardiacă pe aeroport. Agathe Mertens călcată de o mașină. Iar acum generalul Brunns căzut sub metrou. Multe coincidențe. Și o problemă jenantă. Numai o mare agentură se putea preta la acest gen de eliminări sistematice.

— Lena, i se adresă el, sunt tare mâhnit. Cine ți-a spus că generalul Brunns a fost asasinat?

— Polițiștii, sunt convinși, replică metresa generalului Brunns. Doi martori au văzut un om îmbrâncindu-l cu umărul pe Jerker, în fața automotorului care sosea. A scăpat cu fuga fără a i se putea vedea chipul, fiind cu spatele. Oamenii au fost prea îngroziți pentru a se lua după el.

— Lena, spuse Malko, dacă ceea ce susții e adevărat, a fost ucis pentru a fi împiedicat să nu facă dezvăluiri asupra morții lui Olaf Palme. Cred că singura persoană care ne-ar putea lumina este Gunnar Larsen, acest polițist membru și el în rețeaua generalului Brunns. Vrei să mă ajuți să dau de el? De altfel, și dumneata ești în pericol, adăugă el după o clipă de tăcere. S-ar putea presupune că ești la curent cu anumite secrete. Doar Larsen poate eventual să ne lămurească.

Lena se decise după o lungă tăcere.

— Da, rosti ea dintr-un suflet, așa-i, mi-e frică...

— Scotocește prin hârtiile generalului, o sfătui Malko, încearcă să dai peste o urmă a lui Larsen. Nu aminti nimic despre el poliției: făcea parte din ea. Am să trec mâine

dimineață pe la dumneata. În seara asta, încuie bine peste tot. Dacă se produce vreun incident suspect, cât de mic, sună-mă.

— Ești la Stockholm, remarcă ea. Ți-ar trebui o jumătate de oră ca să ajungi aici.

— Ai putea suna și la poliția locală.

După ce închise, regretă amarnic că nu avea asupra lui o armă. Ar fi trebuit să-i spună șefului CIA. Ceea ce-l făcu să se gândească iar la Lena. O sună din nou.

— Ai o armă prin casă?

— Jerker avea un revolver.

— Găsește-l. Știi să te folosești de el?

— Bineînțeles, afirmă Lena. Jerker m-a luat cu el de mai multe ori pe stadionul de tir.

— Cu atât mai bine, spuse Malko. Pe mâine.

Bizar, dar n-avea chef să-i telefoneze șefului CIA. Nu mai înainte de a afla ceva mai multe.

* * *

O ceață ușoară plutea deasupra lacului din jurul căsuței de lemn a generalului Brunns. Malko opri în fața portalului și coborî. Liniștea era deplină, te-ai fi crezut la capătul lumii, învăluit de brazii înalți și nemișcați. Lena trebuie că auzise mașina, pentru că ușa se deschise mai înainte ca el să fi sunat.

În prag apăru o văduvă în uniformă de văduvă, nimic nu-i lipsea: pălăria cu o voaletă deasă, neagră, care-i ajungea până la jumătatea taiorului, lăsând să se ghicească o șemizetă de muselină, ciorapi de un negru strălucitor și mănuși lungi care se ridicau până la cot. Doar parfumul folosit de Lena mai amintea de viață.

— Trebuie să merg la morgă, îl lămuri ea cu o voce frântă. E oribil, nu-mi vine să cred că Jerker e...

Tăcu înnăbușită de un hohot de plâns, și-l precedă pe Malko în livingul în care se întreținuse cu generalul în rezervă. Pregătise o tavă cu ceai de stepă Petrossian, biscuiți și brânzeturi. Un obiect nelalocul lui se afla alături de ceainic: un revolver de calibru mare.

— Asta era arma lui Jerker, preciză Lena, e încărcată.

Malko îl luă și-i dădu peste cap butoiașul. Era plin. Adulmecă țeava, bine unsă. Potrivit aparențelor, arma nu mai

fusese folosită de multă vreme. Era un Smith and Wesson calibrul 357 Magnum. Scoase unul dintre cartușe. Proiectile cu o cămașă și un vârf de plumb, mai moale. Ceea ce americanii numeau „full metal Jacket". Cu o putere de perforare terifiantă. În stare să traverseze tabla unei mașini... Butoiașul clănțăni cu un zgomot sec.

Lena turnă ceaiul cu un ușor gust de votcă pentru Malko, iar ei își pregăti un „Kamikaze": Ţointreau, o solidă doză de votcă și un strop de lămâie. Își bău cocteiul dintr-o singură înghițitură, înainte de a trage puternic aer în piept. Malko ținea revolverul în mână.

— Pot să-l păstrez? întrebă el.

— Bineînțeles. Eu am tras cu el, dar reculul e prea puternic. E o armă de bărbat.

— Sunt multe de tipul ăsta în Suedia?

— Da. Toate cluburile de tir se dau în vânt după ele. Se trage cu ele și în vânat.

Lui Malko îi trecu prin minte un gând nebun. Cu un astfel de tip de armă fusese asasinat Olaf Palme. Un singur glonț în aortă. Revolverul n-a mai fost găsit niciodată. Poate că ținea în mână arma crimei. Era ușor de verificat comparând glonțul luat de poliție cu ghinturile acestei arme. Își spuse că vreme era destulă și pentru așa ceva.

— Ai reușit să dai peste Gunnar Larsen?

— Nu, recunoscu Lena. Erau trei numere în dreptul lui, dar cel mai recent e de acum trei ani. Nu-i exclus să fie mort...

Și el.

— Cum să dăm de urma lui?

— Prin clubul de base-ball al poliției din Norrmalm, eventual.

— Putem merge acolo?

— Imediat?

— Da. Dacă într-adevăr Jerker a fost asasinat, Gunnar Larsen poate ști de ce. Și de către cine.

— Bine, oftă Lena. Hai să mergem. După aceea va trebui să trec pe la morgă.

* * *

Comisariatul poliției din Norrmalm era bine ascuns, aproape

sub gara centrală. O clădire modernă cu „Piquet bus"[1] și mașini Volvo în alb și albastru parcate în față. Malko o lăsă pe Lena să intre singură. Strecurase revolverul generalului decedat în servietă, pentru orice eventualitate. Șeful biroului CIA nu părea să fi reacționat la moartea lui Jerker Brunns. Ziarele suedeze nu pomeneau despre ea decât în pagina a șaptea, avansând ipoteza unui accident.

Lena apăru câteva minute mai târziu.

— Clubul nu mai există, anunță ea. A fost desființat după un an de la moartea lui Palme.

— De ce?

— Nu știu.

— Și membrii lui?

— Dispersați în diferite unități.

Malko demară mașinal. Începea rău.

— Mi-au dat totuși o idee, spuse Lena. S-ar părea că membrii tuturor cluburilor sportive din Stockholm merg să se antreneze în același loc. La Ladugärds Gärdet, un stadion la nord-est de Norrmalm.

— Să mergem acolo.

— Eu trebuie să dau pe la morgă, în Sabbatberg Skukhus[2].

Îl călăuzi până la spital. Malko rămase în mașină. Când ea se întoarse, plângea, tamponându-și ochii cu voaleta.

— E cumplit, spuse ea, l-au machiat, am avut impresia că dormea și că era gata să se trezească.

Malko o așteptă să se liniștească. După aceea, porniră pe Valhallavägen care se termina cu niște spații verzi de mai multe hectare de unde se ridicau porți de fotbal, coșuri pentru baschet și un teren de golf. Lena îi arătă un parching unde staționau vreo șase mașini. Proprietarii lor, la câțiva metri de acolo, băteau o minge.

— Mă duc să-i întreb, propuse Lena.

Mirați de această apariție, jucătorii se opriră. Malko asista de departe la conversație. Nu putea fi de nici un ajutor. Lena se întoarse la mașină și-și ridică voaleta.

— E cineva care a cunoscut echipa de base-ball din Norrmalm, anunță ea. Nu știe ce s-a mai întâmplat cu Gunnar

---

1. Furgonete.

2. Spitalul Sabbatberg.

Larsen, dar mi-a dat numele unui fost poliţist care aparţinuse de club. Un anume Lars Jungman. Locuieşte la Täby.

— Ce-i asta?

— O suburbie la vreo zece kilometri spre nord. Trebuie să fie în cartea de telefon.

— Hai să luăm prânzul, sugeră Malko. Trebuie că eşti obosită. Sunăm de la restaurant.

Lena suspină să-ţi frângă inima, umflându-şi pieptul drapat în negru.

— Oh da, aş vrea să mă întorc acasă, dar ţin mult să te ajut.

Era un imobil modern de cinci etaje, înecat printre brazi, cu parching mare în faţă. Täby, suburbie rezidenţială, avea acelaşi farmec ca şi Sarcelles. Lena apăsă pe soneria cu numele „JUNGMAN". Sunaseră din *Grand Hôtel*, şi fostul poliţist le fixase imediat o întâlnire când Lena îi spusese cine este.

Uşa se deschise şi apăru un bărbat înalt în blugi şi cămaşă de vânător în carouri roşii. Ochi negri vioi, o bărbie ascuţită şi un vag aspect de şobolan. Prezentările se făcură repede. Malko lucra pentru guvernul american. Ţinuta de văduvă a Lenei păru să-l impresioneze favorabil. Din fericire, Lars Jungman vorbea aproximativ englezeşte. Îi conduse într-o bucătărie care dădea spre o grădiniţă plină de plante verzi şi de un portocal într-un ciubăr. Se aşezară toţi trei în jurul unei mese de lemn pe care erau dispuse ingredientele indispensabile unei conversaţii: somon, biscuiţi, brânzeturi, bere, Aquavit şi o sticlă de Defender Success cu o vârstă de doisprezece ani. Lars Jungman turnă la toată lumea şi ciocniră. Malko ciuguli puţină brânză înainte de a trece la atac.

— Am venit în Suedia ca să reiau legătura cu diferite persoane care au adus servicii guvernului american, explică el. Mai întâi cu generalul Brunns, bineînţeles. El trebuia să mă prezinte unuia dintre prietenii lui. Nenorocirea a făcut să aibă ieri un accident în metrou.

— Ştiu, rosti trist Lars Jungman, am citit în *Expressen*.

Imediat îşi mai turnă un pahar plin ochi de Defender Succes. Malko profită ca să reia cuvântul:

— Generalul trebuia să mă prezinte lui Gunnar Larsen.

Chipul fostului poliţist se luminã pe datã.

— Gunnar! Iatã-l aici.

Luă o fotografie de pe o etajeră din spatele lui şi i-o întinse lui Malko. Ea reprezenta o duzină de bărbaţi în ţinută sport, reuniţi în jurul unei mese pline de sticle, stil ceremonie festivă. La dreapta, unul dintre participanţi saluta cu braţul ridicat, ca naziştii.

— El e? întrebă Malko.

Lars Jungman râse din toată inima.

— Nu, acesta e Till. Un estonian adoptat de noi. Era în divizia SS estoniană şi a fost obligat să-şi părăsească ţara în 1945, la optsprezece ani. A rămas foarte fidel covingerilor lui şi nici el nu-i iubeşte pe bolşevici... I s-a găsit de lucru în securitate. Nu, Gunnar este aici.

Arătă spre un bărbat masiv, cu păr bogat şi figura pătrată.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Fostul poliţist puse fotografia la locul ei.

— Nu ştiu. A plecat din poliţie şi nu l-am mai văzut de ani de zile.

— De ce?

În loc să-i răspundă direct, el se adresă în suedeză Lenei care îi răspunse în aceeaşi limbă. Liniştit, continuă cu un zâmbet de scuză.

— Am vrut să fiu sigur că pot avea încredere în dumneavoastră. Clubul nostru nu era numai un club sportiv, nu-i aşa...

— Ştiu, făcu Malko, complice.

Îngheţat interior. Temerile lui cele mai rele se realizau. Liniştit în privinţa lui Malko, fostul poliţist aprinse o ţigară cu un Zippo decorat cu o reclamă Coca Cola, de mai bine de patruzeci de ani, şi continuă:

— Până în 1986, eu şi camarazii mei am lucrat în sectorul Norrmalm adică în centrul capitalei. Se poate spune că am făcut o treabă bună. Nu întotdeauna legală, e drept, dar toxicomanii, kurzii şi toţi cei de la periferia societăţii se temeau de noi ca de ciumă. Avocaţii protestau adesea dar noi eram protejaţi de prefectul poliţiei, Hans Holmer. Fiindcă aveam rezultate.

— Şi cu politica?

Poliţistul zâmbi.

— Bineînțeles, îl detestam pe ticălosul de Olaf Palme și pe toți cei aduși de el la putere. Lucram mult cu generalul. I se înmânau liste de suspecți, de stângiști, de kurzi din PKK. Ne antrenam la tir cu regularitate. Uneori, generalul ne încredința o misiune. Și o îndeplineam. După moartea ticălosului de Palme, direcția centrală Säpo ne-a obligat să dizolvăm asociația de base-ball. Tot grupul nostru de băieți a fost împrăștiat în diferite servicii. Uneori, departe de Stockholm. Încet, încet n-am mai știut unii de alții. Asta-i situația.

— Dumneavoastră nu v-ați ocupat niciodată personal de Palme?

Lars Jungman scutură din cap.

— Nu.

— Și nimeni din grup?

Suedezul marcă o ușoară ezitare.

— Era unul Torsten. Göran Torsten. Pe el l-a însărcint generalul să-l supravegheze pe ministrul de stat.

— De ce?

Schiță un surâs.

— O știți prea bine, era un dușman. Lucra pentru ruși.

— Sunteți sigur? insistă Malko.

Lars Jungman îi aruncă o privire plină de perplexitate.

— Era un agent sovietic. A fost prim ministru din 1969 până în 1976 și pe urmă din 1982 până la moarte. În tot acest timp, a făcut mult rău Suediei și mult bine Uniunii Sovietice.

Tăcu, își mai turnă un ultim pahar de Defender, fără nici un cub de gheață și aruncă o privire complice spre Lena, care asculta cu gura căscată.

— Știți unde aș putea să-l găsesc pe acest Torsten? întrebă Malko pe un ton egal.

— Generalul e de acord?

— Generalul era de acord, replică repede Malko, mai înainte ca Lena să aibă timp să spună ceva.

Aceasta înclină capul afirmativ și Lars Jungman se destinse într-un zâmbet.

— Să-mi fie cu iertare! Dar noi am lucrat întotdeauna în secret. Singurul autorizat să vă vorbească despre ticălosul de Palme este Torsten. Generalul e mort, dar noi continuăm să-i aplicăm consemnele. Am să încerc să vă organizez o întâlnire. Dar mai înainte trebuie să-l pot găsi. Unde aș putea să vă contactez?

— Aveţi aici numărul telefonului meu celular, spuse Malko, sau prin intermediul Lenei. Credeţi că va dura mult?

— Dacă e în Suedia, nu.

Lena dădu semnalul de plecare. Ajunşi afară, Malko respiră adânc. Avea impresia că se întorsese din altă lume. Lars Jungman şi prietenii lui trăiau în trecut, cu vechile lor uri râncezite. Lena se agăţă de braţul lui.

— Eşti mulţumit?

— Tot ce-a spus el să fie adevărat?

— Da, aşa cred. Jerker mi-a vorbit adesea despre acest grup. Oameni devotaţi, patrioţi, care au optat ca şi el să lupte în opoziţie.

— Credeţi că ei ar fi putut să-l ucidă pe Olaf Palme?

Nu-i răspunse decât după ce se instală în maşină.

— Îl urau, rosti ea simplu, ca jumătate dintre suedezi. Cu el Suedia nu mai era neutră ci aliniată pe poziţiile sovietice. Toţi cei care aleseseră libertatea turbau de furie.

— Ai auzit vorbindu-se de Torsten?

— Nu. Ne întoarcem acum acasă?

Îl ghidă prin hăţişul de drumeaguri croite printre brazi. O jumătate de oră mai târziu, Malko oprea în faţa căsuţei de lemn. Lena se întoarse spre el.

— Nu mă simt prea bine. Ai putea rămâne puţin cu mine?

Abia ajunşi în living, înainte chiar de a-şi scoate voaleta, Lena se duse să-şi pregătească un „Kamikaze" din Absolut şi Cointreau şi se aşeză pe canapeaua rezervată până atunci generalului Brunns. Malko aruncă o privire discretă pe ceas. Cinci după-amiază. Peste o oră se făcea noapte. Liniştea era deplină, doar trosnetele lemnelor se mai auzeau. Îşi turnă şi el o votcă, reflectând la ce descoperise de la sosirea lui. Din păcate, toate datele confirmau dezvăluirile Agathei Mertens. Doar misteriosul Torsten i-ar mai fi putut spune ceva în plus. Tăcerea de care se înconjura CIA era ciudată. Nici un mesaj la hotel.

Un foşnet uşor îl făcu să ridice ochii. Lena îşi pusese picior peste picior, ridicându-şi voit fusta taiorului, astfel încât ieşi la iveală capătul sidefiu şi mătăsos al unei jartiere. Lui Malko i se păru că privirea ei strălucea în spatele ţesăturii dese a voaletei. Gândurile lui fură spulberate de un impuls scăpat de sub controlul raţiunii. Fantasma văduvei...

Când el se ridică și Lena făcu la fel. Se apropie de ea și fără un cuvânt o trase spre dormitor. Abia intrată înăuntru, Lena avu o reacție emoționantă. Luă fotografia lui Jerker Brunns, așezată pe noptieră și o întoarse cu fața în jos înainte de a reveni spre Malko. Dorința acestuia era precisă. O lăsă câteva clipe pe Lena sprijinită de el. Limba ei ieșea de sub voaletă ca un șarpe roz.

Pântecul lui se încinse într-o strălucire. O împinse până la pat, și o făcu să îngenuncheze, ceea ce ea acceptă docil. Fusta neagră se ridică în sus, dezvelind șerpii jartierelor, pielea albă a pulpelor și o crupă plină, fără nici o protecție. Nu pentru a merge la morgă adoptase ea o asemenea ținută...

Ținând-o de șolduri o penetră dintr-o mișcare și fața ei, apărată de voaletă se zdrobi de cuvertura patului. Malko, în picioare o lua cu asalt, făcând-o să guițe de fericire. Lena își pierdu pălăria și voaleta. El continuă până când simți urcând în interiorul lui plăcerea.

Era pe cale să-și revină când Lena se întoarse domol, își puse din nou pălăria și voaleta, se lăsă în genunchi și-l luă în gură. Contactul dantelei negre pe pielea lui îi sporea excitarea. Fusese una dintre cele mai frumoase felații din viața lui. Lena avea simțul punerii în scenă. Satisfăcuți amândoi se întoarseră în living.

Se făcuse noapte. Mașinal, femeia își mai confecționă un „Kamikaze" dând gata sticla de Cointreau. Își ridică paharul.

— Sper să găsești ceea ce cauți.

— Acest Torsten trebuie că-i bine informat, remarcă Malko. Sper că va vorbi.

Lena avu tot timpul să rontăie biscuiții mai înainte ca Malko să se decidă s-o ia înapoi spre Stockholm. Din lipsă de Cointreau, Lena continuă cu votcă și lăsa impresia că abia dacă observase plecarea lui Malko. În vreme ce mergea spre capitală, acesta se gândea la un nou mister. Toți polițiștii, prieteni ai lui Jerker Brunns posedau arme de care știau să se servească. Dacă voiau cu adevărat să se descotorosească de primul ministru suedez, de ce ar fi trebuit să facă apel la misteriosul ucigaș iranian din CIA?

Sosind la *Grand Hôtel*, găsi un mesaj pe televizorul lui. Burt Hower șeful biroului CIA, dorea să-l vadă. Probabil că era ceva important dacă se manifesta într-o sâmbătă seară.

* * *

Ambasada americană trona la capătul străzii Strandvägen, protejată de grilaje negre și aurite, dominându-le pe toate celelalte ambasade din cartierul diplomatic. Burt Hower, cu statura lui bondoacă și țeasta defrișată, părea deplasat în holul mare sub ochiul sever al marinarului de gardă cu scăfârlia rasă. În această duminică dimineață, în care Stockholm-ul se asemăna castelului Frumoasei din pădurea adormită, venise special pentru a-l întâlni pe Malko. De îndată ce se închise ușa îi arătă lui Malko un teanc de faxuri: fotocopiile articolelor apărute ca urmare a decesului generalului Jerker Brunns. Bineînțeles, ziarul *Le Soir* subliniase imedit coincidența morții acestui militar suedez fost membru al rețelei Gladio, care, potrivit afirmațiilor Agathei Mertens, fusese amestecat în asasinarea lui Olaf Palme. Diferite alte cotidiene europene, de la *Izvestia* la *Herald Tribune*, reluau tema.

— E extrem de supărător, concluzionă Burt Hower. Toate astea acreditează teza complotului american pentru a se debarasa de Olaf Palme. Ați reușit să vorbiți cu generalul Brunns înaintea morții lui? întrebă el îngrijorat. Ce s-a întâmplat? A fost un accident?

— Da și nu, replică Malko.

Îi povesti americanului tot ce se petrecuse.

— Chiar credeți că generalul a fost asasinat? întrebă Burt Hower fără să-i vină a crede.

— Eu nu cred nimic, îl corijă Malko. Asta susține poliția din Stockholm. Probabil că dispuneți de toate mijloacele pentru a verifica ipoteza pe lângă omologii dumneavoastră din Säpo.

Șeful CIA sări în sus de parcă l-ar fi înțepat o plosniță.

— Nici să nu vă treacă prin cap! Asta ar fi o dovadă că am avut contacte cu Brunns...

— Dar ați avut!

— Foarte adevărat, recunoscu Burt Hower, știu că ne-a făcut multe servicii. Predecesorul meu „tratase" cu el. Se vedeu cu regularitate. Brunns era un camarad de luptă valoros. Niciodată n-a pretins un bănuț pentru ajutorul prețios pe care ni l-a adus.

— Nu i s-a cerut să-l asasineze pe Olaf Palme? întrebă Malko pe un ton de glumă.

Burt Hower nu găsi intervenția deloc amuzantă.

— *Don't be stupid!* Nu i s-a cerut niciodată să omoare pe cineva. Noi suntem oameni responsabili. Știu că umblă niște zvonuri vehiculate de unii și alții. Și sunt convins că prezența dumneavoastră la Stockholm nu le este străină. V-aș mai putea fi util cu ceva?

— Azi nu, spuse Malko. Am să vă țin la curent cu mersul evenimentelor. În principiu, trebuie să mă întâlnesc cu un polițist suedez care se interesa mult de Olaf Palme.

Coborând spre centru, Malko se gândea că Olaf Palme totuși nu se sinucisese. Cineva apăsase pe trăgaciul unui Magnum 357, al cărui proiectil îi pusese capăt zilelor. Dar cum să faci, după unsprezece ani, ancheta unui caz în care poliția suedeză își rupsese dinții, în ciuda mijloacelor desfășurate. Doar dacă, nu cumva chiar poliția era vinovată de crimă...

Dar în contul cui?

Ajuns în acest punct se izbi de atâtea ipoteze confuze că-l apucă ameteala. Putea fi vorba de o manipulare a unei agenturi străine care avea ca scop compromiterea NATO și CIA. Un complot de extremă dreaptă locală de care americanii urmau să beneficieze. Un „ordin" american executat orbește de organizația generalului Brunns. Sau cu totul altceva.

Îl incita faptul că numele de cod Yggdrasil, menționat de Agathe Mertens era tocmai cel al organizației lui Brunns.

De asemeni, crima comisă asupra generalului Brunns, dacă se confirma, ridica numeroase probleme. Probabil că Lena și generalul fuseseră urmăriți de la cabana lor, mai întâi în mașină și apoi în metrou. Malko o întrebase pe Lena, dar aceasta nu observase nimic. Cum nu se aștepta să fie urmărită, nu putea trage nici o concluzie. Dimpotrivă, dacă Brunns și Lena fuseseră urmăriți, asta însemna că și Malko era. Chiar de la sosirea lui la Stockholm...

Bineînțeles, el încercase să deceleze un filaj posibil, fără a remarca nimic anormal. Dar dacă era vorba de niște profesioniști, nici acest aspect nu era sigur.

Opri mașina în fața hotelului, întrebându-se cum să-și omore timpul în această duminică sinistră. Totul era închis, străzile pustii, suedezii se dregeau după beția din seara precedentă.

Viitorul anchetei lui se sprijinea de acum înainte pe un singur pilon: fostul polițist Göran Torsten.

Capitolul VII

Un miros de grăsime prăjită plutea în sala restaurantului *Dolce Vita*. În ciuda denumirii sale, proprietarii erau kurzi, bucătarul portughez, chelnerul croat, iar chelneriţa libaneză. Cât despre mâncare, era de-a dreptul infectă... Malko se uită la bucăţile de carne care pluteau într-un sos maroniu, alături de o piramidă de orez tare ca betonul. Evident, se mânca pentru 59 de coroane[1]. Lena înfuleca cu poftă. Stomacul ei suedez era fără îndoială ca cel al unui struţ. Malko se uită discret la ceasul lui Breitling Crosswind. Göran Torsten întârziase cu o jumătate de oră...

—Ţi-a dat numărul lui de telefon ? întrebă Malko.

Lena negă printr-o mişcare a capului.

—Nu. Nici nu mi-a lăsat timp să-l întreb. Dar are să vină.

O dorinţă nejustificată. La ora trei, Göran Torsten tot nu se arătase, iar ei erau ultimii clienţi din *Dolce Vita,* local frecventat de funcţionarii mărunţi din cartier şi de câţiva poliţişti ai prefecturii vecine... Cu regret, Malko ceru nota de plată.

—Sună-l pe Lars Jungman, sugeră el, întinzându-i Lenei telefonul lui portativ.

Lars Jungman nu era acasă. Se întoarseră la *Grand Hôtel* la fel de melancolici ca vapoarele mari şi albe ancorate în faţa lui... Lena se instală dinaintea unui ceai de stepă Petrossian.

—Azi dimineaţă am primit un telefon de la poliţie, îl anunţă ea. Voiau să-mi arate un portret robot al insului care l-a îmbrâncit pe Jerker sub metrou.

—Şi cum arată?

—Înalt, voinic, cu tenul smead, un nas puternic şi merge

---

1. Aproximativ patruzeci de franci.

clătinându-se puțin. Nu mi-a zis absolut nimic... Câțiva martori i-au văzut fața.

—Sunt siguri că generalul a fost îmbrâncit?

—Da. Pentru că cel care conducea granitura l-a văzut bine și el.

—Și care-i părerea poliției?

—Nu înțelege nimic. Jerker era în retragere, n-avea nici un dușman.

Malko privi castelul regal din fața lui. Nu se putea împiedica să nu-și reproșeze că dacă n-ar fi venit la Stockholm generalul Jerker Brunns s-ar mai fi bucurat încă de pensie.

—După vizita mea de acum câteva zile, întrebă el, n-a dat nici un telefon, n-a primit nici un telefon?

—Nu. Nu s-a trezit după ce ai plecat. Și a doua zi dimineață am fost în permanență cu el. N-a comunicat cu nimeni.

Deci, o confirmare că asasinul îl urmărea pe Malko. A ales prima ocazie pentru a se descotorosi de general, fără să știe ce ar fi putut vorbi acesta din urmă în ajun. Doar dacă nu cumva...

Ridicându-și capul se lovi de privirea inocentă a Lenei. Și dacă era ea cea care... Malko avea impresia că înaintează cu ochii închiși printr-un labirint. Deci el era cel care l-a condus pe asasin până la general...

—Mai sună-l o dată pe Lars Jungman, îi ceru el, prost dispus.

Lena se execută. De data aceasta legătura se stabili și dură mult timp. Chiar fără a înțelege suedeza, Malko vedea bine că Lena insista. În cele din urmă, ea închise.

— Göran Torsten s-a răzgândit, îl informă ea. Nu mai vrea să te întâlnească.

— Și de ce mă rog, această întoarcere cu o sută optzeci de grade?

Femeia ridică din umeri.

— Lars nu știe. Mi-a spus că nu mai voia să se amestece în această afacere, că era periculos. Istorii vechi, care nu mai interesează pe nimeni.

Și totuși se mai ucidea încă pentru aceste „istorii vechi"...

Malko se izbea de un zid. Nici într-un caz nu va putea fi ajutat de poliția din Stockholm.

— Lena, atâta vreme cât nu prindem un fir, ai să fii în pericol. Trebuie să mă ajuți să dau peste acest fost polițist.

— Dar cum?

— Nu știu. Întoarce-te acasă și ia-i la rând pe toți cunoscuții lui Jerker. Acest Göran Torsten se află probabil în Stockholm, n-o fi o fantomă...

Lena căzu pe gânduri multă vreme răsucindu-și ceașca de ceai și, brusc, rosti:

— Cunosc pe cineva de încredere în Säpo. Aș putea merge să-l văd fără să-i spun de ce vreau să-l întâlnesc pe Göran.

— Atunci, să mergem.

În mod evident, Lena ar fi preferat s-o pornească în direcția patului ei, dar nu se împotrivi. Un soare ireal strălucea deasupra orașului de pe acum în hibernare.

* * *

Malko aștepta de o oră într-un bistro gălăgios de pe Pohlensgatan nu departe de complexul de clădiri care adăposteau prefectura poliției, Säpo și poliția din Stockholm. Construcția de origină, din cărămidă roșie, avea un anume farmec. Ea ascundea un mare imobil neutru unde se afla Säpo, și care dădea spre cel mai modern, numai în sticlă și beton. În cele din urmă, Lena apăru și comandă o bere.

—Ei, cum se prezintă situația?

—Nu-i ușor deloc, explică ea. L-am văzut pe prietenul meu. La început i-a fost frică... Eu n-o știam, dar moartea lui Olaf Palme a declanșat o incredibilă vânătoare de vrăjitoare împotriva elementelor de dreapta din poliția capitalei. Toți prietenii noștri au fost transferați, scoși la pensie, amenințați. Göran Torsten a fost mai întâi mutat în nord, la Oskar Shamn. Pe acolo nu-s decât reni. Scârbit, a preferat să-și dea demisia din poliție și și-a înjghebat o afacere pe bază de pescuit.

— Deci, are o adresă?

— Nu, a dat faliment și s-a întors în Stockholm. Pe urmă a lucrat o vreme pentru Bofors, în exportul de arme. Locuia în Liban, prin anii 1992–93. De atunci nu se mai știe nimic despre el, deși s-a întors în Stockholm.

— Nici măcar prietenii lui?

— Asta susțin chiar ei.

Un înger trecu în zbor, descurajat.

— Prin urmare nu mai e nimic de făcut.

Lena ținea să-l fiarbă fără apă.

— Dimpotrivă. Prietenul meu mi-a vorbit de un ziarist ieșit la pensie, un anume Sven Aner. E omul care, după el, cunoaște cel mai bine afacerea Palme. De ani de zile, se încăpățânează să dovedească faptul că polițiștii din Stockholm au fost cei care l-au ucis pe ministrul de stat. Dar nu e luat prea în serios fiindcă adesea se trezește vorbind. Dar în fiecare lună publică un buletin cu ultimele noutăți ale numeroaselor comisii.

— Hai să-l vedem.

— Locuiește în Uppsala. E prea târziu pentru azi. Trebuie să-i telefonez mai întâi. Dar n-am să-i spun că lucrez pentru americani, are convingeri foarte de stânga...

* * *

— A acceptat să ne primească, îl informă Lena cu o voce triumfătoare. La el acasă. La Uppsala.

— Când?

— Azi, la ora două. Treci să mă iei, e în drum.

Malko era de pe acum instalat la volan. Începuse să știe pe de rost drumul spre Sigtuna. Lena îl aștepta, fardată, mulată într-un pantalon de piele neagră și un pulover roz. Văduva se vărsase. Pregătise pentru orice eventualitate brânzeturi, somon și biscuiți, asociați pentru ea cu un „Kamikaze", cocteilul favorit: Cointreau, votcă și lămâie. Malko se mulțumi cu o cafea.

Și iarăși numai brazi cât vedeai cu ochii până la Uppsala, oraș universitar la șaizeci de kilometri nord-vest de Stockholm. Brazi și iar brazi. Uppsala era curat ca o chiuvetă și la fel de răpitor. Se văzură nevoiți să se învârtească de vreo zece ori până să dea de strada Grotbrowd, unde locuia informatorul, chiar la marginea unui cimitir... Un om în vârstă îi întâmpină călduros în casa lui de păpuși. Și iar, ceai, brânzeturi... Sven Aner se agita, nervos de îndată ce pomenea de Olaf Plame. Malko se prezentă ca fiind un ziarist austriac care ancheta asupra morții lui Palme dispunând de noi informații în măsură să implice poliția suedeză. Atât se dovedi destul pentru a-l declanșa pe bătrânul ziarist. Lena traducea cu greu... Malko se pierdea în nume și prenume, date, martori falși și adevărați. Pentru a rezuma, conform spuselor ziaristului, mai bine de vreo douăzeci de polițiști participaseră la asasinarea lui Olaf Palme...

— De ce? întrebă Malko.

— Păi, pentru că erau niște fasciști, niște naziști, îl lămuri cu calm ziaristul. Un grup de extremă dreaptă plătit de CIA. Se întruneau în clubul lor din Norrmalm, chipurile pentru base-boll. Până atunci mai exterminaseră și drogați.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Dispersați! Din fericire. Dar era prea târziu... Asta-i rațiunea potrivit căreia ancheta a fost sabotată! Și pe urmă, suedezii nu puteau crede că primul lor ministru fusese asasinat de propria lui poliție.

— Îl cunoașteți pe un anume Göran Torsten?

Sven Aner era cât pe ce să se sufoce.

— Göran Torsten! Bineînțeles! Cred că el a fost cel care l-a ucis pe Plaf Palme. Trei martori l-au văzut din apropierea scenei pe care s-a desfășurat crima. Era înarmat.

— Și nimeni nu le-a luat depozițiile?

— Au pretins că aceia se înșelau; în Suedia poliția e ceva sfânt, explică bătrânul.

— Și ce s-a întâmplat cu acest Torsten?

Ziaristul făcu un gest de neputință.

— Nu știu. A dispărut la fel ca și alții.

Față de decepția lui Malko, bătrânul încruntă din sprâncene și începu să scotocească prin notele lui. Își ridică privirea câteva clipe mai târziu.

— Iată tot ce am. Un amic din Säpo mi-a dat indiciul. Foștii membri ai clubului Norrmalm se întrunesc în fiecare joi în restaurantul *Den Andalusiska Munden*[1], pe Kungsbro Plan, pentru a lua dejunul împreună. Poate că participă și Göran Torsten...

— Am să verific, spuse Malko.

Sven Aner se întunecă.

— Fiți atent. Acești oameni sunt foarte periculoși. Nu le convine când cineva se interesează de ei. L-au snopit în bătăi pe un tip pe care îl bănuiau că-i suspecta. După aceea l-au aruncat în port. Nu s-au dat ei în lături să ucidă un prim-ministru... Ce să mai vorbim!...

Îi conduse până la ușă, convins fiind că avusese de a face cu niște persoane chiar de stânga. Era marți. Două zile de inactivitate în perspectivă...

---

1. La câinele andaluz.

— Poimâine, spuse Malko, luăm masa de prânz la *Câinele andaluz*.

Lena îi aruncă o privire intrigată.

— Dar nu-l cunoști pe Göran Torsten. Chiar dacă s-ar afla acolo, cum ai să-l poți recunoaște?

Malko zâmbi.

— Am eu o idee, ai să vezi.

* * *

Malko își opri mașina în piața sub formă de semilună din fața *Câinelui andaluz*. Cele patruzeci și opt de ore se scurseseră cu o încetineală exasperantă. Ingrid Stor nu era acasă și abia reuși să scape de Lena care pretindea că-i era frică să stea singură.

Din precauție, Malko nu se mai separa de revolverul mare, Smith and Wesson, al răposatului general Brunns. Un asasin circula în libertate prin acest oraș în aparență atât de liniștit. De mai multe ori i s-a părut că zărește siluete suspecte dându-i târcoale. Dar poate că era vorba de paranoia... Se întoarse spre Lena, așezată în mașină alături de el.

— Ai notat numărul?

— Da. Ești sigur însă că nu-i periculos?...

— Pentru dumneata, precis nu, afirmă el.

Lăsând-o în mașină, el pătrunse în restaurant. Era destul de zgomotos, o sală lungă, plină de tineri, de femei singure, de muzică. Alese o masă lângă intrare și se așeză. Localul era încă pe jumătate gol. Ceasul lui indica douăsprezece patruzeci și cinci.

Suedezii dejunează devreme. Comandă spaghete bologneze și o bere.

Lumea începea să sosească. Curând sala se umplu. Mai puțin o masă din fund de opt persoane. Dar și ea se completă încet-încet. Ocupanții ei soseau unul câte unul. Numai bărbați, pe care chelnerul părea să-i cunoască foarte bine. În fața fiecăruia așeza o bere enormă. Malko îi observa. Toți arătau la fel. Niște zdrahoni, mai curând prost îmbrăcați, cu părul tuns scurt, dacă nu chiar ras, cu chipuri dure și priviri agere. Din fericire nu se afla în apropierea lor. Felul lui de a se îmbrăca, cravata de la gât, denota un străin. O dată sosit și ultimul

conviv, ospătarul le aduse o sticlă de şampanie pe care o băură ridicând un toast.

Era cu siguranţă întâlnirea amicală a foştilor membrii din clubul Norrmalm. În restaurant domnea un asemenea vacarm că era imposibil să se audă ce spuneau. Şi oricum, Malko nu înţelegea suedeza... Se scurse o jumătate de oră. Malko stătea ca pe cărbuni încinşi. Pe aici se mânca foarte repede.

Oare ce făcea Lena?

Malko simţi cum i se urcă pulsul ca o săgeată când îi văzu pe chelner aplecându-se la urechea unuia dintre convivi, un bărbat destul de masiv, cu o figură rotundă şi cu ochi bulbucaţi, foarte albaştri. Acesta se ridică îndreptându-se spre tejghea unde telefonul îl aştepta ridicat din furcă. Luă receptorul şi-l duse la ureche. Malko îi văzu expresia enervantă, în vreme ce-i punea întrebări chelnerului, după care se întoarse la masa lui cu o ridicare din umeri.

Malko îşi băgă nasul în spagheti care acum păreau să aibă gust de icre negre. Datorită Lenei reuşise să-l identifice pe omul căutat. Ea făcuse numărul restaurantului la telefonul mobil, cerând să-i vorbească domnului Göran Torsten...

Capitolul VIII

Malko își termină liniștit masa, luă o cafea și ieși. Lena era parcată pe o stradă adiacentă, Fleminggatan.

— S-a făcut, anunță el.

— Nu te-a văzut?

— Nu mă cunoaște.

— Dar pe mine s-ar putea să mă cunoască. Fii atent! Ce-ai de gând să faci?

— Să-l urmăresc, pentru a vedea unde locuiește. Hai să ne mișcăm din loc.

Făcu un ocol și se opri de cealaltă parte a Kungsbro Plan, în fața scării mobile a promenadei din lungul unui braț al mării, Klara Sjö. Din cauza sensului unic, Göran Torsten nu putea să plece cu mașina decât în două direcții. Dar putea merge și pe jos. În Stockholm, majoritatea oamenilor circulau în taxi.

Se scurseră douăzeci de minute. Restaurantul aproape se golise. În cele din urmă, grupul foștilor polițiști ieși din local. Cei opt bărbați rubiconzi, schimbau glume, vizibil foarte bine dispuși. Se despărțiră pe trotuar, Göran Torsten plecă singur, pe jos, spre Pipersgatan, o stradă cu sens unic unde urcă într-un Volvo *station-wagon*, cenușiu.

Malko nu întâmpină nici o dificultate în a-l urmări. Göran Torsten întoarse în capătul străzii și reveni spre Klarabergsviadukt și centru. Circulația intensă îi permitea lui Malko să se țină în spatele lui fără probleme. Fostul polițist conducea încet, după moda suedeză, fără a se ști urmărit, după toate evidențele. Opri puțin mai departe în piața Sergels Torg, dinaintea unui restaurant ciudat, amenajat într-un soi de turn de observații, hidos.

Trei minute mai târziu, o brună mai curând sexy își făcu apariția din restaurant și intră în Volvo. Își continuă drumul pe

Hanngstan, luând-o apoi prin Norrlands Gatan până la Engel Brecht Plan. Aici, opri într-un parching.

Göran Torsten și femeia ieșiră aproape imediat din mașină și porniră pe jos în lungul unei străduțe care se termina cu niște scări, David Bagares Gatan.

— Plec să-i urmăresc, spuse Malko garându-se catastrofal. Așteaptă-mă aici.

Se luă după ei, cu revolverul Smith and Wesson prins la brâu. Înaintea lui, cuplul urca liniștit scările. Sus, la intersecția cu Regerrings Gatan se opriră dinainta imobilului de pe colț. Malko se opri și el. La parter se afla un magazin de poster-uri și un coafor: deasupra se ridicau trei etaje de apartamente. Un imobil de modă veche de prin anii 1900. Cuplul se despărți: femeia intră la coafor, în vreme ce Göran Torsten pătrunse în clădire.

Malko mai aștepta puțin și se apropie. Prin vitrina coaforului o văzu pe însoțitoarea fostului polițist instalată în dreptul unei chiuvete pentru a-și spăla părul. Intrarea imobilului se afla la numărul 38 de pe Regerrings Gatan. Aici se afla un interfon cu mai multe nume. Cel al lui Göran Torsten îi sări în ochi. Apartamentul 4. Lars Jungman îl minţise. Göran Torsten locuia în Stockholm fără a se ascunde, deși nu figura în cartea de telefon.

Malko șovăia. Desigur, ar fi putut suna dar poate că Göran Torsten nu vorbea decât suedeza și apoi, exista riscul să nu-i deschidă... Brusc realiză că ușa nu se închisese. Împingând-o, pătrunse într-un mic hol. Din păcate, înainte de a se ajunge la scară, exista o ușă grea, din gratii negre, cu un al doilea interfon. Iar aceasta era bine închisă... Imposibil să poată suna la ușa ex-polițistului.

Îi veni atunci o idee și ieși afară.

* * *

Trecuse o oră. Lena, la volanul lui Audi, găsise un loc de parcare pe o străduță îngustă, aproape în fața numărului 38.

— Uite-o! făcu ea deodată.

Prietena lui Göran Torsten tocmai ieșea de la coafor, spilcuită nevoie mare. Parcurse cei câțiva metri care o despărțeau de intrarea în imobil și pătrunse în interior. Malko

n-avu timp decât să facă un salt pentru a ieși din mașină și a se lua pe urmele ei. Ajunse în spatele ei chiar în clipa în care împingea grilajul negru. Se strecură pe urmele ei cu un surâs. Femeia i-l întoarse, încrezătoare și o luară împreună pe scări în sus. Din fericire nu exista ascensor...

Tânăra se opri la primul etaj, bagă cheia în broască și se întoarse mirată să-l vadă pe Malko în spatele ei. Descuind, îi puse o întrebare în suedeză.

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Abia deschisă, în cadrul ușii apăru statura masivă a lui Göran Torsten, numai în cămașă. Îl luase pe Malko la ochi cu un revolver aproape identic cu al lui. Îl apostrofă în suedeză, în timp ce femeia se strecura temătoare înăuntrul apartamentului, lăsându-i față în față.

* * *

Malko rămase literalmente imobil. Cocoșul armei – un Taurus – era ridicat și privirea rece a fostului polițist spunea limpede că nu-i ardea de glume. Din nou îl apostrofă pe limba lui, iar Malko îi dădu replica în engleză.

— Dumneavoastră sunteți Göran Torsten?

— *Yes. Why?*

— Am încercat să vă întâlnesc prin intermediul lui Lars Jungman. Stabiliserăm o întâlnire.

— De ce mă supravegheați din mașină? Cine este femeia care vă însoțește?

Iată de ce îl aștepta cu arma în mână: îi reperase în acea străduță liniștită. Ceea ce dovedea că era mereu în gardă.

— Femeia din mașină e văduva generalului Brunns, răspunse Malko. Pot să-i spun să urce? Aș vrea să vă vorbesc.

Numele lui Brunns păru să-l impresioneze pe Göran Torsten. Își coborî arma și bombăni:

— OK. Duceți-vă.

Ușa clănțăni în spatele lui și Malko o porni pe scări în jos. În cele din urmă, datorită îndrăznelii lui reușise. Lenei însă îi tremurau picioarele când sunară la interfon. Göran Torsten putea tot așa de bine să-i lase afară. Dar zăvorul zdrăngăni și ei urcară la etaj în tăcere. Göran Torsten îi aștepta în pragul ușii. O luă pe Lena la întrebări cu un glas dur și între ei avu loc

un scurt schimb de cuvinte mai înainte de a le permite să intre. Lena îi traduse lui Malko.

— Nu mă cunoaşte. Voia să fie sigur că eu sunt într-adevăr amica nefericitului de Jerker.

Luară loc într-un salon mic în care statura suedezului era contrastantă. Soţia lui aduse biscuiţi şi ceai, însoţiţi şi de eternele brânzeturi. Suedezilor le place aşa de mult brânza franţuzească încât au început să o fabrice chiar ei. Una dintre perdelele în carouri era dată la o parte. De acolo fuseseră supravegheaţi. Ochii de un albastru deschis nu-l părăseau pe Malko. Interogatoriul începu.

— Cine eşti dumneata? întrebă ex-poliţistul.

— Lucrez cu Washington-ul, spuse Malko, fără a se compromite. Mi s-a cerut să-l văd pe generalul Brunns pentru elucidarea unor istorii vechi. În realitate însă, pentru a-l proteja.

— A-l proteja?

Lena traducea simultan. Malko scoase din buzunar articolul apărut în *Le Soir* şi i-l dădu.

— Citeşte-i-l.

Göran rămase impasibil cât timp dură lectura. Când ea se termină Malko îl întrebă:

— Ce părere aveţi?

— Nici una. Nu există probe, rosti fostul poliţist.

Răspuns ambiguu. Nu părea hotărât să vorbească deschis. Câteva clipe mai târziu, îi ţinu o lungă cuvântare Lenei din care Malko reţinu numele de Peterson.

— Spune că vinovatul a fost judecat şi condamnat, traduse ea. Un anume Christopher Peterson.

— Dar a fost achitat, după apel, remarcă Malko.

Göran Torsten parcă nici n-ar fi auzit. Era limpede că n-avea decât o singură idee: să se scape de ei. Malko insistă.

— O serie de ziarişti s-ar putea să vină să vă vadă...

Lena îi traduse şi Göran Torsten afişă un zâmbet rău, arătând spre o bâtă de base-ball agăţată de perete.

— Lasă că-i primesc eu!

— Vorbeşte-i despre moartea generalului, sugeră Malko. E la curent?

Lena traduse. Malko citi ezitarea din ochii lui Göran Torsten.

— Nu știu nimic, dar generalul avea numeroși dușmani. Aceiași ca și noi toți. Dar toate astea au fost demult.

— Generalul a murit săptămâna trecută, sublinie Malko. N-a trecut chiar așa mult timp de atunci.

Nici un răspuns. Se auzi telefonul zbârnâind în apartament. Femeia îi șopti câteva cuvinte la ureche și Göran Torsten se duse să răspundă. Când se întoarse el nu se mai așeză.

— Trebuie să plec, spuse el. Vă rog să mă scuzați.

Malko se ridică și își înfipse privirea în ochii lui.

— Trebuie să vă vorbesc, insistă el. Generalul Brunns mi-a cerut-o. În interesul lui *Yggdrasil*.

Acest cuvânt păru să-l zguduie pe fostul polițist. Se destinse puțin, lăsă impresia că se gândește și apoi întrebă:

— Unde locuiți?

— La *Grand Hôtel*.

— Am să vă dau un telefon.

— Chiar aveți de gând cu adevărat? E foarte important.

— Da.

— Mi-ați putea da numărul dumneavoastră de telefon?

Göran Torsten clătină din cap în semn că nu.

— Imposibil. E periculos să-mi talefonați. Sunt cu siguranță ascultat de Säpo. Ticăloșii ăia nu mă pot suferi. Dar am să vă sun eu. Prima dată n-am știut exact despre ce era vorba.

Îi conduse până la ușă. Din stradă, Malko ridică ochii spre ferestrele cu perdele în carouri. Să fie oare cu putință ca secretul morții lui Olaf Palme să se afle în acest mic apartament burghez? Göran Torsten nu era un polițist ca oricare altul. Neîncrezător, respira violență și pericol. Cu siguranță, era unica persoană în măsură să-i furnizeze informații lui Malko. Acesta din urmă privi strada liniștită și pustie. Individul car-l îmbrâncise pe generalul Brunns sub metrou îi dădea și lui târcoale? Cine putea fi? Pentru cine lucra? Să fi fost doar o chestiune pur suedeză?

Lena îi puse o mână pe picior.

— Omul ăsta îmi face frică. E periculos.

Asta era și părerea lui Malko. Se întrebă brusc dacă Ingrid Stor nu l-ar putea ajuta. Doar KGB-ul, pe vremea aceea, supraveghea oameni ca Göran Torsten. Până una alta, trebuia să-l informeze pe șeful biroului CIA.

* * *

Ambasada americană cu grilajul ei înalt avea aspectul unui castel fortificat, mândru, în mijlocul acelui cartier diplomatic. Ca și data trecută, Burt Hower îl aștepta în hol. Mult mai nervos. Nici nu mai avu răbdare să ajungă în biroul lui pentru a-l întreba:

— Aveți noutăți? L-ați găsit pe acel Göran Torsten?

— Da, îl asigură Malko, dar n-a fost deloc ușor.

Americanul părea să se simtă cu mult mai ușurat. Se prăbuși într-un fotoliu, luă bricheta cu armele CIA dintr-o husă de piele și-și aprinse o țigară.

— Nu consideram problema asta chiar așa de importantă, oftă el. S-ar părea că Langley vă urmărește ancheta îndeaproape. Ce-ați aflat?

Malko îi povesti detaliat cum se desfășurase hăituirea. Burt Hower tresări auzind acuzațiile lui Sven Aner la adresa lui Göran Torsten.

— Credeți într-adevăr că acest polițist ar fi putut să-l asasineze pe Olaf Palme?

— Eu nu mai cred nimic, mărturisi Malko. Potrivit afirmațiilor Agathei Mertens era vorba de un iranian. Langley pretinde că nu știe nimic, iar suedezii cu atât mai puțin. Pe aici nu se mai vorbește pe această temă?

Burt Hower clătină din cap.

— E un subiect tabu. De parcă suedezii ar vrea să-l dea uitării. Toată lumea știe că ancheta a fost purtată contrar bunului simț, nimeni nu credea în vinovăția lui Peterson, dar nici un ziar nu reia articolele apărute în străinătate. După unsprezece ani mai sunt încă niște polițiști care lucrează asupra anchetei. Mă întreb ce-or fi făcând.

— A existat o organizație *Yggdrasil*, spuse Malko. Lucra pentru americani. Ceea ce nu înseamnă că ea poate fi responsabilă de crima comisă asupra lui Olaf Palme.

— Evident că ea nu-i implicată! sări în sus șeful biroului CIA, jucându-se nervos cu bricheta Zippo. Dar faptul trebuie dovedit. Asta-i rațiunea pentru care vă aflați la Stockholm. Articolele care acuză NATO se înmulțesc în presa europeană. E foarte neplăcut la numai câteva săptămâni înainte de lărgirea Alianței. Imaginați-vă că niște ziariști ar putea debarca aici și găsi pe acest Göran...

— N-ar sta de vorbă cu ei.

Americanul se strâmbă.

— Cine știe? Dacă i se oferă bani ar putea confirma acuzațiile aduse de Agathe Mertens. Încercând să scape de încurcături. Ar fi o catastrofă. Trebuie să vă spună tot ce știe.

— Am să am eu grijă, promise Malko. Numai să ia legătura cu mine.

Burt Hower se ridică închizând cu un clănțănit capacul brichetei Zippo, ca pentru a pune capăt discuției.

* * *

Noaptea se lăsa domol și ultimele raze de soare se reflectau în geamurile Palatului regal. Malko contempla apele liniștite ale brațului de mare care separa Stockholmul de Gama Stan, orașul vechi. Perplex, stăpânit de o spaimă difuză. Relatările Agathei Mertens nu țineau de fabulațiile unei secretare concediate. Se putea presupune că cineva trăgea sforile. Atâta vreme cât nu va fi sigur de rolul jucat de NATO în moartea lui Olaf Palme, după unsprezece ani, misiunea lui nu va fi îndeplinită. Or, până acum, nu avea nici o certitudine. Soneria telefonului îl făcu să tresară.

— *Mister* Linge?

Recunoscu imedit vocea bolovănoasă a lui Göran Torsten.

— Da.

— Știți cine sunt?

— Da.

— Bun. Sunt de acord să ne întâlnim. În seara asta.

— La dumneavoastră acasă?

— Nu. Pe colțul dintre David Bagares Gatan cu Engel Brecht Plan. La ora nouă.

Și închise telefonul imediat. Era șapte și jumătate. Malko se întreba dacă n-ar fi fost bine s-o anunțe pe Lena, apoi renunță. Nu mai avea timp să meargă după ea. Avea să se descurce el cu puțina engleză a lui Göran Torsten. Întrebările pe care intenționa să le pună erau simple.

La opt și jumătate, își petrecu sub curea revolverul Smith and Wesson al generalului Brunns și se îndreptă spre ascensor. Se făcuse cam rece dar lumea nu trecuse încă la palton.

* * *

Piața Engel Brecht se afla chiar la intersecția bulevardului Birger-Jarls cu David Bagares Gatan, o stradelă întreruptă de scara care ducea spre domiciliul lui Göran Torsten. Acolo unde Malko îl văzuse lăsându-și mașina în parcare.

Malko aștepta de zece minute când îl văzu pe fostul polițist coborând pe strada David Bagares. Mergea prin mijlocul drumului pustiu. Era cu capul descoperit și purta o haină groasă, stil canadian dintr-o stofă albastru închis. Se apropie de Malko.

— E pe aici un bar irlandez, propuse el, unde am putea vorbi în liniște, e multă animație. Nimeni nu ne-ar auzi.

Porni pe Birger-Jarls Gatan, mergând alături de Malko.

— În cadrul organizației *Yggdrasil* dumneavoastră v-ați ocupat de Olaf Palme? întrebă imediat Malko.

— Executam niște ordine, replică liniștit ex-polițistul.

— Ce ordine?

— Cele ale generalului Brunns. El era șeful nostru.

Pulsul lui Malko începu să bată mai repede. În fine, pusese mâna pe cineva capabil să-i spună ce se petrecuse cu adevărat pe 28 februarie 1986, la câțiva metri depărtare de locul unde se aflau.

— Unde erați când a fost ucis Olaf Palme?

Göran Torsten, pentru a răspunde, deschise gura. Cuvântul pronunțat de el fu acoperit de o detonație violentă. Fostul polițist se clătină, apoi căzu în genunchi.

Cu pulsul la 150 de bătăi, Malko se întoarse. Desluși la trei metri în spatele lui silueta unui om înalt cu fața închisă la culoare, un fes de lână și un braț care ridica o armă. Cu un gest reflex, își duse mâna la curea, scoțându-și revolverul. înregistră tresărirea de surpriză a ucigașului și-i văzu brațul întins; o nouă împușcătură îi explodă în urechi și simți o arsură pe partea stângă.

Capitolul IX

Aproape fără să ochească, Malko apăsă pe trăgaciul revolverului Magnum 357. Destabilizat, agresorul lui făcu stânga-mprejur şi o rupse la fugă în direcţia străzii David Bagares. Era limpede că nu se aştepta ca Malko să fie înarmat. Îl luase la ochi liniştit ca pe terenul de tir... Malko se clătină pe picioare, luptând împotriva durerii cumplite care-i ardea coastele, apoi, strângând din dinţi se lansă în urmărirea ucigaşului. Acesta fugea fără să se întoarcă. Pe strada în pantă, Malko ezită să tragă. Dacă-l omora, ancheta lui rămânea din nou în pană. Aruncă o privire în spatele lui. Göran Torsten zăcea cu faţa la pământ, acolo unde căzuse...

Individul pe care-l urmărea, urca acum scările. Stânjenit de durerea din coaste, Malko pierdea teren. Când ajunse şi el în capul scărilor ucigaşul depăşise de acum intersecţia Regerrings Gatan şi cobora pe cealaltă parte, spre Sveawagen. Malko, în clipa în care traversa, zări nişte faruri pe stânga lui, două proiectoare pe acoperişul unei maşini în alb şi albastru. Poliţia!

Vehiculul opri la un metru de el, într-un scrâşnet de frâne şi doi poliţişti îşi făcură apariţia. Văzură revolverul din mâna lui Malko şi-şi scoaseră imedit armele, ameninţându-l şi punându-i întrebări în suedeză. Se opri uitându-se după criminalul care cobora în fuga mre spre Sveawagen. Asasinul lui Göran Torsten scăpa cu fuga. În câteva secunde avea să-şi piardă urma pe marele bulevard.

Malko se întoarse spre poliţişti şi strigă în engleză arătând spre omul care fugea.

— *He just killed someone! Catche him!*[1]

---

1. A ucis acum un om. Prinde-ţi-l!

Dădu s-o rupă la fugă în urmărirea ucigașului. O împușcătură răsună imediat. Unul dintre polițiști trăsese în aer. Dacă pleca, Malko risca să fie doborât pe loc. Turbat de furie se lăsă arestat. Unul dintre oamenii legii îi luă revolverul Smith and Wesson, ținându-l de țeavă; celălalt îl percheziționa și în final se regăsi cu cătușe la mâini și fața la zid.

O nouă mașină a poliției sosi în urlet de sirene. Câțiva polițiști îl încadrară pentru a-l determina să coboare pe David Bagares Gatan. Alți colegi de-ai lor înconjurau corpul lui Göran Torsten. Un medic, care trecea pe acolo, îi făcea zadarnic respirație gură la gură.

— De ce l-ați omorât pe acest om? întrebă un polițist care rupea câteva cuvinte englezești.

— Nu l-am omorât eu, protestă Malko, asasinul e individul pe care îl urmăream. A fugit spre Sveawagen. L-ați mai putea încă prinde...

Nici măcar nu era ascultat. Un alt polițist se apropie, mirosi țeava revolverului.

— V-ați folosit acum de el, rosti el agresiv.

Malko simți imedit un lichid cald prelingându-se într-o parte și senzația de arsură reveni dureroasă.

— Bineînțeles, protestă el, am ripostat. Priviți, sunt rănit...

Intrigat, polițistul îi desfăcu haina și văzu imediat o pată întunecată pe cămașă. Din ce în ce mai tulburat, îi aduse la cunoștință:

— Sunteți în stare de arest, dar veți fi imediat condus la spital.

Malko se lăsă pe mâna lor, după o ultimă privire spre corpul lui Göran Torsten. Ex-polițistul fusese fulgerat, luând secretul cu el în mormânt. în vreme ce era instalat în mașina poliției, Malko își spuse că individul care trăsese și cel care-l îmbrâncise pe generalul Brunns sub metrou era probabil una și aceeași persoană... Dar cine?

* * *

Comisariatul din Norrmalm era asemeni tuturor comisariatelor din lume, cu neoanele lui, becurile prea slabe, zidurile golașe acoperite cu note de serviciu și cu mobilierul obosit. Îi scoseseră cătușele lui Malko și acum stătea pe un

scaun. Rana îl ardea oribil. La spital se limitaseră în a o dezinfecta și a-i plasa deasupra un pansament adeziv, după ce-i făcuseră o injecție cu antibiotic. Glonțul îl smulsese puțin din epidermă și-i sfâșiase haina...

Polițistul care lucra la calculator, scoase o exclamație încântată. Găsise numărul revolverului Smith and Wesson al lui Malko. Fusese declarat pe numele generalului Brunns.

— L-ați furat? întrebă el.

Malko, nebun de furie, ridică din umeri.

— Telefonați la generalul Brunns. O veți găsi acolo pe dama lui de companie, Lena. Ea mă cunoaște. Ea mi-a dat această armă. 08564298.

După o scurtă ezitare, polițistul se execută. Dar numărul nu răspundea.

— Aveți drept să dați un singur telefon, anunță polițistul. Cunoașteți pe cineva la Stockholm?

Malko se resemnă. Ducă-se naibii toate regulile de securitate. Nu avea de gând să prindă mucegai într-o închisoare suedeză.

— Bineînțeles, răspunse el. Vreți să sunați la ambasada americană sau acasă la domnul Burt Hower, primul secretar al ambasadei.

Polițistul se uită la el neîncrezător.

— Îl cunoașteți cu adevărat?

Malko rămase tăcut. Turbat. Dacă n-ar fi avut arma, ar fi zăcut acum alături de Göran Torsten. Ucigașul fusese descumpănit văzându-l că scoate un pistol. Și, în același timp tocmai el, Malko, fără să știe, îl adusese pe fostul polițist în bătaia armei ucigașului. Cum se întâmplase mai înainte cu generalul Brunns. Presentimentul: fapt obsedant și atroce.

* * *

Malko luă sticla de Taittinger Comtes de Champagne, din recolta 1989 și umplu din nou cupa lui Ingrid Stor. Era a doua sticlă iar ei rămăseseră ultimii clienți ai luxosului restaurant *Opera*. Suedeza îi adresă o privire mirată.

— Ce sărbătorim în seara asta? Pari foarte emoționat...

Malko îi zâmbi și împărți ceea ce mai rămăsese din cutia de caviar Seluga Petrossian în cele două farfurii. Devoraseră 300 de

grame! Boabe mari cenușii care se topeau în gură: o plăcere regală.

— Mai întâi pe tine, spuse Malko. Ești splendidă.

Ingrid Stor purta o șemizetă din mătase groasă albă, sub care sânii ei grei jucau liberi, vârfurile împungând mai să rupă materialul; cu talia strânsă într-o centură lată ar fi arătat ca o sculptură de artă modernă în fusta de catifea neagră, castă precum o sutană, dacă n-ar fi fost atât de mulată pe crupa ei plină. Cele două brățări groase de argint de la încheietura mâinilor o făceau să semene cu o sclavă nubiană.

Orchestra demodată făcuse loc discurilor. Malko se ridică și o luă pe tânăra femeie pe ringul de dans. Contactul cald al sânilor sprijiniți de haina lui de alpaga îl reconcilia cu viața. Ingrid Stor se rezemă de el fără ostentație, dar cu atitudinea abandonată a unei femei care își dorește să facă dragoste.

— Pari preocupat.

Malko se forță să zâmbească.

— Nu, totul e în ordine.

Ieșise din închisoare în dimineața aceleiași zile. După dificile pertractări între CIA și Säpo. Au trebuit puse în balanță toate greutățile Washington-ului pentru ca suedezii să-l elibereze din detenție. Era un străin găsit în posesia unei arme care nu-i aparținea. Și în plus, mai și trăsese cu ea... Din fericire, expertiza balistică demonstrase că glonțul care-l omorâse pe Göran Torsten, nu fusese tras cu pistolul lui. Și mai era și rana. Proiectilul care-l atinsese, fusese găsit la douăzeci de metri mai departe. Provenea de la aceeași armă ca și cea care-l doborâse pe fostul polițist.

Cât despre asasin, el fugea întruna...

Polițiștii suedezi abia îl ascultaseră pe Malko atunci când pomenise de criminalul probabil al generalului Brunns. Toată lumea părea să fie preocupată de o singură idee: să pună de urgență capacul peste acest caz dezgustător și misterios.

La capătul a cinci minute de dans nici Malko nu mai avea alt gând decât să facă dragoste cu Ingrid, lipită de el. Se întoarseră la masa lor și împărțiră între ei ce mai rămăsese din sticla de Taittinger, după care Malko achită nota de plată în care era inclus prețul unei firme celebre de șampanie. După alte câteva minute, reuși să găsească un loc de parcare în fața casei în care locuia Ingrid. Aceasta ieși prima din mașină. Malko o urmă. Legănarea crupei ei îi usca gura.

Ingrid intră în ascensor și apăsă pe butonul de la patru. În clipa

în care cabina se puse în mişcare, Malko se lipi de ea pe la spate, cuprinzându-i sânii în mâini. Imediat femeia se cambră împingându-şi formele desăvârşite în Malko.

Din întâmplare, privirea lui căzu pe un şir de cârlige fixate cam la doi metri de planşeu, probabil destinate la agăţarea unor pânze protectoare în lungul pereţilor, în timpul unor mutări. Îi veni o idee nebună, legată de ultima lor întâlnire de acum zece ani. Şi de gusturile ei erotice. În clipa în care cabina se opri, el îi luă braţul drept, îl ridică şi agăţă braţara groasă de unul dintre cârlige.

— Ce faci?

— Fără să-i răspundă, procedă la fel şi cu braţul stâng. Apoi, trase fermoarul fustei lungi până jos. Ingrid Stor înţelese pe loc ce voia el.

— E lume în imobilul ăsta, făcu ea. Dacă...

— Inch' Allah!

Legată astfel, suedeza semăna cu o sclavă pregătită pentru sacrificare. Malko regreta că nu avea o cravaşă pentru a-i biciui crupa rotundă. Lui Ingrid i-ar fi plăcut... Se mulţumi să-i mângâie fesele goale, apoi coapsele deasupra ciorapilor. Îşi strecură o mână printre ele pentru o mângâiere mult mai precisă. Ingrid începu să geamă, să onduleze, picioarele i se depărtară, şi ea se cambră şi mai tare.

Lui Malko îi bubuia sângele în tâmple. Se întoarse la sânii grei, pe care-i pipăi prin mătasea bluzei, în vreme ce Ingrid gemea din ce în ce mai puternic. Mângâind-o întruna, el se descheie. Când suedeza îl simţi pe şoldul ei se încordă şi mai mult.

— Vino! spuse ea. Vino.

Răstignită ca o sclavă nu încerca să se desprindă din cârlige. Malko îşi alungase din minte toate problemele. Minutele prezente erau nepreţuite. Ingrid nu mai mişcă atunci când el se aşeză direct pe adâncitura dintre fese, privindu-i anusul blond şi plisat. Valurile de Taittinger Comtes de Champagne contribuiseră cu siguranţă la anihilarea oricărei încercări de rezistenţă a lui Ingrid. Malko apăsă cu toată greutatea şi-şi văzu membrul pătrunzând lent între fesele superbe. Ingrid tresări şi brăţările zornăiră în cârlige. Apoi cedă dorinţei lui cu un horcăit. Malko ar fi vrut ca aceste secunde să dureze un secol. Cu degetele înfipte în şoldurile elastice, în dreptul portjartierului, se retrase aproape în întregime, apoi apăsă din nou, penetrând-o până în adânc. Ingrid se oferea din ce în ce mai mult, în mişcări tot mai violente. Malko nu mai trăia decât prin sexul lui implântat în această magnifică femelă. Când simţi că urcă în el

plăcerea, se dezlănțui făcând să se zgâlțâie pereții ascensorului. Începură să urle amândoi, iar strigătele lor se repercutară în imobilul silențios, care cu siguranță nu mai fusese martorul unei asemenea scene.

* * *

Malko avea impresia că-și expulzase până și măduva spinării. Întinsă alături de el, Ingrid Stor îl observa. Vizibil intrigată. Își așeză o unghie ușoară pe rana roșie din coasta lui.

— Ce-i asta?

— Urma unui glonț.

— Ah! Nu mi-ai povestit tot în legătură cu sejurul tău la Stockholm.

Dar nu-i puse nici o întrebare, mulțumindu-se să se uite la el cu un soi de tandrețe. Malko fu cel care rupse tăcerea.

— M-ai întrebat ce sărbătoream în seara asta?

— Da, ce anume?

— Plecarea mea.

— Din Stockholm?

— Nu, din CIA. De azi înainte și eu sunt la fel ca tine. Un fost combatant...

Ea începu să râdă, apoi își încruntă sprâncenele.

— Cam brutal, nu? (Dar imediat se stăpâni.) Dacă poți, povestește-mi și mie...

Malko se mai afla încă sub imperiul reflexelor de discreție, dar ținea totuși să-i spună ce avea pe inimă.

— Îți mai aduci aminte de un film de Orson Welles care se numea *Domnul Arkadin*? întrebă el.

— Nu. Despre ce era vorba?

— De povestea unui om pe care un miliardar, așa zis amnezic, îl angajează pentru a-i ancheta trecutul, a găsi persoanele cunoscute. Anchetatorul se achită admirabil de sarcina lui, dar pe măsură ce găsește martorii trecutului acestui miliardar, ei mor. Astfel încât el descoperă că fusese utilizat doar pentru lichidarea unor persoane jenante dintr-un trecut tulbure.

— Interesantă poveste, rosti pe gânduri Ingrid Stor. Așa ceva ți s-a întâmplat și ție?

— În mare, da, recunoscu Malko.

— Și din cauza asta vrei să lași totul baltă?

— Da. Accept să fiu ucis de adversarii mei, dar nu manipulat

de prieteni.

Suedeza rămase câteva clipe tăcută, apoi îl atrase pe Malko spre ea.

— Suntem două victime, făcu ea pe un ton voit nepăsător.

* * *

Malko își lăsă privirea să rătăcească pe avionul de acrobații, galben, decorat cu sigla Breitling, un veritabil Formula I al aerului, suspendat în holul central al aeroportului din Arlanta. Dintr-o rațiune misterioasă, Breitling era omniprezent în Suedia. Zborul lui pentru Viena era abia peste două ore, dar nu mai avea chef să mai rămână în Stockholm. Își petrecuse noaptea la Ingrid Stor. Au mai făcut dragoste, dar n-au mai vorbit despre „demisia" lui. Se simțea amar. Amar și frustrat. N-a încercat să dea nici o explicație, nici o scuză. N-a căutat nici măcar să-l revadă pe Burt Hower, șeful biroului CIA din Stockholm. Acesta precis nu era la curent cu manipularea încălcită căreia îi căzuse victimă Malko.

Iar el era convins că CIA îl mințise din capul locului. Agenția știa perfect că dezvăluirile Agathei Mertens erau adevărate... Și că ea fusese lichidată de aceiași criminali care-l asasinaseră și pe Olaf Palme cu unsprezece ani mai înainte. Executanții secreți ai NATO.

Aceștia erau pe urmele lui Malko pentru a le elimina pe cele două persoane susceptibile să facă dezvăluiri stânjenitoare. Malko realizase brusc, după uciderea lui Göran Torsten: era convins că fostul polițist nu fusese urmărit. Îl văzuse sosind singur. Prin urmare, el, Malko fusese cel supravegheat. Și cine, mai bine ca CIA, putea să-i cunoască faptele și gesturile.

Singurul lucru pe care ucigașii puși pe urmele lui nu-l știau, era revolverul dat de Lena. El îi salvase viața.

Malko intră în sala de plecare. Era pentru ultima oară că efectua acest gen de călătorie. Nu va mai da nici un semn de viață și va refuza o viitoare misiune, dacă i s-ar mai propune. Dar avea unele temeri. Ceea ce ar fi riscat să i se întâmple ar fi fost un „accident". Ca cel care-l costase viața pe generalul Jerker Brunns, cu toate că și el îi servise cu credință pe americani.

Dacă n-ar fi fost înarmat, cazul ar fi fost închis. O dată ancheta terminată și cei doi martori eliminați, rămânea el care știa prea multe. Deci, urma să fie și el lichidat. Asta era ferocitatea rece a

operațiunilor ultrasecrete. Cele care nu lăsau în urma lor rapoarte scrise, și erau decise la vârf de oameni supuși unui singur mobil: Rațiunea de Stat.

Malko își reconstituise în minte desfășurarea probabilă a evenimentelor. Dezvăluirile Agathei Mertens erau exacte. Olaf Palme fusese asasinat la ordinul NATO. După conferința ei de presă, cei care cunoșteau dedesubturile acestui „ordin" reacționaseră repede și dur. Ucigând-o și pe ea.

Apoi, aceleași – DIA sau SOPS – realizaseră că ziariștii riscau să se lanseze în cercetarea unor indicii suplimentare. Prin urmare, trebuiau eliminați toți aceia care erau susceptibili să facă declarații incomode.

Ramura suedeză a operațiunii *Yggdrasil*. Generalul Brunns și prietenii lui. Fiind vorba de un caz vechi de peste zece ani, nimic n-ar fi bătut la ochi. Și atunci cine i-ar fi scos din bârlog mai bine decât un agent CIA? Făcând apoi posibilă eliminarea lor. Ceea ce se și întâmplase. Nu pățise la fel și Georges Cromwell, fostul agent DIA, și probabil misteriosul ucigaș iranian recrutat de către CIA.

Cât despre Malko, dispariția lui ar fi închis dosarul.

Fără dovezi, ziariștii n-ar mai insista, iar reputația NATO ar rămâne fără pată. Ca un bun ogar ce se afla, Malko descoperise vânatul fără a realiza că și el devenise un vânt, la rândul lui.

— Plecarea spre Viena, zborul 675, anunță o voce melodioasă. Îmbarcarea poarta B 22.

Malko se ridică simțindu-și picioarele ca de plumb. Viața i se va părea pustie fără misiunile în contul CIA. În plus, obsedat și de posibilitatea unui „accident". Necăzând victimă împreună cu Göran Torsten crease un „caz aparte". De care birocrații aveau oroare. Mai devreme sau mai târziu, ei nu vor avea decât o singură idee: să poată închide dosarul curat. Ceea ce presupunea eliminarea lui Malko. Bineînțeles, dacă i-ar fi expus teoria lui Langley, acesta s-ar fi jurat că are halucinații. Sunt anumite lucruri care nu se mărturisesc niciodată. Nevinovat, culpa lui consta în faptul că supraviețuise.

Se gândea că, dacă ar fi vrut să mai profite de viață, ar fi trebuit să inventeze o ripostă care să facă eliminarea lui prea costisitoare sau prea periculoasă în ochii CIA.

Altminteri ar sfârși ca Olaf Palme.

Capitolul X

Singurul zgomot care tulbura tăcerea era clinchetul tacâmurilor de argint pe porţelanul de Sèvres din secolul al XVIII-lea. Două sfeşnice mari difuzau o lumină blândă şi caldă care nu împrăştia în întregime umbrele din sala de mese a castelului Liezen. Alexandra şi Malko cinau numai ei doi. O masă simplă: mezeluri şi prepeliţă la frigare, preparată de bătrână bucătăreasă, Ilse, care nu cunoştea, în pofida celor şaptzeci şi cinci de ani ai săi, cuvântul pensionare. Ea îşi va servi stăpânul, pe Alteţea sa Serenisimă prinţul Malko, până la ultima suflare.

Înainte de cină, băuseră în bibliotecă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, un roze din 1993.

Alexandra rupse tăcerea. Aşezată în faţa lui Malko, fardată şi coafată, cu pletele ei blonde şi lungi împletite într-o coadă, îmbrăcată într-un pulover simplu, negru, dintr-o lână fină şi într-o fustă evazată, era mai frumoasă ca niciodată, cu pomeţii ei proieminenţi şi ochii mari, verzi.

— Nu mănânci?

— Ba da, afirmă Malko, atacând prepeliţa, bine friptă de altfel, din vârful buzelor.

Se strădui puţin, apoi îşi împinse farfuria. Imediat, Alexandra apăsă pe soneria disimulată sub masă şi Elko Krisantem, impecabil în haina albă, îşi făcu apariţia pentru a strânge masa.

— Fără desert, decretă Malko, adu-ne doar cafelele.

Îşi lăsă privirea să rătăcească pe boazeria sufrageriei unde erau atârnate portretele câtorva strămoşi ai lui. Încerca o senzaţie bizară. Un vid imens, o ameţeală tristă amestecată cu îndoieli ascunse adânc. Dar dacă acţionase pripit? Fugise din Suedia ca un hoţ, fără a preveni pe nimeni. Sosise la Liezen

încă tulburat de certitudinea că fusese tras pe sfoară de CIA. Chiar mai înainte de a-i fi spus câte ceva Alexandrei, aceasta, prevăzută cu un al şaselea simţ, se dovedise deosebit de atentă şi tandră. După ce făcuseră dragoste, în seara întoarcerii lui, Malko o pusese la curent.

— Eşti sigur că nu te înşeli? îl întrebase ea imediat.

— Nu cred, replicase Malko. Numai CIA era la curent că aveam să-l întâlnesc pe Göran Torsten.

— Nu-i o dovadă suficientă, obiectase cu blândeţe Alexandra. Eu nu spun că te înşeli, dar am impresia că ai reacţionat prea... brutal. Ar fi trebuit, cel puţin, să-l vezi pe acel Burt Hower, înainte de plecare.

— Poate, admisese Malko.

Bunul simţ al Alexandrei se suprapunea uşoarelor îndoieli pe care le încerca el însuşi. Oare îndelungaţii ani în care servise ca agent secret nu-l făcuseră puţin paranoic?

Simţindu-l şovăielnic, Alexandra insistase.

— Mai ales că, la începutul acestei afaceri, prietenii tăi de la CIA se gândiseră imediat la o manipulare a estului. Pentru compromiterea NATO.

— Foarte adevărat, recunoscu Malko. Dar chiar dacă ar fi vorba de o manipulare de acest gen, ea nu-i incompatibilă cu o *a doua* manipulare a CIA, dornică să şteargă urmele unei bavuri.

— N-ar fi apelat la tine, trăsese concluzia Alexandra. Le-ai făcut prea multe servicii şi poţi să le mai faci încă. Ei mai au şi alţi oameni.

— Dacă nu-i CIA, argumentase Malko, cine ar putea fi? Cine are interes ca Agathe Mertens, Jerker Brunns şi Göran Torsten să fie reduşi la tăcere?

Alexandra începuse să râdă.

— Tu eşti cel care trebuie să răspunzi la această întrebare.

Dar el nu răspunse şi, după acea conversaţie, sucea şi răsucea în capul lui elementele de care dispunea. Furia şi decepţia, resimţite la Stockholm, făcuseră loc unui sentiment mai puţin violent, mai puţin tranşant. Adesea se încrezuse în intuiţia Alexandrei. La care se adăuga un oribil sentiment de inutilitate. Un agent secret demobilizat nu poate face nimic. Nu există nici un fel de reciclare. Pierdut în gânduri, abia îl auzi pe Elko Krisantem intrând şi punând cafeaua în faţa lor, precum şi o carafă de cristal plină de coniac Gaston de Lagrange XO şi două pahare pântecoase. Malko inspiră adânc.

— Cine a sunat? îl întrebă pe Elko.

— Un anume domn Bartfeld, de la ambasada americană din Viena. Dorește să-i telefonați.

Era șeful biroului CIA din Viena. Sunase întruna de la întoarcerea lui Malko. Dar acesta refuzase să vorbească. Dacă ipoteza lui era valabilă, evident că CIA nu avea să recunoască. Or, Malko n-avea chef să înfrunte minciunile acelora pe care îi stimase.

Bău o gură de cafea.

Și Alexandra făcu la fel, apoi se ridică și dădu ocol mesei mari de marmură. Malko își împinse scaunul la rândul său și se găsiră față în față.

— Nu-i un sistem bun să eviți problemele, remarcă tânăra femeie cu o voce dulce. Nu te poți ascunde la infinit. N-ai nimic să-ți reproșezi. De ce nu-l suni pe Frank Capistrano? Am impresia că-i acordai toată încrederea.

— Da, ai dreptate, recunoscu Malko din vârful buzelor.

Ce păcat că David Wise, fostul lui mentor, nu mai era pe lumea aceasta. În el avea o încredere deplină. Ridică ochii și întâlni privirea Alexandrei. Ceea ce citi în ea îi încălzi inima. Alexandra se sprijină de masă și-l atrase spre el, oferindu-i refugiul coapselor ei ușor depărtate și contactul electric al pântecului.

— Până mâine uită de toate, spuse ea.

Malko îi simți mușchii pulpelor întinși strângându-l ca pentru a-l proteja. Rămaseră imobili, lipiți unul de altul îndelung, doar la lumina lumânărilor. Alexandra își depuse buzele pe ale lui. Pe încetul, căldura trupului ei îl trezi pe Malko, care-și alungă gândurile negre. Alexandra, cu un gest firesc, își ridică fusta lipindu-și pântecul gol de Malko. Intensitatea privirii ei fu atât de puternică încât îi provocă lui Malko o reacție imediată. Tânăra femeie schiță un surâs.

— Să facem dragoste aici. Acum.

Cu delicatețe ea își așeză escarpenii pe două scaunde alăturate, depărtându-și și mai mult coapsele pentru a-l primi, cu brațele înnodate de gâtul lui, ca să nu-și piardă echilibrul. O pătrunse încet, delicios și rămase o vreme nemișcat mai înainte de a începe să se agite. Alexandra avea ochii închiși. Își desfăcu brațele, se trase spre spate pe marmura rece, cu chipul luminat de licărirea tremurândă a lumânărilor și împinse unul dintre sfeșnice pentru a nu fi stânjenită.

Malko își puse mâinile pe sânii ei: atâta așteptase ea. Îl făcu să înțeleagă prin mișcări din ce în ce mai grăbite că avea sa atingă plăcerea supremă. Respirația i se acceleră, coapsele îi tremurau, gemea.

Telefonul începu să sune, un zbârnâit estompat de boazerii, dar obsedant.

— Iubește-mă! murmură Alexandra.

Ca pentru a conjura soarta, el continuă în ritmul soneriei sâcâitoare și îndepărtate. Nu reușea să se mai concentreze. Mișcările lui deveniseră mașinale. Degeaba evocase fantasmele cele mai erotice, se simțea blocat... Brusc, nu mai rezistă. Elko Krisantem, conformându-se ordinelor lui, nu se ducea să răspundă. Malko se retrase dintr-o dată, încă erect.

— Așteaptă-mă! Mă întorc imediat! rosti el stăpânindu-și furia.

Alexandra nu făcu nici un comentariu, lungită pe masă ca o servitoare, cu sexul descoperit. Malko își puse repede hainele în ordine și alergă pe culoar până la bibliotecă, unde se afla telefonul cel mai apropiat. De când se întorsese își debrașase mobilul. Dar de data asta avea să răspundă chiar el la telefon. Reflecțiile Alexandrei îi schimbaseră convingerile. Deși nu era foarte hotărât.

Ridică telefonul, rosti un „alo" sec, lăsându-se să cadă pe o canapea îmbrăcată în piele galbenă, fină ca o țesătură. Provenea de la Connolly, furnizoarul Rolls-ului, și fusese confecționată la comandă de către decoratorul Claude Dalle.

O scurtă tăcere, după care un glas de femeie întrebă în franceză:

— Prințul Malko Linge?

Prins pe picior greșit, Malko nu putu răspunde decât „da".

— Astrid Mertens la telefon, spuse o voce timidă. Nu vă deranjez?

Astrid Mertenes! Fiica secretarei de la NATO. Ce naiba mai voia și ea? Malko se mai îmblânzi.

— Nu, spuse el. De ce m-ați sunat?

— Mi-ați lăsat cartea de vizită, făcu ea stânjenită, spunând să vă sun dacă îmi mai amintesc ceva.

— Da?

— S-a întâmplat ceva, rosti ea cu o voce de fetiță. Mi-e frică. Cred că cineva a vrut să mă omoare.

Malko avu impresia că îi vor exploda arterele.

— Să vă ucidă! exclamă el. Cum?

Brusc, Astrid Mertens izbucni în lacrimi.

— Vă rog, veniţi! Mi-e frică. N-aţi putea veni? Nu cunosc pe nimeni. Ştiu, m-am purtat urât cu dumneavoastră, dar...

— Voi fi acolo mâine dimineaţă, promise Malko.

Închise telefonul, îngheţat. Alexandra se înşela: CIA decisese să elimine ultimul martor. De data asta o să-i blocheze drumul. Se întoarse în sufragerie ca o vijelie. Faţă de expresia lui, Alexandra se ridică şi fusta îi coborî peste pântecul gol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, neliniştită. Ai vorbit cu ei?

Malko îi spuse cine sunase şi de ce.

— Ce ai de gând să faci?

— Plec la Bruxelles, o anunţă el posomorât.

Văzu în ochii ei că nu-l aproba. Continua să nu creadă în teoria lui. Dar nu-i împărtăşi convingerile, întrebându-l doar simplu:

— Când pleci?

— Chiar acum.

* * *

Malko viră la stânga pentru a pătrunde în parcarea hotelului *Holiday Inn* din Evere. Condusese toată noaptea la volanul Rolls-ului său, oprindu-se doar pentru a se umfla de cafea ori de câte ori simţea că oboseala punea stăpânire pe el. Mai întâi până la München, pe urmă prin Germania şi după Cologne, intrase în autostrada de Bruxelles. Mai mult de opt sute de kilometri. Dacă alesese varianta rutieră, o făcuse mai întâi pentru a nu pierde nici o secundă şi apoi fiindcă maşina era singurul mijloc de a trece frontiera cu o armă, fără probleme... Graţie spaţiului Schengen, nu mai exista nici un control pe nicăieri. Pistolul lui extraplat era gata pregătit în geantă, cu trei încărcătoare de rezervă.

Din maşină, îi telefonase lui Astrid Mertens pentru a-i da întâlnire la *Holiday Inn.* Cinci minute mai tprziu, se instala într-un mic apartament alături de o piscină miniaturală. Un duş, o convorbire cu Liezen-ul şi Malko îşi strecură pistolul extraplat la curea în dreptul coloanei vertebrale. La Liezen toată lumea cunoştea consemnul, să nu se pomenească nici un cuvânt în

legătură cu plecarea lui, dar știa el de ce mijloace dispunea CIA.

Un ciocănit în ușa lui îl făcu să tresară. Se apropie și întrebă:

— Cine-i acolo?

— Astrid.

Tânăra femeie era singură. Când își scoase mantoul impermeabil verzui, el fu șocat descoperind un corp superb. Astrid purta o rochie dintr-o stofuliță gri, ciorapi negri și cizme. Pieptul ei era și mai mare decât își aducea aminte. O superbă Junonă cu ochii înroșiți de lacrimi și cu obrajii trași. Privirea ei era nesigură. Se uitară câteva clipe unul la altul, apoi, brusc ea i se aruncă în brațe, strângându-se aproape de el și plângând cu sughițuri.

— Vai ce bine îmi pare că ați venit! bolborosi. De două zile nu mă hotărăsc să vă sun. Nu-mi permiteam să îndrăznesc. Nu ne-am văzut decât o singură dată. Nu sunteți supărat pe mine?

— Nu, nu, afirmă Malko.

Încet-încet ea se calmă, se desprinse de el și se așeză pe pat.

— Mi s-a făcut foame, spuse Astrid, azi dimineață n-am putut pune nimic în gură.

Malko comandă imediat două mic dejunuri. Astrid Mertens scoase un pachet de Gauloisse blondes din poșetă și aprinse una cu un Zippo scâlciat pe care i-l arătă lui Malko.

— E un cadou de la Georges Cromwell pentru mama mea. Îl avusese cu el în Vietnam.

Malko luă bricheta care avea gravat pe ea *„Peace and Love"*. După treizeci de ani încă mai mergea.

— Acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Tot, de când ne-am întâlnit noi prima oară.

— Ei bine, în primele zile l-am văzut pe Alfred Jonnart, care mi-a ridicat moralul. Mi-am reluat munca și am încercat să uit. Alfred îmi aducea articolele inspirate de al lui, din lumea întreagă, mai ales din Europa. Mi-am spus că mama mea n-a murit degeaba...

— NATO nu te-a mai contactat?

— Nu, nimeni. Am trecut pe la Jandarmeria Regală, dar mi s-a spus că ancheta asupra morții mamei mele va lua mult timp, că probabil nu-l vor găsi niciodată pe șoferul care a călcat-o.

Astrid tăcu răvășită.

— Și pe urmă?

Tânăra coborî ochii, fixându-și cizmele și continuă:

— S-a întâmplat ieri dimineață. Plecam la serviciu. Pentru asta iau un autobuz de pe bulevardul Léopold-III. Întârziasem și am început să fug pe strada Jaunet. Într-un loc, trebuie să traversez. Nu mă uit niciodată în spatele meu pentru că circulația e foarte redusă pe acolo. Când să cobor de pe trotuar, în graba mea mi-a scăpat poșeta și atunci m-am întors. În acel moment o mașină m-a șters, foarte repede. Încă îi mai simt suflul. Mi-a fost așa de frică încât eram gata să leșin. dacă nu mi-ar fi scăpat poșeta aș fi fost răsturnată de mașină și probabil ucisă. Mașina gonea în mare viteză.

— L-ai văzut pe șofer?

— Nu. Nici măcar nu-s sigură ce marcă avea. Cred că era un Mercedes. Sau un Audi, nu mai știu. De culoare închisă.

— Și numărul de înmatriculare?

— Belgian, dar n-am putut să-l rețin.

— În ce direcție se îndrepta?

— A trecut peste stop și a cotit la dreapta în bulevardul Léopold III, către NATO. Și acest fapt m-a mirat. În Belgia se respectă culorile semaforului.

Trăgea fumuri scurte din țigară, preocupată de povestirea ei și jucându-se cu acel Zippo fără moarte. *„Peace and Love".* Malko se simțea siderat. Individul care trăsese asupra lui la Stockholm acum opt zile ar fi avut tot timpul să se întoarcă la Bruxells ca s-o lichideze pe Astrid Mertens. Era limpede că CIA își continua „curățenia" în cazul Olaf Palme. Astrid Mertens ar fi putut fi la curent cu anumite lucruri. Asta era rațiunea pentru care încercau s-o extermine. Era o ocazie nesperată să-i poată avansa ancheta sau poate să-și ia revanșa.

— Astrid, rosti el cu un glas sever, nu-mi spui tot. Dacă acum se încearcă eliminarea dumitale, înseamnă că știi ceva ce nu mi-ai comunicat când ne-am văzut prima oară.

Tânăra femeie rămase tăcută un timp, care i se păru prea lung lui Malko, trăgând din țigară, și exhalând lent fumul, ca pentru a-și da timp de gândire. Fără să-l privească pe Malko, mărturisi, în cele din urmă, cu o voce imperceptibilă:

— E adevărat. Cred că e ceva important. Mama mea lucra pentru Germania de Est, când era la NATO.

Capitolul XI

Malko se aştepta atât de puţin la această dezvăluire, încât rămase mut mai multe secunde. Gândurile i se învălmăşeau în cap. În acelaşi timp, se simţea uşurat. CIA nu era probabil amestecată în crimele pe care i le atribuise! Astrid Mertens îl fixa cu nelinişte.

— Poate n-ar fi trebuit să vă spun aşa ceva...

— Oh, ba da! exclamă Malko. Povesteşte-mi tot.

Operaţiunea *Yggdrasil* apărea într-o complet altă lumină. Îl treceau sudori reci. Astrid aprinse o nouă ţigară cu o mână tremurândă.

— N-o ştiu de prea multă vreme, explică ea. De când eram mică, mama a trăit singură şi a avut destul de multe aventuri. Aveam doisprezece sau treisprezece ani când s-a încurcat cu un bărbat mult mai tânăr decât ea. Un băiat foarte frumos, brunet, un tip de italian, foarte elegant. Venea adesea pe la noi acasă serile. Mama mă trimitea la culcare. Dar eu nu dormeam şi-i pândeam. De cum mă întorceam cu spatele, începeau să facă dragoste, pe unde nimereau, chiar şi pe jos. O auzeam pe mama strigând de plăcere. Era îndrăgostită la nebunie. Uneori îl aştepta ore întregi, gătită, elegantă, şi el nu venea. În asemenea cazuri se purta urât cu mine.

— Cine era acel om?

— Ţinea salonul de coafură din NATO, în clădirea B. Aşa l-a cunoscut: mergând să-şi aranjeze părul. Dar nu era un om corect. Îmi amintesc, într-o zi mama a descoperit că el mai avea cel puţin încă două metrese printre secretarele care lucrau la NATO. Şi pe urmă l-a iertat. Cred că nu se mai putea lipsi de el, fizic.

Tăcu, stânjenită.

— Şi omul acesta lucra pentru Germania de Est?

— Da. Se numea Horst Grünow. Spunea că fugise din țara lui pentru a se refugia în Vest. Era din Erfurt.

— Și unde se află acum?

— Nu știu. A rămas în Bruxelles până în 1990, pe urmă a plecat în țara lui.

Evident, Germania de Est nu mai exista la acea dată. Zidul Berlinului căzuse și Uniunea Sovietică era în derivă, în plină eră gorbacioviană.

— Cum ai aflat că lucra pentru Germania de Est? întrebă Malko. Și ce rol a jucat mama dumitale?

— Am aflat de curând, repetă Astrid. Mama nu mi-a mai vorbit niciodată despre acest om. Și apoi el și-a făcut din nou apariția.

— Când?

— Aproximativ, acum două luni. Mama era nebună de fericire. El s-a comportat ca și cum ea nu s-ar fi schimbat. A devenit din nou metresa lui. Se întâlneau în fiecare zi în hotelul lui din centrul orașului. Totul a durat doar opt zile. Într-o seară când mama era tare supărată mi-a povestit tot.

— Tot, adică ce?

— Mai întâi ceea ce s-a întâmplat când l-a cunoscut, acum cincispreceze ani. Toate secretarele care veneau să se coafeze își doreau o aventură cu el. V-am mai spus, era foarte frumos. După ce începuse să se culce cu el mama se transformase. Timp de câteva luni nu i-a cerut nimic. Și apoi, într-o bună zi, i-a explicat că era obligat să plece din Bruxelles. Era disperat. Mama l-a implorat să rămână și atunci el i-a povestit că lucra pentru serviciile de informații ale Germaniei de Est. Că țara lui se temea de un atac al NATO. Era rechemat pentru că nu dăduse rezultate... Dacă ea l-ar fi ajutat să procure câteva documente, chiar fără mare importanță, ar fi putut rămâne.

Malko o asculta împietrit și edificat. Era o procedură clasică.

Serviciile est-germane se specializaseră în recrutarea secretarelor amorezate, seduse de băieți foarte frumoși, de regulă mai tineri decât ele. Și, în sistemul complex al serviciilor de informații din țările satelite, de sub egida KGB-ului, Germania de Est era cea care se ocupa de NATO. Relatarea lui Astrid Mertens era perfect coerentă.

— Pe încetul, subjugând-o cu farmecul lui, a început să-i ceară mamei tale lucruri din ce în ce mai dificile, care o compromiteau tot mai mult.

Astrid Mertens înclină tăcută din cap.

— Da, recunoscu ea dintr-un suflet. Mama fusese numită în Secretariatul Executiv. Avea acces la toate documentele ultrasecrete și la ștampila care le clasifica drept „confidențiale", „Difuzare restrânsă", „Secret", „Top Secret", „Cosmic". Dar nu mai putea da înapoi. Mai întâi, pentru că era mereu îndrăgostită și pe urmă, pentru că se temea că, dacă se oprea, Horst putea s-o denunțe.

— Și pe urmă?

— S-a întors, așa cum v-am spus. Acum câteva luni. Mama era nebună de fericire.

Malko reflecta. În 1997, Germania de Est nu mai exista demult, serviciile ei cu atât mai puțin, iar foștii sateliți din Europa de Est stăteau la coadă pentru a se integra în NATO. Pentru ce acest vechi spion din Est și-a reactivat sursa? Răspunsul era evident. Agathe Mertens mințise pe toată linia, inducând lumea în eroare.

Concluzia era uluitoare.

— Deci Horst Grünow a fost cel care a montat povestea cu asasinarea lui Olaf Palme de către NATO?

Astrid nu răspunse imediat.

— Nu sunt sigură, dar așa cred, admise ea în cele din urmă. Exact după trecerea lui prin Bruxelles, mama i-a vorbit lui Alfred Jonnart despre această afacere.

— L-a cunoscut cu adevărat pe Georges Cromwell, agentul DIA?

— Da. Și el a fost amantul mamei. Dar nu știu ce i-a dezvăluit.

Malko gândea. În decursul anilor, când Agathe Mertens lucrase pentru Est, probabil că furnizase mii de documente și de informații. La rândul lor, serviciile est-germane și sovietice trebuie că puseseră mâna pe numeroase elemente asupra asasinării lui Olaf Palme. Conjugându-le pe toate, era perfect posibil să se monteze un foileton plauzibil. Faptul că Agathe Mertens lucrase pentru Germania de Est nu dezvinovățea obligatoriu NATO de lichidarea lui Olaf Palme. Germanii de Est puteau foarte bine să afle, tocmai prin intermediul Agathei Mertens, adevărul asupra morții lui Olaf Palme și să relanseze afacerea.

Dar de ce tocmai acum?

— Nu mă credeți? întrebă Astrid.

— O, ba da, făcu trist Malko, mama dumitale nu a fost singura secretară recrutată de către serviciile țărilor din est. Asta era specialitatea lor. Încerc doar să înțeleg ceea ce s-a petrecut recent. Mama dumitale nu ți-a spus nimic?

— Nu.

— Dar „dezvăluirile" ei coincid cu întoarcerea la Bruxelles a lui Horst Grünow, remarcă el. E foarte posibil ca el să fie instigatorul.

Dar toate acestea nu elucidau misterul asasinării Agathei Mertens. Existau două posibilități. Toată această afacere putea fi inventată de către serviciile est-germane pentru compromiterea NATO... Sau, puteau utiliza elemente veridice în același scop. Deci, revelațiile lui Astrid nu desculpabilizau în mod obligatoriu CIA și NATO.

Un alt fapt îl mai intriga pe Malko. HVA[1], cu misiunea de a căuta informații în străinătate, nu mai exista de o bună bucată de timp. Deci Horst Grünow, frumosul coafor spion, nu mai avea cine să-l angajeze. Doar nu începuse să lucreze pe cont propriu... Iată încă un mister.

Pe de altă parte, americanii s-ar fi putut să dorească reducerea la tăcere a Agathei Mertenes. Dar tot așa de bine și alții, pentru a evita ca ea să vorbească despre legăturile avute cu Estul. Același raționament se aplica și pentru fiica ei Astrid... Aceasta se uita speriată la Malko, trăgând din țigară, cu fața marcată de groază.

— Nu vreau să mor, spuse ea deodată.

— Cine știe că ești aici?

— Nimeni.

— Foarte bine. Rămâi pe loc până la noi ordine. Sună la serviciu și spune-le că ești bolnavă. Am să încerc să scot la lumină această afacere. Ești sigură că mi-ai spus tot? N-ai idee pe unde ar putea să se adăpostească Horst Grünow?

— Nu.

— Lasă că-l găsim noi. Ai vreo fotografie a lui?

— Ar trebui să caut printre lucrurile mamei. Nu-mi amintesc.

— Găsim noi una la NATO, spuse Malko. S-a schimbat mult?

---

1. Hapt Verwaltung für Aufklärung.

— Nu știu, recunoscu ea. De data asta n-a trecut pe la noi pe acasă. Mama se ducea să-l vadă la hotelul unde locuia.

— OK. Odihnește-te. Nu telefona nimănui. Aici te afli în siguranță. Trecu în camera de zi și formă numărul direct al lui Thomas Jenkins, șeful biroului CIA din Bruxelles. Americanul ridică imediat.

— La telefon Malko Linge.

— Malko! *For Christ's Sake*! Toată lumea vă caută peste tot! Unde sunteți?

— La Bruxelles.

— Veniți repede. Avem noutăți.

— Am să vin, replică Malko cu răceală, dar nu imediat...

— De ce, *my God*?

— Din două motive. Mai întâi că sunt foarte obosit și am nevoie să dorm câteva ore. Și apoi, la Washington e abia patru dimineața. Or, țin ca în prezența dumneavoastră să am o convorbire telefonică pe linie protejată cu domnul Franck Capistrano. Îl cunoașteți?

— Personal, nu, recunoscu americanul. El ocupă funcția de *Special Advisor for National Security* la Casa Albă, nu?

— Întocmai, confirmă Malko. Se scoală foarte devreme, dar în orice caz nu înainte de șase. De fapt nu știu dacă se află la Washington. Găsiți-l oriunde ar fi! Spuneți-i că vreau să-i vorbesc. Că-i o problemă foarte gravă.

— Dar...

— Nu discutați nimic, îl sfătui Malko. Vă sun din nou peste două ore.

Și închise fără a-i spune unde anume se afla.

Alexandra avea dreptate. Singura persoană împreună cu care ar fi putut sparge abcesul era Franck Capistrano. Un al șaselea simț îl avertiza că *Special Advisor for National Security* era un om de aceeași factură cu David Wise. Un om integru. Dacă, pe un eșalon inferior, exista vreo combinație dubioasă în afacerea Olaf Palme, Franck Capistrano era singurul în măsură s-o descopere. Nimeni nu îndrăznea să-l mintă. Ultimele lui contacte cu Capistrano îi lăsaseră o foarte frumoasă amintire.

Thomas Jenkins părea mumificat, atât îi erau de ofilite

---

1. Vezi SAS nr. 125 Răzbunați zborul 800 și SAS nr. 126, O scrisoare pentru casa Albă.

trăsăturile. Îl întâmpină pe Malko cu rigiditatea lui obișnuită și cu o strângere de mână glacială. În mod limpede, nu apreciase conversația lor din dimineața acelei zile.

— Domnul Franck Capistrano vă așteaptă telefonul, îl anunță el. Dacă vreți să mă urmați.

Malko se luă după el până în sala cifrului. Specialistul îl instală în fața unui telefon absolut sigur și Thomas Jenkins se retrase în vârful picioarelor, ultragiat. Malko îl mai sunase cu o oră mai înainte pentru a se asigura că toate se petreceau conform dorințelor lui. Astrid se odihnea în apartamentul lui din *Holiday Inn*, sub interdicția de a nu deschide nimănui.

Malko luă loc și compuse numărul lui Franck Capistrano, cu care nu mai vorbise de câteva luni. Când auzi vocea plină de căldură a *Special Advisor* de la Casa Albă, se simți de îndată mai bine.

— Malko! Ce se întâmplă? întrebă imediat Franck Capistrano.

— Franck, îi spuse Malko, aș vrea să am certitudinea, din gura dumitale, că nici un serviciu din cadrul CIA n-a încercat să mă lichideze.

— Să te lichideze!

Stupefacția Consilierului Special era sinceră și totală.

— Ești la curent cu afacerea Olaf Palme? Cu acuzațiile aduse împotriva NATO?

— Bineînțeles, replică imediat Franck Capistrano. Chiar eu am fost acela care a sugerat să-ți fie încredințat cazul dumitale. Toată campania asta de dezinformare este extrem de defavorabilă pentru imaginea NATO, chiar în anul lărgirii lui.

— Ai urmărit ultimele evenimente? întrebă Malko.

— Nu! N-am avut timp. Pentru ce?

Malko i le aduse la cunoștință, detaliind cele două morți mai mult decât suspecte a generalului Brunns și a lui Göran Torsten, fostul polițist suedez, precum și modul în care el însuși a scăpat cu viață.

— Toate asta seamănă mult cu un cover-up[1] concluzionă Malko. Se suprimă dovezile și pe mine o dată cu ele.

— Sunt extrem de surprins! exclamă Consilierul special. Ar fi abject. Sper că nu-ți imaginezi că eu aș fi putut pune la cale așa ceva!

---

1. Înăbușirea unei afaceri.

Malko ar fi avut chef să-i spună că abjecția este o monedă curentă în univers. În același timp, se simțea mișcat să afle că însuși Franck Capistrano îl alesese.

— Dumneata nu, bineînțeles, replică el. Dar ești sigur că nu s-a acționat peste capul dumitale?

Franck Capistrano îi dădu toate asigurările. Cu tot calmul.

— Malko, rosti el, eu sunt cel care ți-a atribuit această misiune. Nimeni de la noi n-ar fi așa de nebun pentru o treabă ca asta. *You got carried away*[1]. Coboară cu picioarele pe pământ! Spune-mi și mie ce-ai descoperit.

— Lucruri grave în Suedia, recunoscu Malko. Nu-i deloc imposibil ca persoane apropiate nouă să fi fost amestecate în asasinarea lui Olaf Palme.

Special Advisor îl ascultă cu atenție mai înainte de a trage concluzia:

— Nu-i imposibil. SOPS este o structură internă a NATO și nu depinde de noi. Toate s-au petrecut acum unsprezece ani. Și totuși m-ar mira. Nu vom reuși să aflăm niciodată. Prin urmare, ancheta dumitale e terminată.

— Nu, spuse Malko. „Am descoperit că prima persoană ucisă, Agathe Mertens, cea care a aruncat primele acuzații, lucra pe atunci cu HVA din Germania de Est.

— *Holy Cow*! exclamă americanul, asta schimbă întreaga problemă. Și scoate de sub acuzație NATO. Chiar de la începutul acestei afaceri i-am bănuit pe ruși că vor să ne facă greutăți din cauza lărgirii NATO care va avea loc anul acesta. Să știi că numeroși agenți HVA au fost recuperați de KGB mai întâi, și apoi de SVR-ul care i-a succedat.

— Știu, recunoscu Malko. Asta am crezut și eu când a demarat afacerea. Și pe urmă, am descoperit elemente atât de grave în Suedia, încât pista a fost bruiată.

— Cu siguranță, rușii sunt în spatele acestor mașinații, conchise Franck Capistrano. Trebuie însă dovedit...

— Exact, îl aprobă Malko. Am să mă ocup eu. Mai întâi, protejând-o pe fiica Agathei Mertens, care crede că a fost victima unei tentative de omor.

„Aș vrea ca ea să beneficieze de o protecție susținută

---

1. Ai luat-o razna.

exercitată de biroul CIA din Bruxelles, atâta vreme cât va fi nevoie pentru elucidarea acestei probleme".

— Nu văd nici un impediment. Voi da instrucțiunile necesare. Dar dumneata, ce-ai de gând să faci?

— Să încerc să dau de agentul HVA care a „tamponat-o" pe Agathe Mertens. E singura pistă care-mi rămâne. Astrid Mertens mă va ajuta.

— Fă ce crezi de cuviință, conchise Franck Capistrano. Dar trebuie să demonstrezi că totul n-a fost decât o operațiune de dezinformare. Președintele e foarte interesat. Și aliații noștri europeni de asemeni.

— Ea se va opri probabil de la sine, presupuse Malko. Nu mai e nimeni care s-o relanseze.

— Să te audă Dumnezeu, oftă Consilierul Special. Nici nu s-ar fi putut alege un moment mai nepotrivit. Treaba asta cu HVA, mi se pare într-adevăr bizară. Mi-ai spus că acest agent s-a întors recent în Bruxelles?

— Da, aprobă Malko. Dar nu sunt sigur că cele două fapte sunt legate. Bineînțeles, e o coincidență bizară. Totuși HVA nu mai există de peste zece ani...

— Dar arhivele nu i-au fost distruse... Și le deținea și KGB-ul.

— Nici KGB-ul nu mai există.

— Dar SVI-ul da, remarcă americanul. Și nimic nu-i poate exaspera mai mult pe ruși ca lărgirea NATO.

Malko ieși din sala cifrului lac de sudoare. Dar ușurat. Avea încredere în Franck Capistrano. În serviciile de informații nu se adunau decât niște ticăloși. Dar Consilierul Special nu și-ar fi angajat cuvântul chiar așa de ușor. Era prea sus plasat pentru a fi înșelat de subalterni... Dar afacerea Palme ascundea încă numeroase zone de umbră. O credea pe Astrid Mertens când se considera victima unei tentative de omor. Or, numai HVA avea interesul s-o reducă la tăcere. Dar HVA nu mai exista. Și, pentru a pune la cale atentate, e nevoie de o structură, de o logistică pe care un om singur nu o poate poseda. Deci, mai rămâneau serviciile de informații rusești, care existau. Cheia misterului era Horst Grünow, amantul Agathei Mertens. Totul conducea spre concluzia că el pusese la cale manipularea. Dar în contul cui?

Thomas Jenkins îl aştepta pe Malko în biroul lui fumându-şi pipa cu o vagă expresie ironică. Chipul lui osos reflecta sentimente contradictorii. Făcea eforturi vizibile să zâmbească.

— Ei, aţi obţinut lămuririle de care aveaţi nevoie?

— Cred că da, făcu Malko. Franck Capistrano e o persoană în care am încredere.

Şeful biroului CIA îşi lăsă pipa cu grijă în scrumieră şi oftă.

— Toate astea se nimeresc foarte bine?

— De ce?

Americanul luă dintr-un dosar un document fotocopiat şi i-l întinse lui Malko.

— Pentru că o femeie intervievată de hebdomadarul german *Die Zeit* pretinde că-l cunoaşte pe asasinul lui Olaf Palme, misteriorul iranian care-l ucisese pe primul ministru suedez în contul serviciilor din NATO.

Capitolul XII

Malko citi cu atenţie articolul care se întindea pe o jumătate de pagină de ziar. O anume Dagmar Hasen, angajată la Lufthansa din Berlin dădea un interviu exploziv. Potrivit spuselor ei, îl cunoscuse pe cel care îl lichidase pe Olaf Palme pe 28 februarie 1986 la Stockholm. Era un iranian, al cărui nume îl păstra sub tăcere şi cu care avusese o lungă aventură amoroasă, mai întâi la Teheran, prin anii 1975 şi apoi în Europa, cu cel puţin zece ani mai târziu. Conform interviului, acest iranian lucrase pentru servicile secrete americane în Iran, iar apoi în Liban pe toată durata războiului civil. Din Beirut plecase cu destinaţia Stockholm pentru a-l executa pe primul ministru suedez, la cererea unui serviciu american.

Malko lăsă jos ziarul, pradă unor sentimente complexe. *Die Zeit* era unul dintre cele mai serioase hebdomadare din lume, un soi de biblie politică. Ziaristul nu s-ar fi hazardat chiar aşa de departe fără probe. Articolul comporta o fotografie. Cea a unei blonde frumoase care semăna cu Kim Basinger.

— Nemţii sunt făcuţi foc, rosti placid Thomas Jenkins. Acest articol din *Die Zeit* va fi preluat peste tot, inclusiv în ziarele ţărilor din est, candidate pentru integrarea în NATO. Vă imaginaţi ce efect va produce asupra opiniei publice. Cu atât mai mult cu cât această poveste coroborează dezvăluirile Agathei Mertens.

— Îmi imaginez, recunoscu Malko.

Exact în momentul în care afacerea părea închisă, ea era din nou lansată. De data asta însă, nu mai avea nimic de a face cu Agathe Mertens. Doar dacă...

— Puteţi contacta biroul din Bonn? întrebă Malko. Pentru

ca ei să intre în contact cu BND[1], cu Verfassungsschutz[2] și cu BKA[3]. Toți cei care au putut să găsească arhivele Stasi. Vreau să știu unde se află în momentul de față un anume Horst Grünow, care lucra pentru HVA la Bruxelles, ca agent secret în cadrul NATO. Dacă e găsit, vom câștiga mult timp...

— Mă ocup imediat. Cine este acest Horst Grünow?

Malko îi adresă un zâmbet ironic.

— Amantul Agathei Mertens prin anii 80. Coafor la NATO, a transmis la HVA toate secretele de care avea nevoie.

Thomas Jenkins nu clinti, dar pielea păru să i se lipească și mai tare de fața osoasă.

— Și-au îndeplinit foarte prost treaba, bombăni el.

Malko aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Crosswind: unsprezece și cinci. Era grăbit să-i arate lui Astrid articolul din ziarul german.

Astrid Mertens scotocea printre lucrurile mamei ei în căutarea de documente. Scoase brusc un strigăt de bucurie.

— Ăsta-i!

Îi întinse lui Malko o fotografie destul de veche a mamei ei, înlănțuită de un brunet frumos. Trăsături fine de proxenet italian, umeri largi, svelt. Visul imposibil al unei secretare romantice. Malko întoarse fotografia: nimic scris.

Astrid scotoci mai bine de o oră fără să mai găsească altceva. Tipul era un profesionist: nu lăsase nimic în urma lui. Epuizată, se așeză și scoase din poșetă un pachet de țigări. Malko îi aprinse una cu bricheta lui Zippo din argint masiv, gravată cu armele familiei. Alexandra îi promisese una de aur pentru aniversarea lui.

— Ce-o să se întâmple cu mine? întrebă îngrijorată Astrid. Tot timpul mi-e frică.

Malko îi adresă un zâmbet încurajator.

---

1. Bundesnarichtendienst. Serviciul federal de informații.

2. Serviciul de protecție al Constituției.

3. Bundeskriminalamt, FBI-ul german.

— Astrid, de azi înainte eşti sub protecţia CIA. Te vei instala în hotelul *Amigo* şi doi „baby-sitters" vor veghea în permanenţă asupra dumitale.

Tânăra belgiană făcu ochii mari.

— Dar e foarte scump la *Amigo*!

— Eşti invitată, să nu-ţi fie teamă. Vei rămâne acolo până ce-l voi găsi pe Horst Grünow. Am nevoie de dumneata pentru a-l recunoaşte.

— Aveţi de gând să plecaţi din Bruxelles?

— Bineînţeles. Dar ne vom mai întâlni. Până atunci, ia-ţi ceva lucruri, n-ai să mai treci pe aici. Te instalez în hotel, şi mergem să mâncăm.

În vreme ce ea scotocea prin dulapuri, Malko îl sună din nou pe Thomas Jenkins. Glasul metalic al americanului era şi mai aspru ca de obicei.

— Treceţi pe aici, spuse el, am obţinut informaţiile pe care le aşteptaţi. Nemţii lucrează repede...

— Vin imediat, rosti Malko.

Poate că totul avea să se desfăşorare mai lesne decât prevăzuse. De îndată ce Astrid Mertens îşi închise valiza, părăsiră micul apartament. Malko eliberase camera din hotelul *Holiday Inn*, prea deprimant. Astrid luă loc în Rolls cu un surâs încântat.

— Am impresia că trăiesc un basm cu zâne, suspină ea.

* * *

Thomas Jenkins îi adresă lui Malko un zâmbet constipat, arătându-i un fotoliu. În birou mirosea a tutun rece. Americanul îşi desfăşura statura înaltă şi slabă pentru a se aşeza alături de Malko, ţinând în mână câteva hârtii.

— Cu cine vreţi să începem?

— Cu Horst Grünow.

Thomas Jenkins îşi lăsă capul în jos cu un surâs subţire.

— Cu ăsta rezolvăm repede. Nu există nici o urmă a lui Horst Grünow în dosarele HVA.

Malko sări în sus.

— Cum adică? Agenţii lor secreţi din străinătate trebuie că erau repertoriaţi de către HVA. Chiar şi sub alt nume...

— Priviți aici, făcu americanul, ăsta-i faxul expediat de către BND. Știți germana, nu-i așa... adăugă el cu o ironie imperceptibilă.

Malko citi documentul. „Nu dispunem de nici o informație în arhivele *Haptverwaltung für Aufklärung* referitoare la un agent pe nume Horst Grünow. Bineînțeles, acest patronim poate fi doar un nume fals. Totuși, HVA n-a avut niciodată informatori în sânul NATO. Vă vom pune la dispoziție numele și fotografiile agenților HVA din Bruxelles. Există o posibilitate ca acest agent – dacă există cu adevărat – să fi aparținut unui serviciu est-german foarte puțin cunoscut: MIL-ND – Militarischer Nachrischtendienst echivalentul agenției sovietice GRU. Arhivele acestui serviciu au fost distruse sau mutate înainte de sfârșitul Germaniei de Est. Comporta probabil în jur de două sute de agenți plasați în Vest. NATO era un obiectiv militar, nu-i exclus să fi fost ținta serviciilor MIL-ND".

Malko lăsă jos faxul. Acum existau puține șanse să-l mai găsească pe misteriosul Horst Grünow.

— Dar avem totuși și o veste bună, anunță Thomas Jenkins. Biroul nostru din Berlin a localizat-o pe Dagmar Hasen. Locuiește chiar în Berlin.

— De aici voi începe, făcu Malko.

Din nou era stăpânit de emoție. În aparență nu exista nici o legătură între Agathe Mertens, care pomenise de un misterios criminal iranian, și această nemțoaică ce pretinde să-l fi cunoscut. Agathe Mertens, fiind în contact în același timp cu americanii și cu Germania de Est, totul era posibil.

Aparent, acest ucigaș iranian nu existase decât în imaginația ei. Trecutul și prezentul se întrepătrundeau, fantomele războiului rece păreau să prindă viață.

Înainte de plecare, Malko mai trebuia doar să-i organizeze protecția lui Astrid Mertens. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Thomas Jenkins îl informă:

— Am prevăzut doi „baby-sitters" pentru miss Mertens. Iar aici aveți lista zborurilor de mâine spre Berlin.

Lista era scurtă: două zboruri. Ce era de făcut cu Rolls-ul lui? Cel mai bine ar fi fost să-l lase în garajul hotelului *Amigo*,

---

1. Informații militare.

de unde Elko Krisantem l-ar fi putut recupera împreună cu pistolul lui extraplat: nici nu se punea problema să-l poată lua cu el în avion. Cu toate acestea, date fiind evenimentele recent petrecute, ar fi preferat să nu rămână complet descoperit în Berlin. Cea mai bună soluție era ca Elko să-i aducă la Berlin Rolls-ul dar și pistolul. Vocea lui Thomas Jenkins îi întrerupse gândurile.

— De îndată ce sosiți, luați legătura cu o anume Gudrun Viet. E o „stringer" a biroului nostru din Berlin. Ea vă va comunica informațiile asupra lui Dagmar Hasen. Aveți aici adresa ei. V-am rezervat o cameră la hotelul *Adlon*, care numai ce s-a deschis. S-ar părea că-i cel mai bun din Berlin.

* * *

Malko numără macaralele care se puteau vedea din camera lui de la etajul șase al hotelului *Adlon*: treizeci și nouă! Toată zona unde se afla cândva Zidul, de o parte și de alta a porții Brandemburg-ului care marca separarea dintre cele două Berlinuri, nu era acum decât un imens șantier plin de gigantice excavări de unde se ridicau fundațiile viitoarelor imobile.

Adlon era reconstruit în Pariser Platz, chiar la începutul lui Unter den Linden, pe colț cu Wilhelm Strasse, loc care, înainte de cel de al doilea război mondial, fusese centrul Berlinului, iar acum avea să redevină. Ritmul lucrărilor era nestăvilit. Se începuse prin întoarcerea atelajului de deasupra porții Brandemburg-ului spre est pentru a simboliza schimbarea. *Adlon*, din care în 1945 nu mai rămăseseră decât niște ziduri înnegrite, era reconstruit identic ca în 1907. Malko aproape că se așteptase să găsească în holul de marmură înviorat de o superbă fântână, câțiva ofițeri prusaci în mare ținută. Un decor elegant, încă puțin cam rece. Câteva buticuri ofereau o selecție a celor mai bune produse din lume. Malko rămase mut dinaintea unei mese și a unui bufet din mesteacăn norvegian, care semăna cu marmura, o creație a arhitectului de interior Claude Dalle.

Un pianist melancolic și invizibil își picura notele de la un mezanin. Ieși pe Unter den Linden. Champs-Elysées-ul berlinez nu-și revenise încă după cei cincizeci de ani de jug comunist.... Nici un magazin vesel, nici o vitrină atrăgătoare... Nu era decât un bulevard larg umbrit de tei triști și lipsiți de viață. Doar ambasada

ex-sovietică își ridica, la o aruncătură de piatră de hotel, silueta greoaie, neogotică, alături de Airflot. Rușii fuseseră singurii care nu-și construiseră o ambasadă nouă după ce Berlinul avea să redevină capitala oficială a Germaniei, peste un an și ceva. Bătrânul Reichstag, înconjurat de schelării, între Unter den Linden și Spree, își pierduse cupola celebră, acum în refacere.

Malko se plimbă puțin prin Pariser Platz, unde se ridica Adlon. Vânzătorii de țigări vietnameze, negustorii ambulanți polonezi sau cehi dispăruseră, se reconstruia pe toate planurile. Plecă pe jos. Întâlnirea era stabilită la braseria *Borchardt*, de pe Französische Strasse, paralelă cu Unter den Linden pe mai puțin de un kilometru. Străzile vechiului Berlin, cu imobilele moderne și reci, lipsa de viață, circulația inexistentă, degajau un gen de nostalgie, de parcă n-ar fi știut până atunci cărui univers îi aparțineau. Aici, trecutul nu era șters în întregime. Încă se mai vedeau câteva Trabant-uri părăginite, oameni cu priviri furișe sau trufașe ori bieți nevoiași care regretau timpurile când șomajul și libertatea erau noțiuni necunoscute. Totuși, *Berlin Mitte*, centrul, redevenea un Berlin modern, strălucindu-și neoanele și marile magazine pe Kurfürstendamm. Sub un vânt care se răcea, Malko începuse să regrete că nu-și luase mașina închiriată pe aeroportul Tempelhof.

Borchardt era o oază de viață într-un univers înghețat. Când întredeschise ușa, avu impresia că se afla la München. Conversațiile, căldura, chelneriţele aferate, purtând enorme halbe de bere. Se adresă recepției de pe stânga.

— Am o rezervare. *Herr Linge*.

În Germania, întotdeauna se făceau rezervări. Chiar și în localurile cele mai populare.

— *Jawohl, Herr* Linge. Sunteți așteptat.

O urmă printre mese pe chelneriţa grațioasă. O femeie tânără, brunetă îl măsură fără să-și scoată țigara din gură... Mai curând drăguță, cu un năsuc în vânt, ochelari de baga, un piept de târfă, foarte plin, pe punctul de a rupe o șemizetă din coton gros, nu tocmai curată. Malko își coborî privirea și observă că fusta ei neagră, și așa foarte scurtă i se ridicase dincolo de jumătatea coapsei. Această creatură ciudată îi întinse o mână cu unghii scurte.

— Gudrun Viet. încântată să vă cunosc.

Malko se așeză. Hotărât lucru, CIA avea niște „stringer" din ce în ce mai bizari. *Company* prefera să trateze afacerea Olaf Palme fără a-i pune la curent pe cei de la BND, prea curioși. Gudrun Viet

era considerată ca fiind foarte eficientă şi prezenta avantajul de a avea o acoperire ca ziaristă la agenţia Reuter.

Îi suflă în nas fumul ţigării.

— Nu vă deranjează dacă fumez?

— Deloc, făcu Malko. Aţi comandat ceva?

— Vă aşteptam.

Chelneriţa se şi prezentase. El optă prudent pentru peşte, în vreme ce Gudrun Viet alese cotlete de porc afumate.

— Deci, întrebă el, aţi dat de urma acestei Dagmar Hasen?

Gudrun Viet îi aruncă o privire supărată.

— Sunteţi un adevărat macho! Aveţi impresia că femeile nu valorează nimic? Bineînţeles că am dat de ea. Locuieşte nu departe de aici, pe Köthener Strasse. Am numărul ei de telefon. N-a fost greu: se află în cartea de telefon şi acceptă să stea de vorbă cu toţi ziariştii.

— Perfect, aprobă Malko. Aţi putut face ceva săpături?

Gudrun avea destul de multe relaţii prin serviciile germane BND şi BKA. Nu-i răspunse imediat, urmărind cu privirea un bărbat tânăr, bine îmbrăcat, care se instalase alături de ei în compania unei fete cu plete lungi, lipsită de distincţie. Bărbatul părea perfect normal cu excepţia părului tuns perie de un verde frumos de smarald.

— Scârbele de *Alternatifs*! bodogăni Gudrun Viet, mişună prin toate locurile din Oranienburger Strasse şi Chausse Strasse. Ar trebui să fie afumaţi ca şobolanii. Sunt nişte mizerabili de stângişti...

— S-a şi făcut aşa ceva, remarcă Malko, şi a fost foarte prost interpretat de restul lumii.

Gudrun nu-i băgă în seamă replica şi-i întinse un dreptunghi de hârtie.

— Aveţi aici o fişă făcută de mine asupra lui Dagmar Hasen.

Îi dăduse nota în momentul în care li se aduceau farfuriile şi de îndată ea se preocupă doar de cotletele de porc însoţite de varză acră care mirosea ca o grămadă de gunoaie. Malko parcurse fişa.

Dagmar Hasen nu era înregistrată de nici un serviciu. Patruzeci şi unu de ani, născută la Dresda, venită la Berlin cu părinţii, amândoi decedaţi, când avea zece ani. Studii de comerţ, şi apoi stewardesă pe Interflug, compania Germaniei de Est. În 1990 s-a încadrat la Lufthansa şi lucra la sol pe aeroportul Tempelhof. Lucrase la Teheran şi apoi la Roma. Celibatară.

Grudrun Viet devorase deja jumătate dintr-un cotlet bătând în cenuşiu, când Malko o întrebă:

— Asta-i tot?

— Da, da, făcu ea cu gura plină.

Malko trebui s-o aştepte până ce-şi înghiţi dumicatul pentru precizări:

— N-am avut prea mult timp. Vecinii abia dacă o cunosc, iar colegii o văd venind şi plecând. N-am găsit nimic legat de viaţa ei particulară. Totuşi, probabil că face şi ea dragoste ca toată lumea...

— Şi în legătură cu afacerea Palme?

— Ceea ce se poate citi prin ziare. N-am discutat despre asta.

—Articolul a avut ceva răsunet?

Gudrun Viet se strâmbă.

— Da, destul de mult, mai ales în mass-media din ţările din est. Şi la ruşi, bineînţeles. Am aflat că ataşatul de presă al ambasadei Rusiei – un agent fără îndoială – întreprinde o campanie de dejunuri pentru a sublinia imprudenţa integrării în NATO, care utilizează metode de gangsteri.

Bizar, bizar. Gudrun Viet îi aruncă o privire de jos în sus.

— Nu vă rămâne decât să staţi de vorbă cu ea... Mai aveţi nevoie de mine?

— S-ar putea. Caut un anume Horst Grünow. A lucrat pentru HVA sau pentru un organism similar. N-am nici adresă, nici telefon, iar BND-ul nu-l cunoaşte. Nu ştiu dacă locuieşte la Berlin...

Gudrun Vier trase adânc un fum din ţigară...

— Nu-i greu. Am să pun nişte întrebări... Iată coordonatele mele.

Îi întinse o carte de vizită. Farfuria ei era lins[1]. Malko nici nu apucă bine să achite nota că ea se şi ridică aprinzând o nouă ţigară. Era mică de statură cu o crupă pe potriva pieptului.

Dădu mâna cu Malko.

— So, Viel Glück !

Malko chemă un taxi. Adlon era totuşi departe. Pianistul cânta fără întrerupere, barul era plin. Se instală într-un colţ în faţa fântânii care decora holul şi formă numărul lui Dagmar Hansen pe telefonul lui celular.

---

1. Baftă.

Capitolul XIII

— Dagmar Hasen. Cu cine vorbesc?

Glasul era limpede, precis, fără nici cea mai mică urmă de surprindere, în ciuda orei târzii. Malko se prezentă. Tot sub acoperirea ziarului *Kurier* din Viena. Chiar Dagmar Hasen îi întrebă din proprie inițiativă:

— Doriți să mă vedeți?

— Pentru asta am venit la Berlin. Aș putea trece pe la dumneavoastră mâine?

Ea ezită în mod vădit.

— Aș prefera să vin eu la hotelul în care locuiți. Mâine pe la prânz. Unde vă găsesc?

— La Adlon, camera 612.

— Perfect, spuse ea, am să vă chem de la recepție, *Herr* Linge.

După ce închise telefonul, Malko comandă o nouă votcă. Pianistul încetase să mai cânte. Potrivit serviciilor germane, Dagmar Hasen era „curată". Și totuși? Nu știa ce să mai creadă, în căutarea unui adevăr insesizabil...

Dacă n-ar fi fost până acum trei morți, s-ar fi putut presupune că era vorba de o glumă proastă.

Brusc, avu impresia că visează: Elko Krisantem tocmai intrase în hol și se îndrepta spre recepție! Efectuase traseul Bruxelles-Berlin într-un timp record. Malko îi ieși în întâmpinare.

— Ai rezolvat repede, Elko.

Turcul își coborî modest privirea.

— N-am mers decât pe *autobahn, Ihre Hoheit*! Știam că ați fi putut avea nevoie de acesta. Mașina e în garaj. Iată tichetul.

Îi întinse o cutie care, după greutate nu putea conține decât revolverul lui extraplat.

— Bravo, spuse Malko, ți-am reținut o cameră în hotelul

Stuttgarter Hof de pe Mohrenstrasse. La doi paşi de aici.

* * *

— Sunteţi căutat de o doamnă, *Herr* Linge, îl anunţă recepţia.

— Cobor acum, răspunse Malko.

Dagmar Hasen aştepta în picioare lângă fântâna din hol. O femeie înaltă, blondă cu nişte ochelari de baga eleganţi, o gură mică şi nişte ochi verzi scânteietori, care-l scrutau pe Malko ca nişte lasere. Sub o scurtă dintr-un lenaj de culoare închisă, purta un pulover negru petrecut peste nişte sâni grei care se ridicau pe un corp mai curând plăpând şi o fustă cuminte, cam demodată, până la jumătatea pulpei. Îi întinse mâna lui Malko.

— Herr Linge?

— Da, sunteţi Dagmar Hasen?

— În persoană. Unde vreţi să ne aşezăm pentru acest interviu?

Părea a fi în largul ei. Chiar puţin prea mult.

— Dacă am merge să dejunăm împreună? sugeră Malko. Ar fi mai plăcut.

— De ce nu. Unde?

— Cu siguranţă cunoaşteţi Berlinul mai bine ca mine.

— Este o braserie pe Spree pe colţ, între Schiffbauerdamm şi Albrechstrasse... Dar trebuie să luăm un taxi. Parcarea a devenit imposibilă.

— Perfect. Să mergem.

Braseria se afla la cinci sute de metri în zbor de pasăre chiar în faţa gării S-Bahn de pe Friedrichstrasse pe celălalt mal al Spree-ului, dar făcură douăzeci de minute cu taxiul din cauza labirintului de sensuri unice şi a *umleitungs*[1].

Un local modern, cu portretele oamenilor politici pe ziduri, cu mese mari de lemn flancate de bănci şi un serviciu nonşalant. Dagmar Hasen îşi scoase scurta, descoperindu-şi sânii ascuţiţi. Nu era propriu-zis frumoasă, dar degaja un erotism puternic, poate din cauza superbilor ei ochi verzi...

După ce dădură comanda, Malko trecu la atac:

— Am citit articolul din *Die Zeit*...

Dagmar zâmbi şi scoase din buzunarul jachetei o revistă

---

1. Devieri.

împăturită. *Der Spiegel*. Malko se uită la articol. Semnătura nu-i spunea nimic dar textul îi făcu pielea ca de găină. Era vorba de moartea lui Göran Torsten. Un jurnalist de la *Der Spiegel* plecase în Suedia. Potrivit spuselor lui, Göran Torsten şi generalul Brunns erau foşti membri ai reţelei Gladio şi colaboratori ai serviciilor americane. Şi Göran Torsten fusese bănuit, conform unor ziarişti suedezi, că l-ar fi supravegheat pe Olaf Palme. Articolul se intitula: *NATO şterge urmele*...

— Pe acesta l-aţi citit? întrebă tânăra femeie.

Articolul putea să aibă consecinţe imprevizibile... Dagmar Hasen îşi muie buzele în cocteilul pe care-l comandase din Original Margarita, tequila Don Julio de Tres Magayes, Cointreau şi lămâie verde.

— Ce părere aveţi? o întrebă Malko.

Nemţoiaca îi adresă un zâmbet ironic.

— Dar dumneavoastră?

— E o istorie ciudată, recunoscu el. De ce iese acum la lumina zilei? Olaf Palme a murit mai bine de unsprezece ani... Iar dumneavoastră de ce aţi aşteptat atât de mult timp pentru a vorbi?

Dagmar Hasen aprinse o ţigară cu bricheta lui Malko şi apoi începu să se joace cu ea.

— Poate că n-aş fi vorbit niciodată dacă n-ar fi fost acea persoană din Belgia care a pus pe seama NATO moartea lui Olaf Palme. Mie îmi place mult politica, citesc cu regularitate *Die Zeit*. Când am dat peste acel articol, mi-am amintit ce-mi povestise un iranian, pe care l-am cunoscut bine. La drept vorbind, pe moment nu i-am dat crezare. În seara ceea băuse mult. Şi de atunci nu mi-a mai pomenit niciodată despre această problemă.

— Şi acum îl credeţi?

Ochii de smarald nici nu clipiră.

— Da.

— Povestiţi-mi istoria dumneavoastră. De la început.

— L-am întâlnit pe băiatul acela la Teheran în 1975 la *Park Hotel*. Eram stewardesă pe Interflug şi uneori rămâneam mai multe zile în Iran. El pierdea adeseori vremea prin holul hotelului. Mi-a făcut curte, m-a dus să mănânc caviar. Îmi amintesc, într-un local care se numea *Chez Léon*. Nu mai gustasem caviar în viaţa mea. Am băut multă votcă şi, în aceeaşi, seară am devenit metresa lui.

— Cum se numea?

— Parviz. Era foarte frumos, foarte sportiv, musculos ca un

atlet, ştiţi cum, cu „tablete de ciocolată" pe stomac. Eram foarte tânără şi m-am îndrăgostit nebuneşte de el. Povestea noastră a durat aproape doi ani.

— Şi de ce s-a oprit?

Dagmar Hasen trase din ţigară, puţin nervoasă.

— Din cauza agenţiei Stasi. Am fost denunţată ca element burghez. Colege geloase. Au pretins că aveam de gând să rămân în Iran. Că lucram pentru americani. Am fost convocată de Stasi pe Normann Strasse. Am fost interogată timp de o săptămână. Mi-au spus că Parviz, amantul meu, lucra pentru americani. Deci, eram suspectă. Au scotocit peste tot la mine în casă, au demontat dulapuri, mi-au interogat prietenii. Bineînţeles, n-au găsit nimic, dar din acea zi mi s-a interzis să mai părăsesc RDG-ul. Postul meu de stewardesă a fost transformat într-un post la sol, pe aeroportul Schönfeld. Şi se cheamă că am avut noroc.

În timp ce vorbea, sucea şi răsucea bricheta lui Malko, urmărind cu unghiile gravura.

— Când Zidul a căzut, Interflug-ul a încetat să mai existe. Ca şi RDG-ul. Am solicitat un post la Lufthansa şi am obţinut o slujbă la Tempelhof. Era mai bine decât nimic...

— Cum v-aţi reîntâlnit cu Parviz?

Dagmar Hasen îşi încruntă sprâncenele.

— În 1988 sau 89, o prietenă care zbura a trecut să mă vadă pe la biroul meu şi mi-a adus un mesaj. Întâlnise pe cineva la Beirut care întrebase de mine. Îi dăduse numele şi numărul de telefon din Beirut.

— Era Parviz?

— Da. L-am sunat. Mi-a spus că dorea să mă revadă. Aveam câteva zile de concediu. Am hotărât să ne întâlnim la Roma. Pentru mine a fost un şoc să-l reîntâlnesc. Era mereu la fel de frumos, cu câteva fire de păr alb. Am rămas amândoi cinci zile într-un mic hotel din Piaza di Spagna numit *Croce di Malta*, să facem dragoste. Cred că eram în continuare îndrăgostită de el. Parviz mi-a povestit tot ce făcuse din 1975. Mi-a mărturisit că aparţinuse la Svak, Gestapoul Şahului. în 1978 când ayatolahul Khomeiny a luat puterea, Parviz a fost obligat să fugă. Până la Beirut unde avea prieteni. Găsise de lucru şi trăia în Liban, deşi ţara era bântuită de război civil.

— Asta-i tot?

Dagmar Hasen clătină din cap.

— Nu. În ultima seară, m-a dus la un restaurant rusesc, unde

am mâncat caviar. Am băut mult amândoi. Atunci, Parviz mi-a mărturisit nişte lucruri care m-au îngheţat. Că, pentru a supravieţui, a fost obligat să lucreze cu serviciile secrete americane. Pentru „operaţiuni speciale". Mi-a spus că omorâse mulţi oameni, militieni din Hezbollah sau palestinieni. Dar de aceia prea puţin îi păsa, şi ei erau nişte criminali. Nu regreta decât un singur lucru, că-l lichidase pe Olaf Palme la Stockholm, din ordinul americanilor...

Malko atârna de buzele ei.

— V-a dat anumite detalii?

— Câteva. Americanii îi obligaseră. Altminteri n-ar mai fi avut de lucru şi ar fi putut fi expulzat din Liban. A luat un bilet de avion tur-retur până la Stockholm. Acolo, o reţea, care lucra pentru americani, l-a luat în primire, furnizându-i o armă... La întoarcere a pus mâna pe mulţi bani şi abia atunci a descoperit pe cine omorâse... Din ziare.

Dejunul se consumase cât stătuseră ei de vorbă. O tocană de pui pentru Malko şi peşte pentru Dagmar. Aceasta îşi împinse farfuria abia atinsă.

— Aş vrea un coniac. Ori de câte ori vorbesc despre toate astea mă simt tulburată.

Malko îi comandă un Gaston de Lagrange XO. Căzut pe gânduri. Cele spuse de Dagmar se ţineau bine în picioare.

— Nu v-a zis de ce americanii voiau să-l lichideze pe Olaf Palme?

— Cred că nici el nu ştia... Ne-am despărţit la Roma şi nu l-am mai văzut de atunci. I-am telefonat în câteva rânduri, pe urmă mi-a spus că avea să se mute. Telefonul lui a fost deconectat şi nu l-am mai putut găsi... Nu mi-a mai dat nici un semn de viaţă. L-am uitat. Până la articolul ziaristului belgian...

— Ştiţi ce i s-a întâmplat secretarei NATO, care a făcut acele dezvăluiri?

— Am citit. A avut un accident. Unii sunt de părere că a fost asasinată.

— Şi acest fapt nu v-a speriat?

Dagmar Hasen înfruntă privirea lui Malko.

— Nu. Mi-a fost aşa de frică ani de zile, din cauza agenţiei Stasi. Acum m-am blindat. Eram ca în transă când am sunat la ziarul *Die Zeit*. Mă mâna parcă o forţă obscură. (Începu să râdă). Stau şi mă întreb dacă nu cumva am făcut toate astea pentru ca el să dea un semn de viaţă.

Îşi termină coniacul, dându-l dintr-o dată peste cap şi se uită

ostentativ la ceas. Un foarte frumos Breitling Lady J cu brățară verde.

— Trebuie să vă părăsesc, am să iau metroul din Friedrichstrasse. Față de privirea insistentă a lui Malko, fixată pe ceasul ei, adăugă cu un surâs:

— Nu mi l-am cumpărat eu. Ar fi fost prea scump. E un cadou de la Parviz, pe când am fost la Roma.

Se ridicară. Ei erau ultimii clienți din braserie. La ieșire, Malko remarcă:

— Nu mi-ați spus numele acestui Parviz.

Ea se opri și se întoarse spre el.

— Îmi promiteți că nu-l veți publica?

— Știți bine că ar fi imposibil. Ar însemna un act de defăimare...

— Se numește Parviz Semiran. La revedere.

Se îndepărtă în direcția Friedrichstrasse. Malko se uită după ea. Perplex. Era nerăbdător să verifice anumite puncte din povestirea lui Dagmar. Numai CIA o putea face.

* * *

Fitzroy Mac Coy, șeful biroului CIA din Berlin de trei ani, semăna mai mult ca niciodată cu personajul JR din serialul de televiziune, cu ochii lui albaștri ușor bulbucați, maxilarul greoi și aerul distant.

Malko îl cunoscuse acum trei ani cu ocazia urmăririi unui răufăcător sirian, Nabil Tafik[1], la Berlin. În acest oraș, biroul CIA era instalat într-o vilă impozantă de pe aleea Clay, în cartierul rezidențial Dahlem, din vest. Zidurile înalte, prevăzute cu sârmă ghimpată, o poartă albă blindată și o baterie sofisticată de apărare electronică protejau curtea în care se aflau vila, garajele și diferitele alte clădiri anexe. Fitzroy Mc Coy își rezervase parterul ca reședință, lăsând restul de trei etaje pentru birouri. îl primi pe Malko într-un imens salon ale cărui ferestre dădeau spre arborii din parc.

— Votcă, dacă nu mă înșeală memoria? propuse americanul.

Pentru el își turnă un Defender Succes cu câteva cuburi de gheață și se așeză la o masă joasă în fața lui Malko.

---

1. Vezi SAS nr. 116 Urmărirea Carlos.

— Nu credeam să vă mai găsesc aici, remarcă Malko.

Americanul zâmbi.

— Mi s-a mai prelungit mandatul cu un an. Cei de pe lângă Langley nu erau de acord cu numele succesorului meu. Până la urmă, am să regret Berlinul. Mai sunt încă atâtea lucruri de descoperit.

Malko își înmuie buzele în Kalinka lui cu lămâie și întrebă:

— Ați primit vreun răspuns de la Langley?

Era șase seara, iar el transmisese numele de Parviz Semiran la ora două prin cifrul biroului, chiar imediat după ce se despărțise de Dagmar Hasen. Fitzroy Mac Coy zâmbi subțire și trase din buzunar un document păturit.

— Numai ce mi-a fost adus. Ați lucrat repede, dar nu știu dacă Agenția are să vă mulțumească cu adevărat..., adăugă el cu un zâmbet leit JR.

— De ce?

— Citiți.

Malko desfăcu faxul decriptat provenind de la Langley. Era laconic. „Există efectiv un cetățean iranian pe nume Parviz Semiran, care a colaborat cu Agenția din 1972 până în 1988. Mai întâi la Teheran ca informator. Parviz Semiran era un agent Savak, și datorită acestui fapt avea acces la numeroase informații valoroase. Când regimul Șahului a căzut, el s-a refugiat la Beirut. Acolo a fost utilizat de biroul local, pentru diferite misiuni, dintre care unele sunt de pe acum clasate. A întrerupt orice colaborare în 1988 și nu mai știm unde se află în prezent. E foarte posibil să-și fi schimbat numele. Sfârșitul transmisiei."

Malko împături la loc faxul. Încremenit. Omul acuzat de a-l fi asasinat pe Olaf Palme fusese angajat de CIA. Dagmar Hasen nu mințise. Din nou oribilele bănuieli. Chiar dacă Agathe Mertens fusese manipulată de HVA, la fiecare etapă a anchetei sale, el dădea peste CIA. Putea foarte bine să se afle în fața unei duble manipulări: a serviciilor legate de ruși în încercările lor de a exploata o „bavură" a agenției americane, iar aceasta străduindu-se febril să șteargă orice urmă. Și împreună cu ele pe Malko, aflat la mijloc, în rolul lui ambiguu.

Vocea lui Fitzroy Mac Coy îl smulse din gânduri. Șeful biroului CIA îi întindea un ziar.

— Și încă n-ați văzut tot, făcu el cu o ironie amară.

Capitolul XIV

Era revista *Spiegel* apărută în aceeași dimineață. Fotografia lui Dagmar Hasen îi sări lui Malko în ochi. Și de asemeni încă una, mai mică, ștearsă. Legenda indica numele lui Parviz S., amantul tineri femei și asasinul lui Olaf Palme. Document provenind din Teheran, de acum douăzeci de ani. Inutil pentru o identificare. Malko citi repede: în articol se afla tot ce-i relatase Dagmar, mai puțin numele...

— O să fie foarte periculos, interveni sumbru Fitzroy Mac Coy. Dacă teutonii îl identifică și-l găsesc cumva, o să iasă rău. *Spiegel* e o revistă serioasă, informațiile acestea vor fi preluate...

Malko lăsă jos jurnalul.

— Și dacă-i adevărat?

— Ce anume?

— Că noi l-am lichidat pe Olaf Palme. Din rațiuni de stat.

Americanul își mai turnă un pahar de Defender Success, și clătină din cap.

— Cinstit vorbind, eu nu cred, rosti el. Poate că nu ne-ar fi displăcut, dar ar fi fost nevoie de prea multe semnături... Vă mai amintiți cine era la Casa Albă?

— Bush?

— Da. El n-ar fi semnat niciodată. Și nici un DG nu și-ar fi asumat o asemenea răspundere. Aici se ascunde o manipulare. Probabil a bunilor noștri prieteni de la Moscova. Pentru a sabota lărgirea NATO. Faptul trebuie dovedit.

— Cum?

Fitzroy Mac Coy zâmbi.

— De acum înainte nu mai există decât o singură modalitate: să fie găsit Parviz Semiran și adus în fața camerelor de televiziune ca să declare că totul e un fals...

— Numai că nimeni nu știe unde se află, obiectă Malko. Și mai e coaforul din Bruxelles, Horst Grünow, dispărut și el fără urmă.

— N-aș vrea să fiu în pielea dumneavoastră, făcu americanul. Dar, evident, nimeni nu vă poate cere miracole.

— Această Dagmar Hasen, întrebă Malko, a fost serios cercetată?

— De către Verfassungsschutz și BND, replică Fitzroy Mac Coy. I s-a dat de urmă în arhivele Stasi. Suspectă de a fi agent CIA... Din cauza lui Parviz Semiran. I s-a interzis efectiv să părăsească RDG-ul ani de zile.

— Deci, concluzionă Malko, serviciile din est au avut cunoștință de existența acestui Parviz Semiran.

— Bineînțeles, ea le-a vorbit despre amantul ei. Cel puțin atunci când se afla în Iran. N-am găsit nimic din interogatoriile la care a fost supusă Dagmar Hasen. în special după 1986.

— Am să încerc s-o mai văd o dată, încheie Malko.

* * *

Aeroportul Tempelhof, chiar în capătul lui Wihelmstrasse, părea abandonat cu clădirile lui vechi din piatră cenușie. În plin oraș, era o aberație. Aici se oprea podul aerian care alimentase Berlinul în 1953, când sovieticii încercaseră să înfometeze orașul. Malko pătrunse în unicul hol, mai mult lung. Biroul Luthansa era al treilea pe stânga. În afară de Dagmar Hasen, aflată în spatele contoarului ei, în birou nu mai era nimeni.

— Plecați? întrebă ea.

— Nu. Am trecut să vă văd. Am citit *Der Spiegel.*

Femeia zâmbi.

— Nu v-am promis exclusivitatea...

— Foarte adevărat, recunoscu Malko, dar această poveste mă pasionează.

Dagmar Hasen își scoase ochelarii și îi șterse. Buzele subțiri surâdeau.

— Poate că aveți noroc, rosti ea.

— De ce?

Ochii verzi îi aruncară o privire ciudată, ambiguă.

— Mai întâi, pentru că îmi sunteți simpatic. Și apoi, pentru că am dat din întâmplare peste o fotografie recentă a lui Parviz.

Malko simţi cum i se urcă pulsul vertiginos.

— Aţi dat peste el?

— Nu. L-am văzut într-o revistă pe care o frunzăream la coafor. O revistă recentă. S-a schimbat puţin, dar a rămas la fel de seducător.

Malko nu mai înţelegea nimic.

— Explicaţi-mi şi mie. A devenit un om celebru?

De obicei ucigaşii nu se lăsau fotografiaţi. Dagmar Hasen zâmbi misterios.

— N-o să puteţi ghici. Dar dacă mă invitaţi într-un restaurant italian, v-aş putea arăta această fotografie. Dacă n-aţi fi trecut pe aici, v-aş fi sunat eu.

— De ce un restaurant italian?

— Mă dau în vânt după bucătăria italiană. Ştiu unul care nu-i rău deloc în Savigny Platz. În spatele Ku'damm!

— S-a făcut, concluzionă Malko.

Dagmar Hasen îşi coborî privirea pe ceasul ei Breitling Lady J.

— Lucrez aici până la ora opt. Veniţi să mă luaţi la nouă de acasă: Köthener Strasse numărul 38.

* * *

Köthener Strasse, imediat după Postdamer Strasse, era deosebit de sinistră. O stradă cu sens unic, cu clădiri numai pe o singură parte. Înainte de 1989, în faţă se afla Zidul... Acesta fusese înlocuit prin palisade menite să disimuleze enormele gropi ale fundaţiilor noilor clădiri. Malko opri în faţa numărului 38. Un imobil de şase etaje, ocru, cu nişte ciudate balcoane-terase semicirculare. Chiar alături de restaurantul *Aufnahemen*, a cărui vitrină era plină de plante verzi.

Nu avu timp să coboare din maşină: o siluetă ieşi din bloc şi traversă. După lungimea fustei o recunoscu pe Dagmar Hase. Tânăra femeie urcă în maşină. Se parfumase şi se fardase. Fusta ei neagră, lungă, era încheiată în nasturi de sus până jos.

Malko fu nevoit să se străduiască din răsputeri pentru a găsi Ku'damm, dând din devieri în devieri.

Italien de Savigny platz nu inspira deloc încredere după cum arăta şi era aproape pustiu. Ceea ce n-o descurajă pe

Dagmar, care comandă imediat un Barolo de $14^{0}5$ și bău un pahar mare. Malko stătea ca pe jeratec. Dacă-l putea anunța pe Langley că-l regăsise pe presupusul asasin al lui Olaf Palme, vestea era în măsură să producă senzație. Iar pentru el reprezenta ocazia de a se liniști în privința implicării CIA în această afacere. Ceea ce, în ochii lui, era cel puțin la fel de important.

— E bun, nu-i așa? făcu Dagmar Hasen.

Dădu comanda în italiană, ochii ei verzi scânteind de o bucurie copilărească. Privirile lor se întâlniră și ea rosti râzând:

— Nu fiți nerăbdător. Așteptați până ce terminăm cina. Putem vorbi despre altceva...

Își bătea joc de el pe față. La fel și sfârcurile sânilor ei. Avea un piept superb, puțin prea mare pentru un trup așa plăpând. Uneori, Malko surprindea o lumină pofticioasă în ochii ei mari și verzi. Făcu eforturi să mănânce niște tăiței prost pregătiți și să bea acel Barolo de $14^{0}5$. Dagmar își termină friptura care părea din plastic. La sfârșitul mesei ea se întinse și declară:

— A fost excelent! Mi-ar face plăcere să beau un coniac.

Patronul aduse o sticlă relativ nouă de coniac Gaston de Lagrange XO din care turnă cu religiozitate. Dagmar își încălzi paharul în palme. De câte ori Malko se uita la ea, îi adresa o privire batjocoritoare.

— Sunteți foarte presat să aflați, spuse ea. Și eu aș avea chef de anumite lucruri, dar e mai plăcut când aștepți... Ce-ar fi să bem un pahar în hotelul dumneavoastră? A fost deschis de curând, s-ar părea că-i superb.

— Cu plăcere.

Se săturase până în gât de acest birt italienesc. Ajunși la *Adlon*, surpriză, barul era arhiplin iar mesele din foaier toate ocupate.

— Să mergem în camera dumneavoastră, sugeră imediat Dagmar Hasen. Presupun că aveți un minibar?

Se extazia în fața boazeriilor, a cheii electronice fără de care ascensorul nu funcționa, a luxului culoarelor. Malko se întreba unde voia să ajungă.

Dar nu se întrebă multă vreme. Abia ajunși în cameră, Dagmar Hasen își aruncă poșeta, se întoarse și se lipi cu tot trupul de Malko, sărutându-l cu violență. Degetele ei se

crispară pe spatele lui. Îmbrățișarea le tăie respirația. Malko nu putu rezista acestei tornade. Povestea cu fotografia nu avusese probabil decât un singur scop: să facă dragoste. Trupul ei svelt se freca de al lui cu un soi de furie. Dagmar nu se desprinse de el decât pentru a-i spune:

— Stinge lumina. Vreau să fie întuneric.

El se supuse. Auzi foșnetul veșmintelor care cădeau, apoi ea îl luă de mână și-l trase spre pat. Îi simți mâinile activându-se, descheindu-l, după care ea se lipi din nou de el, ondulându-se ca o pisică în călduri. Limba ei părea să aibă kilometri, gâfâia, scotea țipete scurte, dezlănțuintă ca o nebună. Malko simți că-și păstrase ciorapii. Încercă s-o mângâie, dar ea era deja montată. Îi alunecă din mâini, îi înghiți sexul cu violență, aspirându-l, de parcă viața ei ar fi depins de acest act. O mare senzuală. În fine îl trase spre ea și scoase un strigăt scurt când el o penetră. Strigăt care, cu siguranță, nu era de durere.

Picioarele i se înnodară pe spatele lui, cu suplețea unei acrobate. Se zbătea frenetic ca pentru a-l înșuruba în ea. Malko îi simți unghiile alergându-i pe piele, înfingându-se, în vreme ce ea savura plăcerea cu suspine scurte determinându-l și pe el s-o deguste. Apoi, își reveni și sări imediat din pat. Noi foșnete, și iar i se auzi vocea.

— Aprinde lumina și hai să bem ceva.

Fusta nu-i era în întregime încheiată, ochii verzi scânteiau și Dagmar arboră un soi de surâs triumfător, cu respirația sacadată.

— Am un astm, îl lămuri ea. Când fac dragoste, de fiecare dată am impresia că am să mor, dar îmi trece. Dă-mi ceva să beau.

Malko luă din bar un Defender de cinci ani și-i umplu un pahar pe care ea îl goli dintr-o răsuflare, mai înainte de a-și aprinde o țigară.

— Când doresc un bărbat, întotdeauna procedez la fel. Tot așa s-a întâmplat și cu Parviz.

Dagmar îi oferea ocazia să pună capăt așteptării lui.

— Și fotografia aceea?

Dagmar Hasen deschise poșeta și scoase o pagină de revistă pe care o despături cu grijă mai înainte de a i-o întinde lui Malko.

— Uite-o.

Era din revista spaniolă *Hola*, și se etala pe o jumătate de pagină, prezentând o femeie foarte frumoasă, tip oriental, sprijinită de bastigajul unui iaht enorm. În spatele ei stătea un bărbat înalt, căruia i se distingeau foarte bine trăsăturile.

Malko parcurse articolul. Cancanurile mondene. Sosirea la Marbella a miliardarei libaneze Mouna Al Khoury pe noul ei iaht. Urma să întâlnească o serie de prieteni pentru o mare serată și pleca a doua zi. Articolul preciza că nu se deplasa decât însoțită de garda de corp, care veghea asupra bijuteriilor ei în valoare de zeci de mii de dolari.

Divorțată, reușise să extorcheze de la fostul ei soț, un saudit, o avere colosală. Tocmai își cumpărase un iaht de cincisprezece milioane de dolari, având un echipaj de șapte oameni... Malko își ridică ochii spre Dagmar.

— Ești sigură că-i vorba de aceeași persoană?

— Absolut, tranșă nemțoaica. Totul corespunde. S-a reconvertit. Ai să-l poți găsi; femeia asta locuiește la Beirut și e foarte cunoscută.

Malko îi aruncă o privire surprinsă.

— Și dumneata? N-ai vrea să-l contactezi?

Dagmar râse tăcut după obiceiul ei.

— De ce? El știe unde locuiesc. Dacă ar fi vrut să mă revadă, ar fi făcut-o. Cu siguranță că e amantul patroanei lui. Îl cunosc prea bine, e stăpânit de instincte animalice.

În glasul ei se simțea un gen de ranchiună și Malko înțelese imediat ce se întâmplase. Dagmar era pur și simplu o femeie geloasă. Cele dezvăluite de Agathe Mertens îi treziseră amintiri vechi și decisese să se răzbune, sperând poate, în secret, că Parviz Semiran avea s-o contacteze după declarațiile făcute presei. Vicleșug isteț. Ea nu spunea destul pentru ca el să poată fi inculpat, dar ucigașul știa ce se ascundea în spatele acestor vorbe.

— Mulțumesc! spuse el. Am să văd cum aș putea să-l contactez. Pot da numele dumitale?

— Bineînțeles. (Dagmar căscă). Mă duc să mă culc, sunt obosită.

Într-adevăr, privirea ei se stinsese și părea toată crispată. Nu-i mai spuse mare lucru până ce Malko o lăsă pe Köthener Strasse, mereu la fel de sinistră.

— Dacă-l găsești, ține-mă și pe mine la curent, i se adresă ea pe un ton indiferent.

Plecă fără ca măcar să-l sărute; și totuși el era convins că apreciase scurta lor întâlnire. Dar nu era o fire demonstrativă.

Nu-i mai rămânea decât să-l întrebe pe Parviz Semiran dacă el îl asasinase pe Olaf Palme... Demers eminamente constructiv.

* * *

Fitzroy Mac Coy notase cu grijă indicațiile lui Malko și păstră exemplarul revistei în care se afla fotografia lui Parviz Semiran.

— Trimit imediat un mesaj serviciului nostru din Beirut, anunță el. N-ar trebui să ridice nici un fel de probleme. Am să cer de asemeni o fotografie a Mounei Al Khoury. Până atunci, vizitați muzeele Berlinului.

— Mai curând aș contacta-o din nou pe Gudrun Viet, informatorul dumneavoastră, spuse Malko. Mai vreau să-l găsesc și pe Horst Grünow.

Doar fostul agent HVA se afla la originea cazului. Obținu ușor legătura cu Grudun Viet pe mobilul lui. Se auzea foarte prost.

— Să ne întâlnim în seara asta pe Chausse Strasse, spuse ea. E o cafenea chiar alături de Orphtheater. Voi fi acolo pe la ora zece.

Lui Malko nu-i rămânea decât să se întoarcă la *Adlon* și să-i telefoneze lui Astrid Mertens, aflată sub protecția CIA. Dacă dădea de urma lui Horst Grünow, ar fi avut nevoie de ea. Din cauza ambuteiajelor de nedescurcat, drumul îi luă mai mult de o oră. De la sosirea lui, Elko Krisantem își petrecea cea mai mare parte a timpului așteptând sau plimbându-se. Malko ezita să-l trimită înapoi la Lizen.

* * *

Malko găsi fără nici o dificultate cafeneaua ale cărei litere roșii se detașau de pe un fond maro. Se afla chiar alături de intrarea teatrului de avangardă Orphtheater, la parterul unui bloc enorm, părăsit, ocupat de bandele Alternativilor. Puțin mai departe, doi tineri în haine de piele băteau ca niște surzi în niște bucăți de fier pentru a le transforma în opere de artă.

Când păşi pragul cafenelei, avu impresia că aveau să-i plesnească timpanele!

Zidurile negre se zguduiau! Era o încăpere mare întunecată, fără nici cea mai mică mobilă. Trei muzicanţi se dezlănţuiau pe o estradă. O baterie, un cântăreţ şi un trompetist. Două sute de decibeli numai ei trei. Bateristul îşi maltrata ca un surd tobele şi talgerele, urla mai să-şi rupă coardele vocale pentru a acoperi stridenţele demenţiale ale trompetei. Nu era tocmai o muzică de cameră...

Şi nu te costa decât zece mărci ca să participi la distracţie. În picioare sau aşezaţi pe jos, tineri de toate sexele ascultau extaziaţi „concertul". Malko o descoperi pe Gudrun Viet stând la marginea estradei într-un pulover gros şi un pantalon de piele neagră, cu ţigara în cioc. Îi adresă un semn că l-a recunoscut, dar aştepta o scurtă pauză pentru a veni spre el, cu o halbă în mână.

— Salut! făcu ea. E simpatic aici, nu?

— Cam prea zgomotos, avu timp să rostească Malko mai înainte ca infernul să nu se dezlănţuie iar.

Chiar şi cu gura lipită de ureche, era imposibil de comunicat. Reuşi până la urmă s-o tragă pe trotuar pe informatoarea CIA.

— L-aţi găsit pe Horst Grünow?

Tânăra îi aruncă o privire supărată.

— Hei, drept cine mă luaţi? Drept Tatăl ceresc? Caut. Am întins nişte undiţe. Printre cei de la Stasi. Am nevoie de câteva zile. Dar nu sunt sigură că reuşesc. Mulţi dintre tipii ăştia au dispărut în natură. Am totuşi o pistă serioasă.

— Care anume?

— Indemnizaţiile. Toţi erau funcţionari. Chiar şi agenţii Stasi primesc indemnizaţii. Şi, de cele mai multe ori, e pe veritabila lor identitate împreună cu cea utilizată...

Într-adevăr, germanii erau nişte birocraţi incorigibili.

— Şi pe când presupuneţi că aţi putea avea un rezultat?

Gudrun Viet trase un fum din ţigară.

— Curând, până la sfârşitul săptămânii.

Ea se întrerupse. Un pletos înalt, care părea ieşit dintr-o pubelă, o cuprinse de mijloc, iar cu mâna liberă îi pipăia sânii, aruncând o privire dezgustată spre Malko care, în blazer şi cravată, simboliza burghezul. Gungurind, Gudrun Viet îşi agită ţigara.

— Salut!
După care, plonjă din nou în infern.

* * *

Un vânt furios bătea dinspre răsărit aducând nori grei deasupra Berlinului, care-şi regăsea aspectul continental. Malko îşi omora timpul. Astrid Mertens era pe mâni bune, iar el nu mai luă legătura cu Dagmar Hasen, aşteptând noutăţi de la CIA. Telefonul îl smulse din faţa televizorului.

— Am făcut progrese, îl anunţă sobru Fitzroy Mac Coy. Beirutul a lucrat cum nu se poate mai bine. E vorba într-adevăr de numele pe care mi l-aţi dat. S-a angajat în noua lui muncă de doi ani. Şi-a luat cetăţenie libaneză. Agenţia îmi spune că n-a avut niciodată contacte cu el. A găsit nişte documente care o priveau. Dar sunt legate numai de operaţiuni desfăşurate în Liban. Ni le vor transmite, mai puţin două care sunt „clasate". S-ar părea că el n-are telefon personal, dar mi s-au transmis toate cele ale patroanei lui. Locuieşte în reşedinţa acesteia şi nu o părăseşte nici cu un pas.

— Ancheta a fost discretă?

Americanul ezită puţin.

— A trebuit totuşi să fie întrebaţi libanezii... Li s-a recomandat discreţie.

Era ca şi cum ai fi cerut unei pisici să facă un duş...

— Transmiteţi-mi prin fax numerele, ceru Malko.

Singura modalitate de a se asigura asupra adevărului, era să-l întrebe pe fostul agent Svak dacă el l-a asasinat pe Olaf Palme. Evident, nu era o întrebare uşoară, dar el avea şansa de a se putea justifica dispunând de elemente solide, şi, în acel moment, toată misterioasa manipulare cădea în apă.

Malko avea nevoie de avantajul surprizei. Altminteri, iranianul risca să-l primească foarte urât... Până la urmă, ideea fusese bună că-l păstrase pe Elko.

Capitolul XV

Parviz Semiran lăsă receptorul cu impresia că stomacul i se făcuse ghem. Telefonul primit din Beirut semăna cu primul cui bătut într-un sicriu. Un prieten din securitatea libaneză îl avertizase că anumite persoane din CIA puseseră multe întrebări în legătură cu el. Mai exact, era căutat asiduu.

Mașinal, aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Aerospace, un cadou din partea patroanei: 11 h 20. Mouna Al Khoury trebuie că se pregătea. Mai dispunea încă de puțin timp. Patroanei nu-i plăcea să facă amor dimineața. Își strânse pumnii luptând împotriva unei furii oarbe. De o lună, ca urmare a peregrinărilor lui prin Europa cumpărase ziare și reviste. Interviul lui Dagmar Hasen în *Die Zeit,* avusese asupra lui efectul unui duș rece. Îi era publicat prenumele. Din fericire, Mouna nu citea ziarele, le frunzărea doar pentru a-și decupa fotografiile apărute.

Puțin îi păsa de politică. Dar dacă ar fi aflat despre acuzațiile aduse împotriva lui Parviz, exista posibilitatea să fie dat afară. Nu putea suferi scandalul și târâia după ea o reputație destul de ștearsă, având oroare de acest gen de publicitate.

Pentru Parviz însă era o catastrofă. Când răspunsese la micul ei anunț, era la ananghie. Cei care-i dădeau în mod obișnuit de lucru, nu mai aveau nimic pentru el. Practic, în Liban nu se mai comiteau asasinate. Parviz, care nu mai avea altă meserie, nu vedea cum ar fi putut supraviețui... Nici americanii, nici libanezii lui Samir Geaga, nici sirienii nu mai voiau să-l folosească. În plus, bănuia Hezbollahul de a fi pus un premiu pe capul lui, la ordinul iranienilor. Trebuie spus că în tinerețea lui lichidase destul de mulți „bărboși"... O dată, chiar recursese la decapitare cu un fierăstrău. Pentru a da un exemplu.

Prin urmare nu mai putea face mulţi purici în Teheran. Munca lui de informator pentru CIA îl ajutase mult să se poată integra în capitala libaneză. Evident, nu mai avea aceleaşi legături, iar noii lui patroni îl folosiseră pentru treburi mai directe... Între 1978 şi 1988, ucisese puţin, ca de altfel toată lumea din Beirut. Fără urmă de rasism. Palestinieni, maroniţi, druzi, şiiţi.

Dar şi cele mai bune lucruri au un sfârşit.

Mulţumită contactelor avute cu Samir Geaga, putu să rămână în Beirut, lucrând din când în când pentru Mukhabarat-ul sirian, care nu avea cu adevărat încredere în el.

Se şi vedea vânzând fisticuri pe malul mării, când răspunse la anunţul vulcanicei Mouna Al Khoura... Fără să fie prea convins.

Tot Beirutul cunoştea povestea instructivă a acestei tinere libaneze, care îşi începuse viaţa ca bonă. Soţia unui bogat saudit care trăia la Beirut o angajase. Un an mai târziu, Mouna luase locul patroanei, care fusese repudiată, şi expediată la familie cu o indemnizaţie confortabilă. Restul se desfăşurase ca într-un basm cu zâne...

Sentimentală ca un bancher elveţian, dar dotată cu un temperament focos şi cu o anume particularitate fiziologică, în măsură s-o facă de neuitat, şi-a dus la groapă un soţ destul de în vârstă, a cărui inimă n-a rezistat ritmului infernal impus, fiind „susţinut" prin cocaină şi alte câteva injecţii judicios administrate de un medic prieten.

După fiecare repriză de fericire, sauditul îi semna o serie de documente. În final, după ce murise fericit, Mouna moştenise practic o avere imensă. În jur de trei sute de milioane de dolari. Fructul unei munci susţinute. Timp de cinci ani, nu-şi înşelase soţul niciodată, mulţumindu-se cu sexul lui artificial întărit dar, vai, nu pentru multă vreme... Femeia se ştia supravegheată, observată în secret, zi şi noapte. Dar se ţinuse bine.

De cum a rămas singură, a pornit în căutarea unei gărzi de corp. Îi plăcea la nebunie să-şi poarte bijuteriile, iar lumea nu ducea lipsă de răfăcători gata să i le subtilizeze. Dintre toţi candidaţii care defilaseră pe dinaintea ei, Parviz se impusese. Mai întâi prin prestanţa lui şi apoi prin câte ceva greu de definit. Ea şi-a dat imediat seama că era un ucigaş. În fine, Parviz avusese inteligenţa să se prezinte într-o pereche de blugi foarte strânşi pe corp.

Mouna Al Khoury se simți imediat excitată. Nici nu apucă el bine să plece că se și aruncă pe telefon pentru a-i verifica referințele la prietenii ei din securitatea libaneză. Un vechi procuror o liniștise. Parviz Semiran știa să se folosească de toate armele cunoscute, fără a le dispreţui pe cele albe, fiind un ucigaș înnăscut. În plus, după câte știa el, nu-și trădase niciodată stăpânul.

A doua zi, Parviz se muta în somptuoasa vilă Jounieh, în întregime mobilată de arhitectul de interior Claude Dalle. Mouna Al Khoury lui îi comanda mobilele pentru a-și epata prietenele din Beirut. Printre altele, un pat cu baldachin care ar fi putut găzdui o jumătate de duzină de amanți în același timp. După trei zile, Mouna, în modul cel mai firesc din lume, se bălăcea în piscină, într-un costum de baie extrem de sumar, expunându-și pieptul maiestuos chiar sub nasul lui Parviz. Bine dresat, iranianul continuase să citească. Nu avea încredere în acest gen de provocări. Mouna apreciase rezerva lui. Liniștită, venise să se planteze în fața lui, spunându-i:

— Vreau să facem dragoste. Acum.

Parviz își dăduse seama că nu era vorba de o capcană. Când ea văzuse ce avea el între coapse, fruntea i se umezise de sudoare. Blugii nu mințiseră. Și în plus, Parviz știa să fie un bun amant. Să-i simtă membrul, bine dotat, în adâncul pântecului ei era o fericire de nespus. Plutea în al nouălea cer.

Din ziua aceea, făceau dragoste cu regularitate, ori de câte ori Mouna dorea, aproape peste tot. Ceea ce n-a creat nici o familiaritate între ei, iar iranianul înțelesese că trebuia să stea la locul lui. Nu se pretase niciodată la perversiuni, dar el trebuia să fie oricând gata să facă dragoste așa cum îi plăcea ei. Doar o singură dată o sodomizase, după o ședință de nebunii în care ea gustase plăcerea cu atâta violență mai să cadă tablourile de pe pereți. Îl lăsase în voia lui și, pentru prima dată simțise și el bucuria actului.

Dar după aceea, Mouna Al Khoury îi spusese:

— Să nu mai faci așa ceva niciodată. Ești prea dur.

Parviz nu-i ieșise din cuvânt. Și totuși Mouna avea o crupă superbă, rotundă, plină și încă tare. Lumea bună din Beirut se obișnuise să-i vadă împreună. Cu un salariu de trei mii de dolari pe lună, hrănit, adăpostit, regulat, Parviz înota în fericire. El îi deschidea portiera Rolls-ului, îi purta bagajele, arbora o atitudine respectuoasă, dar mai ales, părea să nu vadă alte

femei. Toate acestea necesitau o voință de fier, dar el o avea... Bineînțeles, printre toți clienții terasei Saint-Georges, bârfele circulau din abundență. Prietenele Mounei erau sigure că se culca cu frumosul Parviz, dar ea tăcea ca un pește. Cât despre Parviz, el rezista tuturor avansurilor. Cu care condiție, totul mergea strună.

Până la acel telefon...

Febril, Parviz începu să caute într-un vechi carnet cu adrese. Și în el o găsi pe cea a lui Dagmar Hasen, împreună cu telefonul. Imediat formă numărul. Să afle cu orice preț ce se întâmplase. Un disc în germană îi aduse la cunoștință că numărul se schimbase.

Închise cu inima în gât. Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru: să plece la Berlin, sperând că Dagmar nu se mutase. Numai că Mounei Al Khory nu-i convenea ca el să absenteze. Era la datorie trei sute șaizeci și cinci de zile pe an. Trebuia să găsească un pretext.

* * *

Mouna Al Khoury se privea în oglindă cu un ochi critic, netezindu-și burta. Caviarul Beluga de la Petrossian, pe care-l degusta în fiecare dimineață în chip de mic dejun cu o linguriță de cristal, n-o îngrășase... În sutien și chilot de dantelă neagră, cățărată pe tocuri înalte ea se considera încă, la patruzeci și unu de ani, extrem de seducătoare. Pulverizâ puțin mai mult lac pe părul ei negru, lungi o trăsătură de rimel care-i mărea ochii migdalați și adăugă puțin ruj pe buzele groase. Îmbrăcă o șemizetă transparentă, pe urmă o fustă Alaya foarte strâmtă, mai ridicată în față. Cu ciorapii ei negri, prinși sus pe pulpe, reprezenta visul imposibil al oricărui bărbat însurat.

Parviz aștepta în camera de zi. Se ridică respectuos.

— Unde mergem, Doamnă?

Întotdeauna îi spunea „Doamnă". Chiar și atunci când făceau dragoste ca nebunii.

— La Nabil, de pe strada Rhône, spuse ea. Apoi, la Cartier. Ultima oară le-am dat un Zippo să-l placheze cu aur.

— Bine, rosti Parviz, am să cer o mașină de la hotel. Acolo nu se poate parca.

Când ea coborî, Parviz o aștepta pe trotuar alături de un

Mercedes cu geamurile fumurii. O instală în spate iar el se așeză alături de șofer. Când bijutierul o văzu împingând ușa, căzu practic în genunchi. Afacerile mergeau prost, iar Mouna era în stare să-i facă o vânzare de un milion de dolari... După salamalecuri, începu să-i arate tot ce avea mai bun. Parviz aștepta lângă ușă, supraveghind strada. Purta într-un toc un pistol Tokarev din fibre de carbon, extrem de practic pentru a înșela aparatele de control de pe aeroporturi. Mouna nu călătorea decât cu un avion privat, și nu prea avea probleme din acest punct de vedere. Parviz trebuia să fie înarmat, altminteri n-ar fi servit la nimic.

Urmărea atent discuția. Pulsul lui se urcă puțin când o auzi pe Mouna adresându-i-se bijutierului.

— Trebuie să mai reflectez puțin. Parviz, vino să-ți dai o părere.

Parviz se întoarse cu un zâmbet convențional.

— Doamnă, eu nu mă prea pricep la așa ceva...

Nabil, bijutierul, se uită cu o privire plină de înțelesuri la grămăjoara de diamante care-i servea de ceas lui Parviz și spuse pe un ton degajat:

— Vă las să alegeți, am mai multe telefoane de dat. Am să închid ușa dinspre stradă ca să puteți fi liniștiți...

Trase trei zăvoare și dispăru în spatele magazinului. Mouna al Khoury, aplecată asupra bijuteriilor, rosti cu o voce imperioasă, fără să se întoarcă:

— Parviz, am nevoie de dumneata.

Iranianul se apropie. Mouna Al Khoury stătea în picioare și privea bijuteriile etalate pe un pătrat de catifea. Fără un cuvânt, Parviz se lipi de crupa stăpânei, care imediat se cambră și mai mult. Rămaseră așa lipiți unul de altul, până ce Parviz atinse o erecție suficientă. Mounei nu-i plăceau jumătățile de măsură. Apoi, ea se întoarse domol, un rictus lacom răsfrângându-i buzele groase, rezemată fiind de masa unde se aflau bijuteriile. Privirea ei alunecă până la umflătura din josul pântecului gărzii ei de corp.

— Ai chef să-mi depărtezi coapsele, Parviz? întrebă ea cu o voce răgușită de excitare.

Fusta, și așa scurtă, urcase și mai mult, dezvelindu-i pulpele cărnoase, albul pielii de deasupra ciorapilor negri și triunghiul negru al chilotului.

— Da, Doamnă, făcu Parviz.

În același timp, îi ridică fusta patroanei deasupra șoldurilor, permițându-i să-și desfacă larg picioarele. El se apropie lipindu-și pântecul de cel al Mounei, care închise ochii. Mâinile, în spatele ei, apucaseră strâns bijuteriile. Simți cum Parviz îi trăgea chilotul în lungul picioarelor, apoi auzi scrâșnetul ușor al fermoarului. Printre pleoapele întredeschise îi verifica erecția. O penetră, dintr-o dată, așa cum îi plăcea ei. Mona gemu de fericire. Sexul lui, zgomotul circulației, ideea că pe trotuar treceau oameni, totul i se părea divin. Începu să țipe fără să se sinchisească de bijutier.

— Nabi, azi n-am să iau nimic. Am să mă mai gândesc. Bijutierul nu își manifestă decepția.

— Cum doriți, doamnă Mouna.

O conduse, trăgând zăvoarele ușii. Cunoștea capriciile inocente ale clientei lui. Trecea pe la el ori de câte ori venea la Geneva. Uneori, cumpăra. Totul începuse într-o zi când soțul ei dorise să-i ofere un smarald de calitatea a doua. Ea i-l aruncase în cap în plin magazin din care pricină se declanșă o ceartă oribilă. Discret, bijutierul se retrăsese. Puțin mai târziu, zgomotele care veneau din magazin i-a dat de înțeles că perechea era pe cale de a se reconcilia. Iar Mouna căpătase smaraldul pe care și-l dorise.

Parviz se întoarse, impasibil.

— Doamnă, aș putea să vă cer o favoare?

— Bineînțeles, Parviz.

Femeia încă nu-și domolise orgasmul. Parviz știa că în acele momente era mai accesibilă.

— Aș avea nevoie să absentez patruzeci și opt de ore, spuse el.

— De ce?

— Mi s-a cerut un serviciu. Unul dintre foștii mei patroni. Trebuie să plec la Berlin.

— La Berlin!

— Da, întări Parviz. Numai pentru a face prezentările între două persoane. Sunt singurul care le poate pune în contact, adăugă el cu un umil zâmbet de scuze.

Mouna Al Khoury se gândi câteva clipe. Parviz nu cerea

decât foarte rar o favoare. Îl simţise puţin cam absent la bijutier. Avea o problemă în care ea nu voia să se amestece.

— Bine, îi spuse. În seara asta plecăm spre Monte-Carlo ca să luăm vaporul cu direcţia Marbella. Pot să mă lipsesc de dumneata pe durata traversării. Ai să mă găseşti la Marbella. Până atunci, vreau să trec pe la buticul lui Claude Dalle. E ceva mai departe la numărul 3. Au acolo nişte lămpi superbe cu abajurul dintr-o ţesătură Versace.

— Bine, Doamnă. Mulţumesc, Doamnă.

Parviz simţi că i se destramă ghemul din stomac. Avea să dezlege enigma ciudatei atitudini a fostei lui metrese. Toată istoria asta îl neliniştea.

* * *

Malko se învârtea ca un leu în cuşcă. Singura ocupaţie, să citească ziarele care relatau afacerea NATO. Nimeni nu credea în ea, dar toţi scriau despre ea. Bineînţeles, ziariştii îşi puneau întrebări în legătură cu misteriosul Parviz. Serviciile americane declaraseră că nu-l cunoşteau pe iranianul care răspundea descrierii lui. Numai purtătorul de cuvânt al ambasadei Iranului la Bonn, confirmase că exista într-adevăr un anume Parviz Semiran, un ucigaş din cadrul Svak, condamnat la moarte prin contumacie de către ayatollahi. Un criminal periculos.

Dar nimeni nu le dădea crezare iranienilor.

Gudrun Viet nu dădea nici un semn de viaţă. Singura distracţie a lui Malko era să cineze cu Fitzroy Mac Coy şi cu un magistrat neamţ, vesel ca un furuncul.

* * *

Parviz Semiran era cât pe ce să se rătăcească prin culoarele aeroportului Berlin-Tegel, cel mai mare din oraş. Se temuse până-n ultimul moment ca Mouna Al Khoury să nu se răzgândească. Natura îl ajutase: era indispusă. Pe Parviz pusese stăpânire teama: ce însemnau toate acele articole din ziare şi subitul interes manifestat de CIA în privinţa lui? În vreme ce tipii din biroul de la Bruxelles nici măcar nu-i răspundeau la telefon când le cerea de lucru... Presupunea tot felul de ipoteze, fără să priceapă nimic. Intervenţia lui Dagmar Hasen îl tulbura mai mult ca orice. Cine o manipula? Nu mai

avusese cu ea nici un contact de mai mulți ani de zile și nici un litigiu în Germania.

Ajuns la Hertz pentru a închiria o mașină, el ceru o carte de telefon. Inima îi sări din piept: numele lui Dagmar Hasen era sub ochii lui. Doar numărul i se schimbase. Ceru să dea telefon. La a patra sonerie receptorul se ridică.

— Alo!

— Dagmar!

— *Jawohl.*

— La telefon, Parviz.

— Parviz! Ce bucuroasă sunt! De unde suni?

— Din Berlin.

— Vino repede să mă vezi! Sunt așa de fericită că ai sosit...

— Am citit ziarele, începu el. Pentru ce...

— Lasă că-ți explic eu, îl întrerupse Dagmar. Mai ai adresa?

— E cea din cartea de telefon?

— Da. Ia un taxi, e mai complicat de ajuns. Pe curând.

Parviz închise telefonul, parțial liniștit. Dagmar Hasen părea sincer bucuroasă să-l revadă. Avea o șansă să rezolve misterul, să-și regăsească pacea sufletului. Mai curând contractat, își prezentă pașaportul la Imigrări. Toate cele apărute prin ziare puteau fi doar partea vizibilă a aisbergului. Interviul dat de prefectul de poliție din Stockholm, și care însoțea unul dintre articole, amintea că afacerea Olaf Palme nu era închisă judiciar. Deci suedezii ar fi putut lansa un mandat de arestare internațional împotriva lui.

* * *

Telefonul, care nu mai sunase de două zile, zbârnâi în sfârșit. Malko ridică.

— Herr Linge?

Vocea lui Dagmar Hasen.

— Bineînțeles, făcu Malko, cum te simți, Dagmar?

— Mi-ai recunoscut glasul... Bravo! Am sunat la *Kurierul* din Viena și mi s-a zis că ești tot la Berlin. Ceva nou în anchetă?

— Nimic.

— Eu am însă noutăți. Mi-a telefonat Parviz. Vrea să mă vadă.

Legătura telefonică funcționase bine. Numărul ziarului *Kurier* dat de Malko răspundea într-o infrastructură CIA din capitala austriacă.

Capitolul XVI

Malko, împărţit între două sentimente – cel al satisfacţiei că se apropia de ţintă şi cel al neîncrederii – rămase tăcut câteva momente. De ce Parviz Semiran, desemnat ca ucigaş al lui Olaf Palme, îşi asuma riscul să vină la Berlin?

— Când ai să-l întâlneşti? întrebă el.

— Nu ştiu încă. M-a sunat de la aeroport.

— Ce aeroport?

— Nu ştiu.

— Ţin mult să-l întâlnesc şi eu, spuse Malko. Ar fi posibil?

— Am să-l întreb, promise Dagmar Hasen. Te mai caut eu.

Abia închise ea telefonul că Malko îl şi sună pe Fitzroy Mac Coy.

— După spusele lui Dagmar Hasen, anunţă el, Parviz Semiran numai ce a sosit la Berlin. Puteţi verifica dacă este adevărat, prin companiile aeriene?

— Mă ocup imediat, făcu şeful biroului CIA.

— Sunaţi-mă de îndată ce aflaţi ceva.

În fine, lucrurile începuseră să se mişte. Dar, de la începutul acestei afaceri, Malko fusese de atâtea ori decepţionat încât acum nu mai voia să vândă pielea ursului din pădure.

* * *

Dagmar Hasen nu se schimbase. În fine, nu prea mult. Ceva mai slăbuţă, cu trăsăturile mai accentuate, câteva riduri în jurul gurii, dar mereu aceiaşi ochi extraordinari, de culoarea smaraldului. Femeia se aruncă în braţele lui şi îi simţi tot trupul înnodându-se pe al lui. Ca odinioară la Teheran sau la Roma. Ea îşi înălţă capul şi-l sărută. Limba îi era dulce şi abilă. Mâinile i se strecurară între ei doi.

Câteva minute mai târziu, se aflau pe canapea, iar Parviz își trata fosta metresă cu mișcări energice, cum un tăietor de lemne despică în două trunchiul unui copac. Îi simțea corpul fragil fremătând și tremurând sub cele optzeci și cinci de kilograme ale lui. Dagmar se agățase de el ca o înecată. Ce întâlnire după atâta amar de vreme! Se făcuse noapte, și prin fereastră se zăreau macaralele luminate de pe partea opusă a palisadei care mărginea Köthener Strasse. Rămaseră un moment tăcuți. Apoi Dagmar se desprinse de el și spuse:

— Probabil că ești curios să afli ce s-a întâmplat.

Parviz Semiran reveni cu picioarele pe pământ.

— Ar fi trebuit să te strâng de gât nu să fac dragoste cu tine, rosti el posomorât. De ce ai vorbit despre mine ziarelor? E foarte grav.

Din nou ea se agăță de gâtul lui și spuse cu o voce abia șoptită:

— Am să-ți explic totul. Trebuie că ești obosit, n-ai vrea să faci un duș?

— Nu, vrea să-mi spui ce s-a întâmplat.

Dagmar văzu în ochii lui că instinctul de ucigaș ieșea la suprafață. Parviz îi făcea frică.

— Hai să luăm masa, propuse ea. Am să-ți explic la restaurant.

* * *

— Este exact, anunță Fitzroy Mac Coy. Parviz Semiran a sosit de la Nisa, via Frankfurt cu Lufthansa. Zborul 4374.

Deci, Dagmar Hasen juca cinstit.

— Nu-i indicat să așteptați ca Dagmar Hasen să vă sune, reluă șeful biroului CIA. Trebuie să-l găsim și să-l arestăm prin BND.

— Nici să nu vă gândiți! i-o retează Malko. Mai întâi, nu știu unde se află în Berlin și apoi, sub ce inculpare îl veți aresta? Numai declarațiile lui Dagmar Hasen îl compromit. Dar dacă ea retractează? Și în plus, nu i-a dat oficial numele.

— Tipul ăsta trebuie să fie furios la culme, remarcă americanul. Dacă o omoară?

— Dagmar nu părea speriată, remarcă Malko. I-am spus că și eu, în calitatea mea de ziarist, aș dori să-l întâlnesc pe Parviz Semiran. Dacă ea îmi dă un răspuns negativ, avem tot timpul să prevenim BND. Și să fie interceptat la plecare.

— Eu vreau o declarație scrisă care să certifice faptul că nu el l-a ucis pe Olaf Palme, rosti apăsat șeful biroului CIA.

* * *

Parviz Semiran privi pivnița boltită cu mirare. *Brechtkeller*, de pa Chaussee Strasse, era unul dintre cele mai vechi restaurante din Berlin, amenajat într-o pivniță pe zidurile căreia se aflau machetele decorurilor din piesele de teatru ale lui Brecht. Sala principală era plină, și fură instalați într-o încăpere lungă, boltită, unde nu erau decât ei doi.

Iranianul nu mai putea rezista.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Dagmar Hasen aprinse o țigară și imediat o apucă un acces de tuse.

— Iartă-mă. Iată cum stau lucrurile. Luna trecută, într-o zi a venit un bărbat la locul meu de muncă de pe aeroportul Tempelhof. Nu-l mai văzusem niciodată. Era un american. Mi-a zis că trebuie să vorbească ceva important cu mine.

— Ți-a dat numele?

— Da. Randon Scott. Chiar și o carte de vizită. Locuiește în Alexandria din statul Virginia. M-a invitat să luăm cina la *Kempinski*.

— Ce voia?

— Să te găsească. Mi-a explicat că ai lucrat cu serviciul lui și că avea absolută nevoie de tine.

— Pentru ce?

— Mi-a vorbit de Iran. Am avut impresia că punea la cale o operațiune importantă împotriva Iranului. Un fel de acțiune secretă pentru eliberarea unui ostatec. Că tu erai omul de care avea nevoie.

Parviz Semiran își spuse că ar fi trebuit să fie foarte scump lătit ca să mai pună piciorul în Iran și că nu cunoștea pe nimeni cu numele de Randon Scott, dar povestirea lui Dagmar până aici era verosimilă... Americanii putuseră să se gândească la el.

— Și pe urmă?

— Când i-am spus că nu știu unde să te găsesc, a părut foarte decepționat.

— Dar cum de știa că ne cunoaștem?

Dagmar Hasen ridică spre el ochii ei verzi ca smaraldul cu o expresie de o inocență perfectă.

— Mi-a spus că fusese păstrat un dosar al tău de pe vremea când lucrai pentru Savak și ne-am cunoscut noi doi. Că totul era notat acolo. Așa a reușit să dea de mine.

Parviz gândea mai să-i explodeze meningele. Totul părea plauzibil, dar bizar. Cert, americanii aveau acces la anumite dosare ale Savak, dar pe atunci el nu era chiar așa de important ca să intereseze viața lui particulară. Și pe urmă, trecuseră douăzeci de ani. Existau metode mai simple ca să pună mâna pe el. Prin libanezi, de exemplu, care-i cunoșteau tot pedigriul. Dar Dagmar părea de o bună credință perfectă. Îi ceru să continue.

— Și ce s-a mai întâmplat.

Dagmar păru stânjenită.

— A fost ideea lui să vorbesc despre tine. Mi-a arătat un articol apărut într-un ziar belgian unde se spunea că Olaf Palme fusese asasinat de un ucigaș care lucra pentru CIA, un iranian... Mi-a explicat că dacă ai citi așa ceva ca venind din partea mea ai să te manifești.

Parviz Semiran se aplecă peste masă, cu trăsăturile încordate de furie.

— Ticăloaso! Îți dai seama la ce riscuri mă expui?

Ochii verzi se umplură de lacrimi.

— Dar mi-a spus că nu te amenință nici un pericol! protestă ea. În articol nu era nici un element care să permită identificarea ta cu adevărat. Tu te recunoști, dar nu și alții.

Parviz Semiran era un ghem de nervi. Dacă ar fi fost singur cu Dagmar ar fi strâns-o de gât. Îi și simțea oasele pârâind sub degetele lui puternice. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Dagmar rosti cu o voce rugătoare:

— Să știi că nu ți-am vrut răul. Dar și eu aș fi vrut așa de mult să te revăd.

— Să mă revezi!

Se sufoca de turbare.

— Și ai pus la cale toată această manipulare pentru a face dragoste cu un individ pe care nu l-ai mai văzut de șapte ani?

Brutal, își dădea seama de realitate. Dagmar nu-i spunea totul. Îi apucă mâna și începu să-i strângă degetele mai să i le frângă.

— Zi-mi tot adevărul, că de nu îți rupi oasele.

Dagmar pălise. Durerea din degete era insuportabilă. Pivnița boltită păru deodată sinistră; nu comunica decât printr-o deschidere îngustă cu sala principală.

De acolo unde stăteau ei, nu-i putea vedea nimeni.

Parviz Semiran ar fi putut-o strangula fără ca nimeni să bage de seamă.

Își încrucișă privirea cu cea neagră de furie a iranianului și-și coborî ochii.

— Mi-a dat bani, recunoscu ea dintr-un suflet. Ca să mă hotărască.

Presiunea asupra degetelor ei mai slăbi puțin.

— Cât?

— 20 000 de mărci.

El făcu o grimasă de dezgust.

— Și m-ai vândut pe o sumă ca asta?

Dagmar Hasen protestă.

— Nu te-am vândut. Dar am nevoie de bani. Sunt bolnavă, trebuie să mă îngrijesc. Nu vezi cât de mult am slăbit?

Parviz îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Poți să și crăpi. Ești un gunoi. Te-ai lăsat păcălită. Bandiții ăia au vrut să mă strângă cu ușa și tu i-ai ajutat. Sunt sigur că ne supraveghează. O să-mi întindă o capcană când am să plec. Hai, s-o ștergem de aici.

Aruncă niște bancnote pe masă și o trase pe Dagmar spre scara care conducea spre Chausse Strasse. Trecură cu mașina prin fața târfelor în chiloți fosforescenți de pe Oranien Strasse și porniră spre locuința lui Dagmar. Tot drumul, Parviz nu-și descleștase fălcile.

De îndată ce ea deschise ușa apartamentului, Parviz o împrânci înăuntru. Dagmar aprinse lumina. Imediat, înfigându-și mâna în umărul ei, o făcu să pivoteze. Începu s-o pălmuiască metodic, cu toată puterea, proiectând-o de fiecare dată în perete. Ca un boxer care se antrenează. La a treia palmă, Dagmar alunecă în lungul zidului, și rămase zdrobită pe jos, respirând cu dificultăți. Parviz Semiran o ridică și-și încleștă mâna în gâtul ei. Nu se opri decât atunci când o văzu că-i ies ochii din cap. Dagmar nu putea să lupte împotriva lui. Era prea puternic.

Parviz mai slăbi puțin strânsoarea și rosti cu o voce șuierătoare:

— Ar trebui să te omor. Chiar acum, să-ți despic burta, să-ți smulg ochii.

Se revedea la Beirut pe timpurile binecuvântate ale războiului civil, când putea să facă orice fără a suporta consecințele. Dagmar, palidă ca o moartă, nu scoase o vorbă, concentrată

asupra respirației.

— Tipul ăla, Randon Scott, vrea să mă vadă? întrebă iranianul.

Ea dădu din cap afirmativ.

— OK. Ai să ne aranjezi o întâlnire.

— Unde și când? întrebă ea cu o voce gâtuită.

— Am să te anunț. Dacă mi se întâmplă ceva mai înainte, am să vin să-ți smulg inima, ți-o jur. Ai priceput? Să iei legătura cu el.

— Da.

— Grăbește-te. Te sun mâine.

Se îndreptă spre ușă. Dagmar, din nou pe picioarele ei, îl urmă, cu rimelul scurgându-i-se pe fața marcată de lovituri. Încercă să-l îmbrățișeze. Parviz o împinse cu brutalitate, expediind-o din nou în perete și ieși trântind ușa. Ajuns jos, se uită în jurul lui. Strada era complet pustie, sinistră sub lumina felinarelor. Se îndreptă spre palisadă și, făcându-și vânt o escaladă, căzând de partea cealaltă a șantierului unde se construia viitorul Sony Center. O grămadă mare de pământ afânat. Așteptă, ghemuit în umbră, gata să sară. Fusese nevoit să-și lase pistolul Tokarav pe iahtul Mounei Al Khoury. Dacă era prins cu așa ceva la o trecere de frontieră, fără protecția bogatei lui patroane, faptul risca să se termine foarte rău, dat fiind pedigriul lui.

Pândi mai multe minute, dar nimeni nu sări peste palisadă în urmărirea lui. Liniștit, o porni prin șantier. Trebuia să găsească un hotel retras. Avea puțin avans față de cei care se interesau de el. Își spuse că acest voiaj la Berlin trebuia să fie ultimul. Nu mai putea găsi încă o dată scuze pe lângă Mouna Al Khoury. Dar, cu toate acestea, intenționa să-i facă pe foștii lui patroni să înțeleagă că era timpul să-l lase în pace.

Pentru asta nu dispunea de prea multe modalități. În taxiul care-l ducea la Astoria, hotel aflat pe Fasanenstrasse, unde se instalase, eșafodă un plan. Din fericire, mai avea câțiva prienteі siguri în Berlin.

* * *

Malko telefonase de zece ori la Dagmar, fără să dea peste ea. În cele din urmă se duse la Tempelhof. O duzină de clienți stăteau la coadă. O cercetă pe tânăra femeie. Aceasta avea o echimoză la tâmplă și părea epuizată. Când îi veni rândul, Malko se aplecă peste contoar.

— Dagmar, nu-mi prea place cum arăți.

— Nu, nu, mă simt bine, minți ea. Atât doar că am dormit prost.

Ochii ei de smarald păreau stinși, ca niște pietre false. Mâinile îi tremurau ușor. Malko insistă.

— Mi-ai spus că Parviz se află în Berlin și că aveai de gând să-l vezi.

— L-am văzut.

— Și? Aș fi vrut să-i iau un interviu. L-ai întrebat?

— Da. Însă nu mi-a dat încă un răspuns. Trebuie să mă sunte.

— Când?

— Cred că azi.

— La ce oră termini serviciul?

— La trei.

— Vrei să mănânci ceva?

Femeia se forță să zâmbească.

— Nu, nu, n-are rost, am să iau ceva la ieșire, într-un Imbiss[1]. Sună-mă la sfârșitul zilei, la mine acasă.

În mod deliberat, nu-i mai dădu nici o atenție. Malko ieși din agenția Lufthansa cu o certitudine: Dagmar Hasen era răvășită. Regăsirea misteriosului Parviz trebuie că ieșise prost. Se impunea de urgență să ia câteva măsuri simple...

Conduse direct spre Dahlem și opri în fața portalului alb al casei care adăpostea biroul CIA. Fitzroy Mac Coy era în cabinetul lui, impecabil ca o gravură de modă.

— Ceva noutăți? întrebă el.

— Da, spuse Malko. Parviz Semiran n-a ucis-o pe Dagmar, dar întâlnirea lor s-a desfășurat rău.

Îi relată despre vizita făcută la Tempelhof. Americanul îl asculta evident perturbat.

— Trebuie neapărat neutralizat, concluzionă el. Afacerea aceasta continuă să se dezvolte. Cei din NATO au atins culmea răbdării. Vor cu orice preț rezultate.

— N-au decât să se ocupe chiar ei, se înfurie Malko. În principiu trebuie să mă întâlnesc cu el, dar e mai bine să luăm anumite precauțiuni. Puteți, datorită relațiilor cu BND și cu Verfassungsschutz, să organizați supravegherea în aeroporturi? Pentru a fi interceptat dacă va fi nevoie. Nu cred că are să plece cu trenul sau mașina.

---

1. Snack.

Americanul îl aprobă cu entuziasm.

— Da, e posibil. Dar nu l-am putea reține prea mult timp. Atât cât s-ar putea discuta cu el.

— Ar fi suficient, spuse Malko. Dacă nu vorbește numaidecât, nu va mai vorbi niciodată.

— Mă ocup eu, promise americanul.

Malko se întoarse în centru, *Mitte Berlin*. De data asta se apropia de țintă și avea să elucideze manipularea pusă la cale împotriva NATO. Abia intră în cameră că telefonul începu să sune. Era Dagmar Hasen.

— Aveți întâlnirea stabilită pentru mâine dimineață, îl anunță ea, la 10 h 30.

— Unde?

— Pe o pasarelă care trece peste Spree, în continuarea lui Wilhelmstrasse. E foarte aproape de hotelul unde locuiești. Să fii punctual.

Ea închise telefonul și când Malko vru s-o sune din nou, nimeri peste vocea automatului. Primul lui reflex fu să-l avertizeze pe Fitzroy Mac Coy. Dar, cu mâna pe receptor, renunță. Avea poate ocazia să scoată definitiv de sub bănuieli Agenția. Cele două întâlniri ale lui cu generalul Brunns și cu fostul polițist suedez, Göran Torsten – se sfârșiseră tragic prin uciderea celor care ar fi putut să clarifice misterul morții lui Olaf Palme. De data aceasta, avea întâlnire cu asasinul presupus al primului ministru suedez, potențial, cel mai periculos personaj pentru „sponsorii" acestei crime.

În momentul de față, CIA nu știa unde se afla el în Berlin, la fel ca și Malko. Poate că era mai prudent să nu spună nimănui nimic.

Era în așa hal de enervat încât îi pierise până și foamea. Rămase în cameră dinaintea televizorului. Cu greu își găsi somnul și dormi prost, trezindu-se adesea tresărind.

La opt dimineața era gata și se decise să plece în recunoașterea locurilor. Înainte de a ieși, introduse un cartuș pe țeava pistolului său extraplat, împinse ușor chiulasa și ridică piedica de siguranță. Cu arma introdusă după curea se simțea ceva mai bine. Într-o fracțiune de secundă, ar fi putut scoate pistolul și să tragă.

Dumnezeu știe ce-l aștepta pe acea pasarelă de peste Spree.

Capitolul XVII

Parviz Semiran scoase puţin capul pentru a observa râul Spree şi pasarela care trecea peste el, legând Wilhelmstrasse de Luisenstrasse. O construcţie metalică, suportând enorme conducte, pe centrul ei cu un pasaj pentru pietoni lat de un metru jumătate şi încadrat de grilaje cu înălţimea de doi metri. Tot cartierul era în lucru, de la piaţa Republicii, unde se ridica Reichstag-ul până la Friedrichstrasse. Spre vest, iranianul putea zări cupola Reichstag-ului, deasupra căreia se ridica o macara. Ceasul lui Breitling Aerospace indica ora zece fix, dar el se afla acolo de la şapte dimineaţa, la ultimul etaj al unui bloc enorm în construcţie, aflat pe colţul dintre Wilhelmstrasse şi Reichstagufer, de pe malul râului. Viitoarea reşedinţă a televiziunii germane. Clădirea era izolată prin palisade care o separau de stradă şi nu lăsa decât în spatele ei o trecere folosită de muncitori ca să pătrundă pe şantier.

Grosul construcţiei era terminat şi etajele legate unele de altele prin scări din beton brut. Era tot ce-i trebuise iranianului pentru a ajunge la ultimul nivel. În seara zilei precedente mai efectuase o recunoaştere, după ce se învârtise prin Berlin în căutarea locului convenabil pentru a-şi realiza proiectul. Lucrările la acest imobil fuseseră întrerupte de câteva zile pentru o cauză necunoscută şi se putea intra înăuntru ca într-o moară. Era suficient să împingi o barieră. Ce-i drept, nu era nimic de furat. Totul era din ciment brut, iar ferestrele şi uşile nu fuseseră încă puse. Alături nu se afla decât o clădire din cărămidă înnegrită din cauza murdăriei.

Parviz Semiran putuse să exploreze liniştit tot blocul, etaj după etaj, căutând locul cel mai potrivit. Şi-l găsi cu faţa la pasarela care trecea peste Spree, cu orientarea spre vest. Detaliul avea importanţa lui. Dimineaţa, ar fi stat cu soarele în spate...

Iranianul se trase puţin înapoi şi luă arma aşezată deasupra

unei cuverturi, direct pe jos. O veche carabină Mauser M. 98, chiar fără repetiţie, prevăzută cu o lunetă Zeiss. Ceea ce îi era arhisuficient. O găsise la unul dintre foştii lui prieteni, un libanez instalat la Berlin şi pe care, odinioară, îl ajutase să facă bani frumoşi ca furnizor de muniţie furată de la Armata roşie. Acesta îi vânduse vechiul Mauser pe 5000 de mărci germane. În Germania unui străin îi era aproape imposibil să-şi procure o armă pe căi legale.

Să ucizi cu un Mauser 98 un om imobil aflat la cel mult patruzeci de metri mai jos, era un joc de copil. Până şi luneta îi era aproape inutilă. Parviz era un bun trăgător, deşi nu se mai antrenase de multă vreme. La Beirut, învăţase să pândească apartamente, nemişcat ore întregi şi să tragă într-o fracţiune de secundă când cel pe care-l viza comitea o imprudenţă. Cu cochetăria de a-i zbura creierii.

Din fericire, meseria de a ucide, ca şi mersul pe bicicletă, nu se uită.

Cu carabina pe umăr, ţintea pasarela, urmărind în vizor o femeie care traversa. Trecu un şlep în amontele râului. Fusese nevoit să aleagă un etaj cât mai de sus din cauza grilajului înalt al pasarelei. De acolo unde se afla el, era perfect: toată partea superioară a corpului pietonilor, care traversau pasarela, era vizibilă. Şi în plus, nu avea nimic în faţă, cât vedeai cu ochii, până la Reichstag-ul în reconstrucţie, aflat la aproximativ opt sute de metri.

Nimeni nu l-ar fi putut repera. Intenţia lui era, o dată crima comisă, să-şi părăsească Mauser-ul 98 la faţa locului şi să ia avionul pentru Madrid, şi apoi Malaga. Nu trebuia să-şi supere patroana.

Lăsă jos carabina, de pe acum cu un cartuş pe ţeavă, şi-şi aprinse o ţigară. Încă douăzeci de minute de aşteptare. Era sigur că individul de la CIA avea să vină. În această privinţă Dagmar nu minţise. Dar o bănuia că ar fi ştiut mai multe asupra motivărilor americanului. Toată povestea asta era prea bizară. Cântărise cu maturitate posibilităţile pro şi contra mai înainte de a se hotărî pentru această soluţie extremă. Recrudescenţa interesului ce i se purta nu putea să însemne decât neplăceri. Părăsise Iranul de mai bine de douăzeci de ani. Şi alţi iranieni i-ar fi putut ajuta pe americani în nişte operaţiuni speciale. Deci, la mijloc era altceva.

Singura soluţie era să-i dea de înţeles Company-ei că nu se va lăsa tras pe sfoară. Pentru aceasta, o singură metodă. Când vor

descoperi cadavrul, aveau să înţeleagă că Parviz Semiran era mereu la fel de periculos şi-l vor lăsa în pace. Poate că era un raţionament simplist, dar el întotdeauna funcţionase astfel.

Cei de la CIA ştiau că era un ucigaş. Cu siguranţă ei nu ţineau să angajeze o luptă pe viaţă şi pe moarte cu el. Deci, indiferent care ar fi fost motivele lor, vor lăsa totul baltă.

Îşi consultă din nou ceasul Breitling Aerospace: 10 h 25. Încă cinci minute de aşteptare. Se apropie puţin de fereastră pentru a zări pasarela. Era pustie. În ciuda aparenţelor, îşi simţea mâinile umede, iar inima îi bătea mai să-i spargă pieptul.

Soarele, de acum ridicat sus pe cer, strălucea chiar deasupra locului unde se afla el. Dacă omul de la CIA ridica privirea în direcţia lui, ar fi fost orbit. Parviz ciuli urechea: nici un zgomot în clădirea neterminată. Mai aruncă o privire circulară asupra şantierelor care înconjurau peisajul. În afara muncitorilor ocupaţi cu reconstruirea cupolei Reichstag-ului aidoma unor furnici, nimeni.

Luă carabina. Evident, ar fi preferat s-o încerce, dar prietenul lui îl asigurase că era perfect reglată. Cu arma pe braţ se apropie puţin de fereastră şi inima începu să-i bată mai repede.

Un bărbat se angajase pe pasarelă venind dinspre Wilhelmstrasse. Nu-i vedea decât părul blond şi o haină închisă la culoare. Necunoscutul înaintă până în capătul care dădea spre Luisenstrasse, dar în loc să coboare spre stradă, făcu o jumătate de întoarcere şi se imobiliză chiar pe mijloc, sub o pancartă agăţată de o enormă conductă metalică.

Pulsul lui Parviz Semiran urcă vetiginos. Nimeni nu se oprea pe această pasarelă strâmtă. Toţi cei pe care îi observase o traversau în grabă. Zgomotul utilajelor de pe şantier era asurzitor, şi nu era nimic de văzut în afară de macarale şi excavatoare.

Cu precauţie, lăsă ţeava carabinei pe marginea de ciment, o propti bine în umăr şi începu s-o coboare progresiv până ce prinse în vizor pieptul bărbatului oprit în mijlocul pasarelei. Trebuia să renunţe la capriciul de a-i trage în cap. Avea de a face cu un profesionist. Dacă nu-l nimerea, acesta s-ar fi aruncat pe jos, şi putea să-i scape, protejat fiind de conductele care se ridicau la un metru de jos.

„Ţinta" lui nu mişca, sprijinită de balustradă privea soarele. Parviz Semiran îşi blocă respiraţia şi începu să apese pe trăgaci.

* * *

Malko se întreba pentru ce fostul amant al lui Dagmar Hasen îi fixase întâlnirea pe această pasarelă, între două şantiere. Numai locuitorii din cartier şi muncitorii diferitelor şantiere o utilizau. Un camion era pe cale să descarce ciment la intrarea în Luisenstrasse, un şlep trecu pe sub el, îndreptându-se spre centrul Berlinului.

La curea, pistolul lui extraplat atârna liniştitor. I-ar fi fost destul un simplu gest pentru a se servi de el. Acolo unde se afla, între cele două grilaje, era la adăpost de orice surpriză. Pasarela îngustă permitea trecerea doar a două persoane una pe lângă cealaltă. O femeie tânără se apropia şi ajunse în dreptul lui venind dinspre Wilhelmstrasse cu o bicicletă atârnată de umăr. Îi zâmbi în trecere.

— *Guten Morgen.*

Malko îi răspunse politicos. Venise puţin mai devreme. Maşinal îşi lăsă privirea să rătăcească peste peisajul înconjurător, de la cupola Reichstag-ului până la blocul înalt, gata ridicat la intrarea în Wilhelmstrasse, trecând peste nenumăratele macarale.

În acel moment, în mijlocul zgomotului utilajelor de pe şantier, percepu o bufnitură mai surdă ca şi cum ar fi căzut ceva greu. Părea să fi venit din imobilul în construcţie. Începu să se plimbe. Muncitorii unui şantier abia început începură să se uite la el cu priviri mirate. Ciudat loc pentru un rendez-vous galant...

Aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Crosswind: unsprezece fără zece.

Parviz Semiran nu mai avea de gând să vină la întâlnire. De pe telemobilul lui, sună la *Adlon* ca să afle dacă nu primise vreun mesaj.

Nimic.

Furios, îşi spuse că iranianul îi trăgea clapa... Încă o dată pista lui se spulbera. O jumătate de oră mai târziu, o sună pe Dagmar Hasen. Spre marea lui surpriză, tânăra femeie era acasă şi-i răspunse.

— N-a venit, o anunţă Malko.

Nemţoaica păru oarecum surprinsă.

— Bizar, recunoscu ea, ţinea neapărat să te întâlnească. Mai aşteaptă încă puţin.

— Nu ştii unde ar putea fi?

— Nu, nu mi-a spus. Dar are să vină cu siguranţă. Mai dă-mi

un telefon.

Malko formă numărul lui Fitzroy Mac Coy. Nu mai era nici un minut de pierdut.

— Cred că ar trebui activat dispozitivul nostru, rosti el de îndată ce primi legătura cu americanul. Mi-a dat plasă.

— Totul e gata aranjat, răspunse șeful CIA. Dacă pleacă de pe Schönefeld, Tempelhof sau Tegel, va fi interceptat de Verfassungsschutz. Au fost de acord să-l rețină douăzeci și patru de ore, durata legală a unei arestări.

— Să sperăm că va fi suficient, oftă Malko.

După ce întrerupse comunicarea, își reluă veghea. Se apropie ora prânzului și muncitorii șantierelor învecinate își luau masa. La ora douăsprezece, Malko hotărî că nouăzeci de minute de așteptare erau suficiente și o luă pe jos spre *Adlon,* prin ceea ce mai rămăsese din glorioasa Wilhelmstrasse. Abia trecând prin dreptul blocului în construcție își aminti de zgomotul surd auzit. Înaintă în lungul palisadei, căutându-i din ochi pe muncitori. Nimeni. O femeie ieși dintr-un imobil din cărămidă înnegrită, vecin cu șantierul și Malko se apropie de ea.

— Nu e nimeni înăuntru? întrebă el arătând blocul în construcție.

Femeia clătină din cap.

— Acum, nu; s-au oprit lucrările de mai bine de două săptămâni. Cred că sunt așteptați tâmplarii. Sunteți de pe șantier?

— Da, spuse Malko. Venisem să fac un control.

Eaise burzului furioasă.

— Ar trebui să le spuneți să-i împiedice pe vagabonzi să se adăpostească aici! Totul e vraiște. Data viitoare am să anunț poliția. Și aseară era unul care dădea târcoale pe aici. Mi-a fost frică să nu mă atace...

Malko o asigură de toată simpatia lui și pătrunse pe șantier. Nici picior de pisică. Imensele încăperi goale cu ferestrele lor căscate erau inundate de soare. Nici măcar mâzgăleli pe pereți: ne aflam doar în Germania. Nimeri peste o scară de beton fără balustradă, și urcă.

Cu răbdare, exploră fiecare etaj fără să vadă nimic în afara sacilor de ciment rânduiți frumos.

Când privirea lui ajunse în dreptul ultimului etaj, se opri brusc.

Zări un pantof. De fapt talpa verticală a acestuia, aparținând cuiva, după toate aparențele, culcat pe burtă. Scoțându-și pistolul extraplat, Malko înaintă cu precauție și descoperi un trup întins pe

jos, într-un colţ al încăperii, cu faţa spre vest.

Se apropie. O baltă mare de sânge se lărgea în spatele bluzonului de antilopă maro. Dădu ocol cadavrului şi privi chipul care-şi găsise liniştea în moarte. Semăna teribil cu Parviz Semiran. Se aplecă, atinse obrazul mortului. Încă era cald. Nu fusese ucis de multă vreme... Căzătura surdă pe care o auzise, asta fusese...

Încercă să întoarcă trupul şi zări pe piept o pată mare întunecată şi cimentul impregnat de sânge. Fusese împuşcat din spate... La fel ca Olaf Palme, ca Göran Torsten, fostul poliţist suedez. Dar ce făcea acest iranian într-un bloc în construcţie, când de fapt avea întâlnire cu el? Se aplecă prin fereastră şi văzu distinct pasarela unde se aflase acum câteva minute. Rapid, parcurse toate încăperile de pe etaj fără a găsi vreo armă. Şi totuşi, ce vedea semăna cu o ambuscadă. O dublă ambuscadă a cărei ultimă victimă fusese Parviz Semiran.

În momentul în care se ridica, auzi deodată sirenele poliţiei. Dădu fuga la fereastră şi văzu două maşini alb cu verde ale poliţiei sosind prin Wilhelmstrasse, arteră interzisă circulaţiei normale. În două minute, aveau să fie la faţa locului. Dacă ar fi fost prins alături de cadavru cu o armă asupra lui, Fitzroy Mac Coy risca să-l smulgă cu greu din ghearele Kripo.

Porni în goană pe scară cu urechile sfredelite de sirene. N-are să ajungă în nici un caz jos înaintea poliţiştilor. La patru, riscă o privire în exterior. Miracol, maşina poliţiei fusese blocată de un enorm camion galben care tocmai descărca ciment. Zadarnic protestase poliţistul, muncitorii îşi vedeau de treaba lor... Malko îşi reluă coborârea, zburând din treaptă în treaptă. Când ajunse la parter, camionul începuse să dea maiestuos cu spatele...

Abia avu timp să ajungă la pasarelă cu un pas normal pentru a nu-i alerta pe poliţişti. Aruncă o privire în urma lui: vehiculul lor tocmai se oprise în faţa blocului în construcţie şi patru poliţişti, coborâră, îndreptându-se în pas alergător spre clădire.

Malko o luă pe pasarelă în jos şi coti la dreapta pe Shiffbauerdamm de-a lungul râului. Inima îi bubuia în piept. Încă o dată scăpase de moarte. Fără măcar să-şi fi dat seama ce pericol îl păştea. Parviz Semiran îi dăduse întâlnire pentru a-l ucide, era practic sigur de acest fapt. Dar intervenise cineva, lichidându-l mai înainte ca el să-l ucidă pe Malko. Acest cineva îi luase arma sau i-o ascunsese undeva în clădire. Cine era acel cineva? Îi reveni în minte faţa oacheşă a criminalului din Stockholm.

Să fie oare vorba de același individ?

Cinci metri mai departe, Malko găsi un taxi pe Friderichstrasse și ajunse la *Adlon*.

Urcă în camera lui și dădu pe gât două votci una după alta. Inima îi bătea în piept cu lovituri grele... Se mai afla încă sub șocul celor întâmplate când sună telefonul.

— *Ja?*

— La telefon Gudrun, se prezentă informatoarea CIA. Cred că v-am găsit prietenul.

Într-un alt moment i-ar fi sărit de gât. Horst Grünow, coaforul din NATO se afla la baza tuturor evenimentelor acestei ciudate operațiuni *Yggdrasil.* Malko se mulțumi doar să-i spună:

— Bravo. Unde sunteți acum?

— Să ne întâlnim pentru a lua cina împreună la *Zur Letzten Instanz,* spuse ea, e în spatele Palatului Justiției.

De îndată ce închise telefonul, Malko se cufundă din nou în gândurile lui. O singură persoană știa că el avea să-l întâlnească pe Parviz Semiran și în ce loc: Dagmar Hasen. CIA nu era la curent. Deci, dacă Dagmar nu lucra pentru CIA, nu erau americanii cei care ștergeau urmele crimei comise împotriva lui Olaf Palme.

Formă din nou numărul lui Dagmar Hasen. De data asta nimeri peste automat. Era cu putință să fi fost și ea ucisă? Din nou târâi telefonul. Era șeful biroului CIA. În criză de isterie.

— A fost găsit cadavrul lui Parviz Semiran într-un imobil abandonat, îl informă el. Asasinat! Un binevoitor anonim a prevenit Kripo. Și ziarele! Sunt asaltat de telefoane. Toată lumea mă întrebă cine ar fi putut să-l lichideze pe asasinul lui Olaf Palme, denunțat de metresa lui. Și, bineînțeles, nimeni nu se mai îndoiește de răspuns: Noi. E îngrozitor.

Brusc, în vreme ce americanul vorbea, Malko simți că i se face lumină în cap. Înțelegea brusc toată această înlănțuire de fapte, în aparență incoerente. Pentru el era limpede; dar, ca să salveze reputația NATO, trebuia să vină cu probe.

Ceea ce era cu mult mai dificil... Totul depindea de Gudrun Viel.

Capitolul XVIII

Fitzroy Mac Coy și Malko contemplau teancul de articole apărute în presă și consacrate acuzațiilor împotriva NATO în problema asasinării lui Olaf Palme. Evident, ultimele făceau caz de ciudata crimă comisă asupra lui Parviz Semiran, descoperit cu un glonț, de Magnum 357 în spate, într-un bloc în construcție de pe Wilhelmstrasse. Nici un element nu permitea identificarea ucigașului. Dar printre rânduri era în mod evident acuzată America. Ziariștii o intervievaseră pe Dagmar Hasen, potrivit căreia iranianul venise la Berlin și susținea că-i hăituit de CIA.

Ambasada Iranului le dăduse apă la moară celor care-l considerau ca fiind asasinul lui Olaf Palme, declarând că Parviz Semiran fusese dintotdeauna agent CIA în Iran și un criminal în serviciul Savak. Operațiunea anti-NATO ajunsese la apogeu.

Șeful biroului CIA, cu bărbia mai grea ca oricând, i se adresă lui Malko:

— Am aici rapoartele trimise de mai multe birouri de ale noastre din Est. Toate concordă: reprezentanții Rusiei din aceste țări încearcă să le schimbe hotărârea de a se integra în NATO. Sprijinindu-se tocmai pe această campanie de dezinformare. Or, noi trăim într-o societate mediatizată la extrem. Și acest lucru contează.

— *It facit qui prodest?*[1] replică Malko, citând o veche maximă latină. De când m-ați însărcinat cu această misiune am presupus mai multe ipoteze. După moartea lui Parviz Semiran, n-a mai rămas în picioare decât una: toată operațiunea a fost pusă la cale de ruși, probabil prin serviciul de „Dezinformare" al SVR.

---

1. Cine profită de crimă.

Fitzroy Mac Coy păru șocat.

— De ce numai după moartea acestui iranian?

— *Yggdrasil* ar fi putut să fie rezultatul a două afaceri distincte. Mai întâi o operațiune NATO orientată împotriva lui Olaf Palme și, apoi, recuperarea ei de către ruși în vederea discreditării NATO. Asasinarea generalului Brunns și a polițistului suedez Göran Torsten par avea ca obiectiv suprimarea martorilor incomozi pentru CIA. Azi, sunt practic sigur că același om i-a ucis pe generalul Brunns, pe Göran Torsten și pe Parviz Semiran. Un criminal care lucrează pentru SVR. Cred, de asemeni, că Dagmar Hasen face parte din complot. Și, prin urmare, lucrează pentru ruși...

— De ce?

— Ea era singura care cunoștea ora și locul unde trebuia să mă întâlnesc cu Parviz Semiran. Și el de asemeni trebuia să dispară, altminteri s-ar fi năruit toată manipularea.

— Dar BND s-a jurat că ea era curată! protestă americanul.

Malko îi adresă un surâs ironic.

— BND-ul nu i-a descoperit niciodată pe toți cei care lucrează pentru Est. Interviurile, pe care ea le-a dat, aveau după mine două obiective. Să acrediteze definitiv dezvăluirile făcute de Agathe Mertens, pe de o parte, și pe de alta să-l atragă pe Parviz Semiran la Berlin pentru a-l lichida, să facă din el un martor mort, deci puțin susceptibil să creeze necazuri.

Cineva bătu la ușă. Era o secretară cu un exemplar din BZ, *Berliner Zeitung*, marele cotidian popular berlinez. Fitzroyt Mac Coy îl despături imediat.

— *God damn it!*

Îi întinse ziarul lui Malko. Acesta nu văzu la început decât o fotografie mare a lui Dagmar Hasen. Titlul se etala pe opt coloane: „CIA a asasinat omul pe care-l iubesc."

Restul articolului nu era deloc trist: Dagmar Hasen povestea vizita ce i-o făcuse un ziarist chipurile trimis de *Kurier*-ul din Viena în căutarea lui Parviz Semiran. Preciza că iranianul acceptase să se întâlnească cu acest ziarist chiar în apropierea locului unde fusese asasinat. Acum ea considera că fusese vorba de un agent CIA care se dăduse drept jurnalist, pentru a pune la cale crima comisă asupra iranianului. Regreta amarnic că vorbise presei despre Parviz Semiran, astfel determinând întoarcerea lui la Berlin și moartea.

La o întrebare pusă de reporterul BZ, ea repetase că Parviz

Semiran recunoscuse că el îl asasinase pe Olaf Palme, cu unsprezece ani în urmă la ordinul serviciilor secrete americane.

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră, rosti amar Fitzroy Mac Coy, i-aș spune două vorbulițe acestei...

— Malko își ridică privirea.

— Cred că este deja prea târziu. Ați citit sfârșitul articolului? „Plec din Berlin ca să mă ascund pentru o perioadă de timp, să nu fiu și eu asasinată."

Cercul se închisese. Ultimul actor al manipulării dispărea. CIA nu mai dispunea de nimic concret pentru a opune fabulațiilor pe tema operațiunii *Yggdrasil*. Malko era convins că Dagmar Hasen se culcase cu el pentru a-i întări convingerea că va obține informații de la ea fiindcă îl plăcea... Frumoasă treabă...

— Vreau totuși să trec pe la Dagmar, conchise Malko. Dar nu-mi pun multe nădejdi. Nu mai avem decât o singură șansă pentru a răsturna situația. Și anume ca informatoarea dumneavoastră să-l fi găsit cu adevărat pe Horst Grünow. Și ca fostul spion HVA să binevoiască a vorbi.

* * *

Malko își ridică privirea spre fațada clădirii cu numărul 38 de pe Köthener Strasse. Apartamentul de la etajul trei nu era luminat. Apăsă pe sonerie fără nici un rezultat. Apoi pe cea de dedesubt și așa mai departe. La a patra încercare vocea unei femei beție îi răspunse în cele din urmă.

— O caut pe *Frau* Hasen, spuse Malko.

— A plecat. În dimineața asta.

— Unde?

— Nu știu. A venit o ambulanță după ea. În apartamentul ei n-a mai rămas nimeni.

Clac. Interfonul se întrerupse. Malko se întoarse la mașina lui descurajat. Ultima pistă se termina într-un impas. Sub pretextul de a scăpa de „ucigașii" CIA, Dagmar Hasen ridicase pânzele. Slabă nădejde să mai dea peste ea. Fostele rețele est-germane existau în continuare. Ultima lui speranță rămânea Gudrun Viet. Dacă ea dăduse într-adevar peste coaforul-spion din NATO, Horst Grünow.

O va afla în mai puțin de două ore.

* * *

Malko se învârti zece minute prin străduțele întunecate care înconjurau Rathaus, mai înainte de a realizat că ulicioara unde se afla *Zur Letzten Instanz*, fusese barată și că trebuia să ajungă acolo pe jos.

Încordat, se uita adesea în urma lui. Sigur de acum înainte că fusese urmărit chiar de la început. Dacă organizatorii manipulării *Yggdrasil* aflau că el încerca să-l găsească pe Horst Grünow, ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în putință pentru a-l împiedica. Deschise cu un sentiment de ușurare ușa vechiului restaurant berlinez. Mirosea a varză acră, a tutun și a bere. Un chelner purta cinci halbe enorme de bere și-l îmbrânci. Aici, dacă atmosfera era îmbibată de mirosul fripturilor de porc, serviciul se dovedea a fi grosolan. Toate mesele mari, din lemn închis la culoare erau ocupate. Mulți străini amestecați printre bătrâni berlinezi. Încă de pe vremea lui Napoleon, *Zur Letzten Instanz* era restaurantul cel mai cunoscut din Berlin.

Gudrun Viet îl aștepta la o masă mică într-o altă sală, alături de scara care ducea spre localul de la etaj, și unde plutea o vagă miasmă de vărsătură. Îmbrăcată într-un pulover galben și un mini care-i dezvelea cea mai mare parte a pulpelor în ciorapi negri, cu cizme înalte, ea citea BZ, cu ochelarii de baga pe nas, ca un notar, fumându-și țigara. Ridică spre Malko o privire agasată.

— Ați întârziat, și mi-e foame.

— Îmi pare rău, n-am reușit să găsesc restaurantul.

Un garson binevoitor ca poarta unei închisori, își făcu apariția. Gudrun comandă cotlete de porc afumate, iar Malko o friptură cu două *Molle*. Aici bucătăria era ușoară ca betonul. Cu burta pusă la cale, Gudrun își lăsă ziarul și-i aduse la cunoștință lui Malko:

— Treaba asta m-a costat o mie de mărci, pe care le-am dat unui fost funcționar din Stasi „spălat" în 90. El mi-a dat lista lucrătorilor din MFS[1] care primesc indemnizații după ce au fost declarați nevinovați de acțiuni criminale. La litera G l-am găsit pe Horst Grünow. Am impresia că-i omul dumneavoastră. Nu era decât unul singur cu acest nume.

---

1. Ministerul de interne.

— Bravo, o lăudă Malko în clipa în care ospătarul depunea pe masă două farfurii din care exhalau niște aburi dezgustători.

Cotletele de porc ale lui Gudrun erau însoțite de niște cârnăciori care băteau în cenușiu și păreau să fi fost recuperați dintr-o ladă de gunoi. Tânăra le adresă o privire răuvoitoare.

— Toți acești banditi din RDG ar fi trebuit împușcați, șuieră ea printre dinți, tăind un cârnăcior din care răbufni imediat o duhoare să-și dea ochii peste cap până și un șobolan înfometat.

Malko așteptă ca informatoarea să-și devoreze jumătate din cârnăciori pentru a-i pune o întrebare:

— Ați avut vreun contact cu Horst Grünow?

Cu gura plină, ea înclină din cap afirmativ și, după ce dădu pe gât o jumătate din halba de bere, îl lămuri:

— Da. În listă se afla adresa și numărul lui de telefon. L-am sunat.

— Și ce i-ați spus?

— Că eram ziaristă independentă și că făceam pentru postul de televiziune ARTE un reportaj despre indemnizațiile foștilor lucrători din Stassi. A acceptat să ne întâlnim când i-am spus că va fi plătit...

— Când?

— Mâine. La ora șapte. Într-un bistrou, *Kuokepan*, pe colț între Erasmusstrasse și Beusselsstrasse. Alături de Invalidenstrasse. La început a fost cam rezervat, dar i-am propus să mă verifice la biroul ARTE, din Berlin. Acolo lucrez cu adevărat. Asta l-a liniștit.

— Ați lucrat bine! Dar partea cea mai grea rămâne de făcut. Să-mi spună ceea ce știe.

Privirea lui Gudrun se aprinse plină de ură.

— Speriați-l pe ticălosul ăsta. Toți sunt niște lași. La început oamenii din HVA erau recrutați dintre cei mai zeloși, care trăgeau asupra germanilor din est în încercarea lor de a trece de Zid.

— Poate că dispun de ceva mai bun pentru a-l determina să cedeze, fu de părere Malko. De Astrid Mertens, fiica secretarei asasinate la Bruxelles. Cea pe care a vizitat-o Horst Grünow mai înainte de a izbucni afacerea *Yggdrasil*. De față cu ea, Horst Grünow n-ar putea nega anumite lucruri.

— Nu-i cunoașteți, interveni cu amărăciune Gudrun.

Își terminară porțiile de mâncare. Cafeaua era și mai infectă ca restul. În ciuda decorului autentic, *Zur Letzten Instanz* era un veritabil birt nenorocit. Ieșit afară, Malko respiră cu toți plămânii aerul proaspăt al nopții.

— Ce-ar fi să mergem undeva și să bem un pahar? propuse Gudrun.

La gândul că ar putea intra din nou în cafeneaua *Chausse Strasse* pe Malko îl trecură sudori reci.

— Foarte bună idee, hai să mergem la Adlon.

* * *

Vădit, barmanul își desprinse cu greu privirea de picioarele lui Gudrun, puse unul peste altul în modul cel mai provocator cu putință, și înregistră comanda pentru două cupe de Taittinger Comtes de Champagne, din producția de struguri albi ai anului 1989. Gudrun privea boazeria, pardoseala de marmură, fântâna, muzicanții adunați la mezanin și lumea bună din local. Își scuturâ scrumul țigării, stingherită.

— Nu-i prea decontractant aici. Iar muzica, să te apuce leșinul.

După trei cupe de șampanie, buna dispoziție îi mai reveni, chiar în momentul în care pianistul se opri, respectând orarul sindical. Gudrun se posomorî.

— E sinistru, n-am putea merge în altă parte?

Din nou spectrul infernului din Chausse Strasse. Glumind, Malko îi propuse:

— În afară de camera mea...

Gudrun se și ridicase în picioare.

— Prima! Aveți televizor?

— Bineînțeles.

— Îmi place să mă uit seara la televizor. Am putea să bem în continuare șampanie.

— Desigur...

De cum intrară în cameră, ea se instală pe pat și luă telecomanda, trecând ca o smintită de pe un canal pe altul, și erau treizeci. În vreme ce Malko scotea din bar o sticlă de Tainttinger Comtes de Champagne din 1989! Nu întoarse capul decât atunci când auzi sărind dopul.

— Am dat peste ceva haios, spuse ea.

„Ceva-ul haios" era postul 24 Pay-TV cu un formidabil film porno...

Gudrun observa, cu atenţia şi concentrarea unui entomolog, evoluţiile unei blonde înalte sodomizate de un negru monstruos dotat de natură. Pentru moment ea rămase tăcută, limitându-se doar să-i întindă cupa lui Malko când se golea. Sticla de Taittinger îşi cobora nivelul văzând cu ochii.

— Vino aici, făcu ea.

Malko se aşează alături de ea. De îndată, Gudrun îşi puse o mână posesivă pe coapsa lui, suspinând.

— Ai văzut ce-i face...

Evident, ce se derula pe ecran n-o lăsa rece. Sfârcurile sânilor îi găureau puloverul galben-canar. Din spatele lentilelor groase privirea ei avea reflexe tulburi, iar pieptul i se ridica din ce în ce mai repede. Mâna îi aluneca pe piciorul lui Malko, iar privirea îi strecura ochiade încinse...

— Ha, ha, văd că te interesează şi pe tine.

Malko prefrea să nu-i spună că se gândea la Alexandra şi la crupa ei somptuoasă.

— Mai vrei puţină şampanie? îi propuse el.

— Taci!

Întoarse capul, îşi ridică ochelarii care-i alunecaseră şi-şi apropie faţa de Malko cu o expresie lacomă pe buzele ei groase.

— Am băut bine, şi acum am impresia că am să fac şi dragoste bine.

Degetele ei îl masau pe Malko. Cum el nu se prea grăbea, Gudrun aruncă ţigara în scrumieră cu un gest precis şi degajă ceea ce o interesa, cu priceperea unei profesioniste.

Malko închise ochii spunându-şi că o altă gură poate fi o nouă descoperire. Rama ochelarilor îl freca pe burtă. Cu coada ochilor, Gudrun Viet continua să urmărească desfăşurare filmului, al cărui scenariu nu prezenta nici o surpriză... Dar, probabil că-i dăduse nişte idei, fiindcă se ridică şi-şi scoase puloverul galben-canar, descoperind un sutien plin bine. Fusta o luă pe acelaşi drum. Întinsă pe spate, îl aştepta, zbătându-se cu o brutalitate masculină. Apoi, se întoarse cu faţa în jos, îmbiindu-l.

După tonul glasului ei, Malko realiză că femeia era înnebunită. Ceea ce nu-l împiedică să se conformeze,

desfăcându-i fesele pline de senzualitate cu o plăcere animalică. Gudrun bolborosi cabrându-se:

— Sfâșie-mă!

Malko se dezlănțui, culegând țipete de încântare. Dacă își mai păstra încă sutienul, Gudrun își pierdu însă ochelarii. Rămaseră un moment sudați. Gudrun își ridicase capul și privea sfârșitul filmului de la televizor. După generic, se ridică și-și aprinse o țigară cu o brichetă nou-nouță. Dădu drumul unui suspin de încântare.

— A fost o seară foarte plăcută... Nu mai ai nimic de băut?

Malko scoase din bar o ultimă sticlă de Taittinger și o deschise. Gudrun dădu dintr-o dată peste cap șampania și mai ceru o cupă imediat.

— Trebuie să-mi dai o mie de mărci pentru proxenetul ăla de Horst Grünow, spuse ea. Aș prefera să-i trag un glonț în cap...

— Îi urăști chiar așa de tare pe cei din fosta RDG, remarcă Malko. Ce ți-au făcut?

Gudrun Viet scoase țigara din gură și-l privi, brusc glacială.

— Ce mi-au făcut? rosti ea fără grabă. Ai trecut pe Bernauer Strasse?

— Da, bineînțeles...

Bernauer Strasse era o stradă din lungul Zidului, spre vest. Puțin mai la nord de bulevardul 17 Iunie.

— Când încă mai era Zidul, de cealaltă parte se afla o biserică, Sfânta Elizabeta. Pe vremea aceea locuiam în Est. Împreună cu un grup de prieteni ne-am hotărât să trecem în Vest. Ne-am urcat în clopotnița bisericii părăsite și cu un cartuș de artificii, am aruncat o funie peste Zid. Eram așteptați. Niște prieteni au prins funia și au legat-o de fațada unei case de pe Bernauer Strasse. Aveam cu noi un scripete care să ne permită să trecem peste Zid. Eram șapte. Eu am trecut a treia. Operațiunea lua ceva timp. De fiecare dată trebuia adus înapoi scripetele. Paza a aprins reflectoarele și au încercat să intre în biserică, dar noi eram baricadați. Se făcuse două noaptea, dar toate ferestrele de pe Bernauer Strasse erau luminate, oamenii strigau, îi batjocoreau pe securiști, iar pe noi ne încurajau. Întinseseră saltele dinaintea fațadei ca să nu ne lovim. Și pe urmă securiștii au început să tragă dintr-un foișor de observație alăturat. Mai rămăseseră doi să treacă. Sora mea a primit un glonț chiar în cap. Ultimul, și el atins, a căzut pe drumul de

patrulare dintre cele două părți ale Zidului. Sora mi-a murit în brațe, mai înainte să sosească ambulanța. Este o cruce cu numele ei în dreptul numărului 75 de pe Bernauer Strasse. Biserica Sfânta Elisabeta a fost rasă de pe fața pământului. Dar acum Zidul nu mai există, Bernauer Strasse e o stradă ca oricare alta și toată lumea a uitat.

— Nu, o asigură Malko. Nu toată lumea.

Și el își amintea de cruci care jalonau Bernauer Strasse din lungul Zidului, acolo unde căzuseră candidații la libertate. Toți numai tineri. Gudrun se îmbrăcă, își luă țigara și-i adresă un zâmbet trist.

—Iată de ce lucrez pentru americani, spuse ea. N-am mai putut trece niciodată pe Bernauer Strasse. Pe mâine la șapte și jumătate.

* * *

Nici nu închise bine ușa în urma ei, că Malko sună hotelul *Amigo* din Bruxelles. O trezi pe Astrid Mertens.

— L-am găsit pe Horst Grünow, o informă el. Am o întâlnire cu el mâine seară. la primul avion de dimineață și vino aici."Baby-sitters" să te însoțească până la avion. Vin să te întâmpin pe aeroportul Tempelhof.

După ce închise, sună la *Hôtel Stuttgarter Hof* unde se cazase Elko Krisantem. Turcul probabil că stătea de veghe lângă telefon, fiindcă ridică mai înainte de a se termina primul zbârnâit...

— Elko, am să am nevoie de tine mâine. Nu pentru a servi la masă.

Bucuria turcului era palpabilă. După ce adusese la Berlin Rolls-ul lui Malko și pistolul extraplat, se plictisea de moarte, turismul nefiind pasiunea lui. Când îl cunoscuse Malko, cu mulți ani în urmă, el exercita dubla profesiune de șofer de taxi și de ucigaș plătit, cu o incontestabilă preferință pentru aceasta din urmă. Ori de câte ori Malko îl folosise în vreuna dintre misiunile sale, se dovedise la fel de eficace pe cât era de încântat. Cu lațul lui de strangulator, a cărui eficiență o probase, și cu bătrânul parabelum Astra, reușea să aducă servicii serioase...

— *Zu Befehl, Ihre Hoheit*, făcu turcul încântat.

---

1. La ordinele dumneavoastră, Alteță.

După ce închise telefonul, Malko își turnă ultimele picături din sticla de Taittinger Comtes de Champagne. Nu-i mai rămânea decât să înalțe rugi.

* * *

Malko trecu fără grabă prin fața bistroului situat pe colț între Beusselstrasse și Erasmusstrasse. Nimic deosebit. Se făcuse noapte și vitrina unui salon de masaj tailandez, învecinat, strălucea cu toate neoanele aprinse. Era ora șapte.

— Salonul de cafea este în formă de L, îi explică Malko, după ce privise printre perdele. Elko, ai să intri primul și ai să te așezi la bar cu fața spre ușă, ca să poți supraveghea orice nou venit.

— Bine, *Ihre Hoheit*, spuse turcul.

Îndesat în canadiana lui, semăna cu zecile de mii de turci care mișunau prin Berlin. Malko făcu o jumătate de întoarcere și opri pentru ca el să poată coborî. Îl văzu pătrunzând în bistrou și se duse să parcheze ceva mai departe. Astrid Mertens era palidă și nervoasă. Își aprinse o țigară care păru să-i mai liniștească puțin spaima.

— Astrid, îi explică Malko, sunt obligat să te las în mașină. De aici ai să poți vedea cine intră în bistrou. Cred că ai să-l recunoști pe Horst Grünow. De îndată ce-l zărești, mai așteaptă un sfert de oră și vino după noi în restaurant.

— Ce va trebui să spun?

— Vreau mai întâi să-l recunoști cu precizie. Apoi, să-i amintești că a venit la Bruxelles cu puțin înainte de moartea mamei dumitale. Va trebui să ne explice pentru ce.

— Și n-o să mi se întâmple nimic?

— Nimic, promise Malko coborând din mașină.

Intră în bistrou. Era conform specificului german. Boazerii, halbe de bere, gravuri. O femeie oficia la bar. Sala era goală cu excepția lui Elko Krisantem așezat dinaintea barului. Malko luă loc la prima masă de pe stânga și comandă o cafea.

Cinci minute mai târziu, Gudrun Viet deschise ușa bistroului. Fără țigară, înfășurată într-un mantou inform, care-i acoperea parțial cizmele negre. Era 7 h 25. Malko, discret, își deplasă crosa revolverului extraplat pentru a se putea folosi de el în viteză.

— Sper că are să vină, șopti el.

Nici nu-și termină bine cuvintele că un bărbat înalt de

statură intră. Cu pletele negre care-i cădeau pe umeri, semăna cu un hippie bătrân. Trăsături frumoase, dar tenul cenușiu. Șchiopăta ușor. Blugii îi erau uzați până la urzeală, iar pe sub haina de stofă purta o jiletcă gri. Gudrun Viet se ridică, ca împinsă de un resort.

— *Herr* Grünow?

— Jawohl, făcu noul venit, examinându-l pe Malko cu o privire ascuțită. Gudrun Viet îl aduse la masă.

— Dumnealui e *Herr* Linge, și lucrează împreună cu mine asupra acestei anchete.

Își strânseră mâna fără vlagă. Horst Grünow părea nervos și neîncrezător. Comandă imediat o bere. Gudrun Viet începu să vorbească fără întrerupere, punând întrebări idioate la care celălalt răspundea prin monosilabe. În mai multe rânduri, Malko îl surprinse parcurgând sala cu privirea. Nu se simțea în largul lui.

La rândul lui, intră și el în discuție.

— *Herr* Grünow, faceți parte din Stassi?

Fostul spion îl corijă imediat.

— Nein, nein, nu din Stassi, din HVA.

— N-ați avut neplăceri din momentul în care RDG-ul și-a încetat existența?

— De ce aș fi avut? protestă Horst Grünow. N-am fost decât un funcționar care-și servea țara.

— Cu ce vă ocupați?

— Nu pot vorbi despre acest subiect. Aparține trecutului. Când mi s-a acordat indemnizația am răspuns la toate întrebările.

Își privi ceasul cu o brățară oribilă din plastic verde.

— Cât vi se dă? întrebă Malko.

— 356 DM.

— Nu puteți trăi numai cu atât.

Horst Grünow își scutură pletele negre, mai curând jegoase.

— Nu, muncesc. Fac filme...

Malko nu se simțea în stare să-și desprindă privirea de pe trăsăturile fostului coafor din NATO. Omul aflat poate la originea întregii manipulații sângeroase pe care el ținea s-o demonteze. Nu inspira deloc încredere prin aspectul lui. Îl simțea închis, ostil. Ce făcea oare Astrid?

Ușa bistroului se deschise, dar nu era decât un bătrân care se așeză în fundul sălii.

— Aș vrea să aflu mai multe despre dumneavoastră, spuse Malko pentru a mobila tăcerea.

În aceeași clipă, ușa se deschise din nou. De data aceasta era Astrid Mertens.

Horst Grünow stătea cu spatele și ea trebui să facă mai mulți pași pentru a se afla în fața lui.

— Horst!

Neamțul ridică brusc capul. Malko îi văzu pupilele îngustându-se. Era vizibil uluit. Mut. Astrid trase un scaun și se așeză în fața lui.

— Horst! spuse ea, nu mă recunoști? Astrid Mertens din Bruxelles.

Privirea fostului agent HVA derapă și el bombăni:

— Cine?... Ce?... N-o cunosc pe femeia asta.

Schiță un gest să se ridice. Malko nu vedea cum ar fi putut să-l rețină. Cu un metru nouăzeci cât măsura era capabil să se apere. Și dintr-o dată se petrecu ceva neașteptat. Gudrun Viet se aplecă de parcă ar fi vrut să culeagă un lucru de pe jos. Când se ridică, înfipse pumnalul pe care îl ținea în mâna lui Horst Grünow, țintuindu-l de masă!

Capitolul XIX

Horst Grünow scoase un urlet atroce şi chipul lui se făcu alb ca varul. În faţa lui Malko şi a lui Astrid, împietriţi, Gudrun Viet se aplecă pe deasupra mesei.

— Un Schweinerei[1] ca tine a tras în sora mea când încerca să treacă Zidul. Poate chiar tu ai făcut-o!

Vocea i se frânse. Patroana înnebunită de strigătul lui Horst Grünov îşi făcu apariţia, scoase o exclamaţie de groază, se răsuci pe călcâie şi dădu fuga la telefonul prins de perete, alături de bar. Horst Grünow era livid. Se uita la sângele care-i curgea din mână şi bolborosea, cu faţa schimonosită de durere:

— Nu înţeleg, n-am făcut nimic, n-am cunoscut-o pe sora dumneavoastră. Cine sunteţi?

La rândul ei, Astrid Mertens intră în joc.

— Dar pe mine mă cunoşti! strigă ea. Vorbeşti franţuzeşte, nu-i aşa? Ai fost amantul mamei mele.

Horst Grünow îşi coborî privirea, ţintuit de masă ca un fluture.

Malko, îngrozit de violenţa tinerei nemţoaice, consideră indispensabil să intervină. Apucând mânerul pumnalului, îl smulse din masă şi din mâna fostului agent HVA, care scoase un nou ţipăt surd. Malko îi întinse o batistă cu care el îşi înfăşură imediat mâna. Pânza se înroşi în câteva secunde şi sângele începu să picure pe jos. Isterică, patroana strigă de la bar:

— Die Polizei kommt![2]

Malko i se adresă imediat neamţului:

---

1. Porc, ticălos.

2. Vine poliţia.

— Dacă vrei să eviți serioase neplăceri, ar trebui mai bine să răspunzi la întrebările mele...

— Ce întrebări? împroșcă fostul agent HVA, strâmbându-se de durere. Nu știu nimic, n-am făcut nimic. Lăsați-mă în pace!

Tetanizat, nu îndrăznea să se ridice. Malko reluă cu o voce calmă:

— Herr Grünow, îți cunosc tot trecutul. Ai lucrat la cartierul general-NATO din Bruxelles, în atelierul de coafură, timp de mai mulți ani. Pentru HVA sau Mil-Nachrichtendienst. Ca spion. Dar toate astea aparțin trecutului. Ai avut norocul să nu fii prins. Nimeni nu-ți mai poate reproșa acest lucru. Dar te-ai întors la Bruxelles anul acesta pentru a te întâlni cu o femeie care fusese „sursa" dumitale din NATO, Agathe Mertens. Vreau să-mi spui de ce.

Horst Grünow rămase tăcut, zăpăcit. În cele din urmă, își înălță capul și-i aruncă lui Malko o privire înnebunită.

— Cine ești dumneata?

— Lucrez pentru guvernul american. Te-ai amestecat într-o afacere extrem de gravă. Dacă refuzi să-mi răspunzi, am să te trimit să fii interogat de *Verfassungsschutz*.

Strângându-și mâna rănită, Horst Grünow începu să tremure. Ura care se citea în ochii lui Gudrun Viet părea să-l tetanizeze.

— Ce vreți să știți? întrebă el după o lungă tăcere.

Malko stătea ca pe cărbuni încinși. În fiecare secundă se aștepta să audă sirena poliției.

— De ce te-ai întors la Bruxelles?

— Am trăit acolo multă vreme. Voiam să revăd orașul, oamenii pe care îi cunoșteam.

— Cine ți-a plătit drumul? îl biciui cu vorba Malko. N-aveai bani.

Horst Grünow își lăsă capul în jos.

— Niște prieteni, se bâlbâi el.

Încerca să câștige timp. Malko era ca o pilă electrică. Cel de-al șaselea simț al lui îl avertiza că se apropia de țintă, că dăduse în cele din urmă peste firul care-l va face să înțeleagă această lungă manipulare sângeroasă. Încercă să-l destabilizeze și mai mult pe fostul agent HVA.

— De ce ai omorât-o pe Agathe Mertens? Putea să te compromită...

Neamțul sări în sus.

— Agathe! dar eu n-am făcut nimic. Ne-am revăzut, asta a fost tot. Am ţinut mult la ea. Ea e...

— Moartă, completă Malko. Călcată de o maşină la câteva săptămâni după vizita dumitale.

Horst Grünow îşi lăsă capul în jos.

— Nu ştiam, vă jur...

— De ce te-ai dus s-o vezi?

Nici un răspuns. Malko se aplecă spre Horst Grünow şi rosti apăsat:

— I-ai adus un dosar fabricat de un serviciu de informaţii, privind asasinarea lui Olaf Palme, de acum unsprezece ani.

Aceeaşi tăcere. Malko insistă.

— Ai împins-o pe Agathe Mertens să difuzeze acest dosar care e un fals. O ţesătură de minciuni. Ştiai că Olaf Palme nu fusese lichidat la ordinul americanilor. Agathe Mertens era mereu îndrăgostită de dumneata. Nu ştiu ce i-ai zis sau ce i-ai făcut ca s-o convingi, dar ea a acceptat. Şi din cauza asta a murit! Ca să nu mai poată niciodată să vorbească despre dumneata.

O bucată de voal se destrăma acolo, în acel bistrou nenorocit din Berlin. Ucigaşul Agathei Mertens urmărise un dublu mobil: să credibilizeze acuzaţiile împotriva NATO şi să evite orice legătură avută cu HVA.

Patroana bistroului pusese din nou mâna pe telefon şi implora poliţia să vină. Hors Grünow se crispă.

— Ai primi foarte mulţi bani dacă ai accepta să vorbeşti, insistă Malko. Nu rişti nimic. Vreau adevărul. Tot adevărul. Cine ţi-a dat dosarul?

Horst Grünow ridică ochii şovăind. Îi coborî din nou, evitând privirea lui Astrid, plină de dezgust.

— Am să vorbesc, murmură el, nu vreau să am necazuri! Dar nu acum. Lăsaţi-mă, mi-e rău. Trebuie să merg la spital.

Malko îi puse o mână pe umăr, împiedicându-l să se ridice.

— Spune-mi că dumneata ai furnizat dosarul care acuza NATO de crima comisă asupra lui Olaf Palme.

— Da, eu am fost acela! recunoscu într-un suflet Horst Grünow. Mi-a fost dat.

— Cine ţi l-a dat?

— Mi-e rău, nu mă simt bine deloc, daţi-mi un coniac.

Malko întoarse capul spre bar pentru a o striga pe patroană

și inima i se opri. În timpul discuției nu auzise ușa deschizându-se. Un bărbat stătea la bar în fața lui Elko Krisantem, cu o cafea dinainte. Cu mâinile în buzunarele unui soi de scurtă neagră. Îi recunoscu fața dintr-o străfulgerare. Era cel carê-l ucisese pe fostul polițist suedez, Göran Torsten și era cât pe ce să-l omoare și pe el.

* * *

Totul se petrecu foarte repede.

Necunoscutul și Malko reacționară simultan. Primul cu o fracțiune de secundă mai înainte. Malko văzu revolverul nichelat, brațul întins și strigă:

— Horst! *Vorsicht!*

Dar a fost prea târziu. Trei împușcături asurzitoare răsunară una după alta. Capul lui Horst Grünow explodă literalmente sub șocul impactului, împroșcându-i cu sânge și materie cenușie pe Malko, Astrid și Gudrun.

Ca într-un vis, Malko îl văzu pe Elko Krisantem sărind în spatele ucigașului și trecându-i lațul în jurul gâtului. Îi era imposibil să tragă, risca să-l rănească pe turc. Pe jumătate strangulat, omul gesticula cu revolverul. Mai trase de două ori fără să atingă pe nimeni. Malko reuși să-i strângă pumnul și să i-l răsucească violent. Revolverul căzu pe jos. Cu un efort demențial, ucigașul se dădu înapoi, strivindu-l pe Elko Krisantem de tejghea. Din cauza durerii, turcul mai slăbi probabil strânsoarea.

Imediat ucigașul făcu un salt spre ușă și dispăru pe stradă. Malko goni în urmărirea lui, îl văzu sărind într-o mașină, cu farurile stinse, care demară imediat. Malko trase în direcția lui, pulverizând luneta vehiculului care-și continuă cursa.

Scârbit, Malko se întoarse în cafenea. Horst Grünow zăcea prăbușit peste masă, într-o baltă de sânge, în fața lui Gudrun și a lui Astrid, încremenite de oroare. Patroana îi acoperi capul cu o cârpă pentru a ascunde înspăimântătorul spectacol.

Malko formă numărul lui Fitzroy Mac Coy pe telemobilul lui. Americanul îi răspunse în momentul în care primii polițiști pătrundeau în bistrou.

---

1. Atenție.

* * *

Malko se săturase să bată întruna drumul între Dahlem și *Adlon.* Se scurseseră patru zile de la drama din Kuokepan. Articolele din ziare erau tot mai rare. Nimeni nu făcuse nici o legătură între moartea lui Parviz Semiran și cea a fostului agent HVA. BKA zadarnic scormonise în trecutul lui Horst Grünow, nu găsise nimic pasionant. Acesta intrase în rândurile centralei de informații est-germane în 1965, pe când era încă foarte tânăr. Între 1978 și 1988 i se pierdea urma. Arhivele fuseseră distruse. Deci, reușise să ocupe un alt post înainte de cel din NATO, la Bruxelles. Pe urmă, fusese „demobilizat" ca toți colegii lui și își dusese traiul muncind pe ici pe colo și încasând mizerabila lui indemnizație. Kripo îi percheziționase studioul de pe Invalidenstrasse fără a găsi mare lucru, în afara unui bilet de avion Berlin–Bruxelles și retur cu datele la care Astrid afirmase că-l văzuse. S-a mai descoperit o sumă de cincisprezece mii de mărci, bani lichizi, ascunși sub dușumea. Fusese deci „reactivat" pentru o misiune precisă. Dar de cine?

HVA nu mai exista, responsabilii fuseseră împrăștiați care încotro și nimeni nu s-ar fi amuzat cu un asemeni gen de operațiuni. Deci, se ajungea în mod fatal la SVR-ul rusesc. Președintele Boris Elțîn nu-și ascunsese furia față de proiectul lărgirii NATO. Iar această manipulare era pe linia dezinformării practicate dintotdeauna de Moscova.

Era vorba de un serviciu puternic pentru a suprima cu atâta sânge rece un om dintre ai lor, cum era Horst Grünow, pentru că devenea periculos.

Când Malko fu introdus de către secretară în cabinetul șefului CIA, Fitzroy Mac Coy tocmai consulta un dosar.

— Aveți ceva noutăți? întrebă Malko.

— Absolut nimic, recunoscu americanul. Ucigașul cu pricina a dispărut iar arma lui e pe cale sa suporte testele balistice la Kripo. Cât despre Dagmar Hasen, e de negăsit. Pentru Lufthansa e în concediu de boală pe termen lung.

— Ce fel de boală?

— Imposibil de aflat. Secret medical. Aici nu se glumește cu secretul profesional...

— E probabil o invenție, trase concluzia Malko.

— M-am informat pe lângă omologii mei din BND, spuse americanul. Ei cred, fără a fi siguri, că anumiți agenți HVA și MIL-ND au fost recuperați de KGB în 1990. Ceea ce ar explica implicarea acestui Horst Grünow și a lui Dagmar Hasen.

— Dar individul care l-a lichidat pe Grünow, Göran Torsten și pe generalul Brunns?

Americanul nu a mai avut timp să răspundă, fiind întrerupt de țârâitul telefonului.

Conversația lui fu scurtă. Când închise era transfigurat.

— Am vorbit cu Otto Lahmer, procurorul adjunct al Berlinului. Are ceva important să-mi comunice în legătură cu asasinarea lui Horst Grünow. Mergem împreună.

* * *

Otto Lahmer cultiva stilul polițistului prusac, având țeasta rasă și ținuta atât de rigidă încât părea strâns într-un corset invizibil. Îi introduse pe Malko și pe Fitzroy Mac Coy într-un birou cu boazerii întunecate și cu plafonul înalt de șase metri. Mobile masive, o lampă cu abajur verde, o ușă groasă capitonată cu piele, care înăbușea orice zgomot... Le oferi scaune vizitatorilor și se îndreptă spre biroul lui.

— Am descoperit ceva interesant în legătură cu arma care a servit pentru suprimarea lui Horst Grünow, îi informă el. A mai fost utilizată în două crime. Gloanțele găsite în diferitele cadavre poartă aceleași ghinturi. Serviciul de balistică e sigur sută la sută.

— Care sunt celelalte două victime? întrebă Malko.

— Doi turci, negustori instalați în cartierul Kottbusser Tor, care refuzaseră să plătească niște sume extorcate de PKK...

PKK! Lui Malko îi venea să-i sară de gât. Cel care folosise revolverul era deci un agent al PKK, partidul revoluționar kurd, controlat de KGB, de mulți ani de zile. Iar dădeau peste ruși. Bineînțeles, KGB-ul nu mai exista, dar SVR-ul îi continuase contactele cu PKK, oferindu-i mereu tot felul de facilități.

Dacă ucigașul era membru PKK, faptul lămurea cum de își procurase la Stockholm o armă cu care să tragă asupra lui Göran Torsten. De același calibru și de același tip cu Taurusul folosit pentru suprimarea lui Horst Grünow.

— Au rămas amprente pe revolver? întrebă Malko.

— Da. Le-am comparat cu cele ale membrilor PKK interpelați până în prezent. Nu corespund. E vorba de un individ care n-a fost niciodată arestat... Îl vom căuta, grație semnalmentelor de care dispunem. Dar s-ar putea să ne ia ceva timp.

— Îmi puteți da numele celor două victime? întrebă Malko.

— Desigur.

Se uită în dosar.

— Iată: domnii Ziraat și Denizleri. Amândoi domiciliați pe Albert Strasse la numărul 1 și 19.

Îi conduse până la ușă cu aceeași politețe. De cum rămaseră singur, Malko se întoarse spre Fitzroy Mac Coy.

— Cred că voi porni eu însumi în căutarea lui. Dacă vă mai amintiți bine, am mai avut câteva contacte cu acești kurzi din cartierul indicat.

Cu ocazia urmăririi rețelei Carlos, Malko fusese în contact cu Djamal Talanbani, responsabil PKK din Berlin, un kurd gras care circula într-un Rolls, proprietar de discoteci, de restaurante și diferite alte negustorii. Un contact brutal și scurt în decursul căruia Malko îl forțase sub amenințarea armei să-l transporte cu Rolls-ul lui pe răufăcătorul sirian căutat de el până la reședința CIA. Evident, nu se despărțiseră sărutându-se pe gură. Dar, pe parcursul anchetei sale în cartierul turcesc, Malko își putuse da seama de puterea lui Djamal Talanbani. Fitzroy Mac Coy îi adresă o privire sceptică.

— Credeți că acest Talanbani ne va ajuta? Ne urăște.

— Nu tocmai spontan, recunoscu Malko, dar am eu o idee. Am să-l fac să cânte...

— Să cânte?

— Da. Veniți cu mine. Asasinul generalului Brunns, a lui Göran Torsten și a lui Horst Grünow aparține foarte probabil de PKK, pentru că cele două victime precedente, identificate de Kripo au fost ucise că refuzaseră să se supună extorcărilor PKK. OK?

— OK.

— Bun. Brunns, Torste și Grünow n-au nimic de-a face cu PKK. Două ipoteze. Ori organizatorii manipulării *Yggdrasil* au tratat direct cu Djamal Talanbani pentru a le pune la dispoziție

---

1. Vezi SAS nr. 116, Urmărirea Carlos.

un ucigaș. Ori acesta din urmă, a cărui identitate n-o cunoaștem încă, a acționat pe cont propriu. Aș înclina mai degrabă pentru a doua ipoteză.

— Și atunci?

— Mai întâi de toate, Talanbani poate fi furios că s-a acționat în spatele lui. Ceea ce-mi dă o armă: fie mi-l predă pe ucigaș, fie noi vom pune poliția germană și pe cea suedeză să hărțuiască PKK.

Fitzroy Mac Coy rămase tăcut cât timp făcu manevrele să iasă din incinta reședinței. Ajuns pe aleea Clay, dădu din cap.

— Nu riscăm nimic dacă încercăm.

— Lăsați-mă la *Adlon,* îl rugă Malko.

Pentru a merge în cartierul turcesc, avea nevoie de Elko Krisantem. Acesta din urmă servea de „baby-sitter" pe lângă Astrid, cazată într-o cameră vecină cu cea a lui Malko, care nu excludea complet posibilitatea unui atentat împotriva ei.

Îi găsi instalați cuminți în fața televizorului. Astrid Mertens nu-și revenise încă din șocul provocat de moartea lui Horst Grünow.

— Elko, mergem la Kottbusser Tor.

Chipul turcului se lumină. Kleine Ankara, cartierul turcesc din Berlin, îi amintea de Istanbul. Își băgă pe sub curea vechiul lui Astra și se ridică. Astrid Mertens îi aruncă lui Malko o privire neliniștită.

— Merg și eu?

— E mai bine să rămâi aici, nu-i un cartier potrivit pentru dumneata. Nu deschide la nimeni. N-o să lipsim multă vreme.

* * *

Imensul drapel roșu cu efigia lui Mao nu mai flutura pe fațada imobilului din Oranienplatz, vecin cu clădirea decrepită și înnegrită care adăpostea discoteca *Trash* și cartierul general al PKK din Berlin. Un tub de neon spart atârna deasupra intrării. În față era parcat un Rolls albastru cu șofer la volan. Deplasat, în acest cartier *destroy.*

— E aici, remarcă Malko.

Malko și Krisantem urcară scara întunecoasă, ascensorul fiind în pană definitivă. Pe palierul primului etaj, trei bărboși, instalați pe scaunde pliante, interziceau trecerea.

Se ridicară fără un cuvânt, văzându-i sosind pe cei doi.

Malko li se adresă imediat în turcă.

— Am venit să-l vedem pe Djamal Talanbani.

— Nu-i aici.

— Maşina lui e jos, remarcă turcul fără să ridice glasul. Spuneţi-i că venim din partea unui vechi prieten, Nabil Tafik.

Cei trei se sfătuiră pe şoptite în kurdă, după care unul dintre ei o luă la fugă pe etaje. Se întoarse foarte repede făcându-le semn lui Malko şi lui Krisantem să-l urmeze. La etajul trei pătrunseră într-o imensă sală de biliard, pustie. În fundul ei, patru bărbaţi vegheau dinaintea unei uşi blindate. Cei doi fură percheziţionaţi şi uşuraţi de armele lor, aşezate pe o tavă de aramă. Serviciul de securitate al PKK.

— Vi le dăm înapoi la plecare, preciză în turcă unul dintre paznici. E interzisă intrarea la patron cu o armă.

Aproape că se scuza. La kurzi se obişnuia ca oamenii să fie sugrumaţi cu uşurinţă. Djamal Talanbani îşi ţinea partidul cu o mână de fier. Merseră pe un culoar luminat de neon roz. Încă doi indivizi înarmaţi cu Kalaşnicov, şi în fine fură introduşi în sfânta sfintelor, biroului lui Djamal Talanbani. Acesta din urmă îi aştepta, masiv, în picioare în mijlocul încăperii, cu un trabuc între degetele groase. Când îl văzu pe Malko bombăni.

— Eram sigur că eşti dumneata. Ce doreşti?

Trecând peste întrebarea lui, Malko se aşeză pe o canapea, lăsându-l pe Elko în picioare.

— Să vă facem un serviciu, rosti el liniştit.

— Un serviciu. Ce anume?

Îşi ascundea cu greu surpriza.

— Aş putea să vă scap de numeroase probleme, pe dumneata şi PKK, explică Malko.

Djamal Talanbani îl fixă cu un zâmbet care se voia ironic dar era totuşi amestecat cu o vagă nelinişte.

— Vreau lămuriri.

— Sunt în căutarea cuiva, răspunse Malko. Un kurd care aparţine organizaţiei voastre.

— Cine?

— Nu-i cunosc numele.

Kurdul voluminos îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ce-i asta, o glumă?

— Nu tocmai, spuse Malko. Am să vă furnizez nişte elemente care vă vor permite să-l identificaţi uşor. (Scoase o

hârtie din buzunar și citi.) E vorba de un individ care a ucis cu mai multe gloanțe Magnun 357 doi negustori, pe domnul Ziraat care locuia pe Albert Strasse la numărul 1 și pe Denizleri de pe aceeași stradă la numărul 19. Acești doi negustori, potrivit afirmațiilor Kripo, au fost lichidați pentru că refuzaseră să plătească impozitul revoluționar la PKK. Iar arma, folosită pentru a-i ucide, un Taurus 357 Magnum, a servit și pentru suprimarea sub ochii mei a unui informator important, care mă interesa în mod deosebit. Cu aceste elemente, îl veți putea identifica pe individ. Acesta este un cartier pe care-l controlați, nu-i așa? Nu e nimeni exterminat fără unda verde din partea dumneavoastră.

Djamal Talanbani se lăsă greoi pe o canapea mică cu franjuri, de un verde strident și uită să-și mai aprindă trabucul. Ochii lui parcă se mai micșoraseră, iar irișii negri erau aidoma unor agate strălucitoare și reci.

— Povestea asta nu mă privește, rosti în cele din urmă pe îndelete. N-am idee cine i-a ucis pe cei doi negustori, care îmi erau prieteni, și nu mă interesează treburile dumitale.

Malko îl fixă cu ochii lui aurii. Puțin striați cu verde, fiindcă Talanbani îl dezgusta.

— Ba eu cred că te interesează, făcu el. Pentru că dacă nu mă ajuți să-l găsesc pe acest individ, agenția mea va face presiuni maxime asupra Kripo și asupra poliției suedeze pentru ca să se intereseze ceva mai mult de PKK. Știi ce înseamnă un *gentleman's agreement,* în momentul de față, atâta vreme cât nu lezezi interesele nemților și ale suedezilor. Dar lucrurile se pot schimba. Foarte repede. Se pot iniția anchete, percheziții, expulzări.

Djamal Talanbani nu se grăbi și își aprinse trabucul cu grijă mai înainte de a replica:

— Nu sunt întru nimic amestecat în afacerile dumitale și prin urmare lasă-mă în pace cu afacerile mele.

Malko reuși să-și ascundă satisfacția. Indirect, Djamal Talanbani recunoscuse că nu era comanditarul celor trei crime care-l interesau. Nu scăpă ocazia.

— Te cred, spuse el. Acest indivd a acționat fără să te pună la curent. Pe cont propriu într-o anumită măsură. Deci e foarte supărător pentru autoritatea dumitale. Și cu atât mai mult dacă mișcarea voastră va avea de suferit din cauza acestei abateri.

Djamal Talanbani trăgea fumuri scurte din trabuc cu ochii în gol. Dar când îi puse o întrebare, se uită fix în ochii lui Malko:

— Ce-mi propui?

— Pace, făcu Malko. Dacă mă ajuți să-l găsesc pe acest om, statu quo cu poliția germană va continua.

— Ce vreți de la omul ăsta?

— Să-i pun o întrebare. Una singură. Numele celui care l-a angajat pentru o serie de crime.

Kurdul rămase mut îndelung. O femeie tânără apăru de după o draperie cu părul acoperit de o basma, în pantaloni bufanți de odaliscă, purtând o tavă cu pahare de ceai și biscuiți. Băură toți trei în tăcere. În final, Djamal Talanbani scutură scrumul trabucului și spuse, ridicându-se:

— Am să mă mai gândesc. O să-ți dau un telefon. Unde pot să te găsesc?

— La *Adlon*.

Se despărțiră fără nici o strângere de mână. În sala de biliard, li se dădură armele înapoi.

— Sunteți satisfăcut? întrebă Elko Krisantem urcând în mașină.

— Am să fiu când voi afla numele criminalului, răspunse Malko. Talanbani e pragmatic. Dacă ucigașul a acționat în spatele lui, ni-l va preda. Dar nu va face nimic care ar putea dăuna PKK.

O luară pe Dresdener Strasse. Elko Krisantem privea în jurul lui încântat. Buticurile de mătăsuri în culori violente, femeile voalate, mustăcioșii care se arătau pretutindeni, standurile cu ziare turcești, totul îi amintea de țara lui.

Malko își spuse că omul pe care-l căuta trăia cu siguranță în acest perimetru. Numai că, fără ajutorul lui Djamal Talanbani, n-avea nici o șansă să dea de el.

* * *

Vocea vorbea în mod limpede de la un telefon portabil. Se auzeau zgomotele unei străzi animate.

— Pe Oranienstrasse se află un butic, Tunc Export. Vizavi, se ridică un imobil ceva mai retras. Se ajunge la el printr-o curte. La dreapta acestei clădiri, o ușă de fier dă într-un tripou

clandestin. Cel care-l ţine se numeşte Asmak. Omul pe care-l căutaţi vine să joace aici în fiecare seară pe la ora şapte.

Comunicarea se întrerupse. Malko aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Crosswind: 17 h 50. Djamal Talanbani nu-şi pierduse timpul.

— O luăm din loc, îi spuse lui Elko Krisantem.

Astrid Mertens îi aruncă o privire plină de reproş.

— Iar mă lăsaţi singură?

— Pentru puţin timp, îi promise Malko.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în staţia S-Bahn de Kottbusser Tor. Metroul aerian bubuia pe deasupra capului lor. Găsiră cu uşurinţă magazinul şi curtea indicată. Malko parcă.

— Du-te şi uită-te în tripou, îi ordonă lui Elko.

— Tipul ăsta mă cunoaşte, obiectă turcul.

— Şi pe mine, numai că eu n-aş putea intra înăuntru.

Elko se îndepărtă cu mâinile în buzunarele canadienei. Se întoarse după zece minute.

— Nu l-am văzut, spuse el.

— Stăm şi-l aşteptăm.

Din maşină, zăreau intrarea în curte. Nu fură nevoiţi să aştepte prea mult. După o jumătate de oră, Malko îşi simţi bătăile inimii accelerându-se. Individul masiv, cu tenul smead, pe care îl mai înfruntase de două ori, apăruse pe stradă. Malko deschise portiera.

— Elko, să mergem.

Capitolul XX

Malko trecu pe sub portalul deasupra căruia atârna o iederă, chiar pe urmele ucigașului. Lăsându-l pe Elko Krisantem ceva mai în spate, îl depăși pe criminal și se răsuci brusc, barându-i drumul, exact înaintea intrării în tripou. Omul se opri dintr-o dată. Privirea lui încremeni când descoperi pistolul extraplat țintit asupra lui. Malko îi aruncă în germană.

— Scoate mâinile din buzunare și nu mișca.

Individul își ridică încet labele. Enorme, ca niște lopeți. Malko citi în ochii lui că pistolul nu-l speria. Pentru prima dată îl vedea bine. O față pătrată cu trăsături greoaie, sprâncene foarte stufoase, un nas masiv. Și ochi de gheață.

Malko se aștepta să se arunce asupra lui, dar ucigașul se mulțumi doar să-l strige pe cel care veghea la intrarea în tripou. Cu o fracțiune de secundă mai înainte ca Elko Krisantem să-i treacă lațul de gât. Dar, vai, era prea târziu. Gorila de la intrarea tripoului deschise ușa și începu să strige după ajutoare.

Elko și ucigașul se luptau crâncen în mijlocul curții. Pe jumătate strangulț, acesta din urmă căzu în genunchi, dar reuși să-și strecoare degetele între laț și gât.

Dintr-o dată, mai mulți oameni apărură din tripou. Doi dădură fuga spre portal, îl închiseră, izolându-i astfel de stradă. Malko făcu față la trei mustăcioși, format docheri, care se îndreptară spre el. Unul ținea un jungher lung de măcelar, altul o rangă, iar al treilea o bucată de lanț. Ucigașul le aruncă vreo câteva cuvinte cu o voce frântă.

— Zice că suntem din MIT[1], traduse Elko Krisantem.

---

1. Serviciul de informații turc.

Cel mai înverşunat duşman al PKK. Era limpede că noii sosiţi aveau intenţia să le regleze conturile imedit. Malko, evitând o lovitură de cuţit, făcu un pas înainte şi lipi pistolul extraplat de tâmpla ucigaşului, căzut în genunchi.

— Dacă se apropie cineva, îi spulber creierii, ameninţă el.

Elko Krisantem traduse fidel şi cei trei bătăuşi încremeniră locului.

— Spune-le că suntem prieteni de-ai lui Djamal Talanbani, rosti Malko. Să ia legătura cu el.

Elko îl interpelă pe portarul tripoului. Urmă o lunga discuţie pe turceşte. În final, kurdul scoase un telefon portabil din buzunar. Conversaţia fu scurtă. De îndată ce-şi închise mobilul, aruncă un ordin şi, după un moment de şovăială, cei cinci oameni se întoarseră în tripou, părăsindu-l pe ucigaş în mijlocul curţii. Acesta îi aruncă lui Malko o privire duşmănoasă. Laţul îl împiedica să respire.

— Elko, spune-i să se ridice. O luăm din loc. Explică-i că am de gând numai să stau de vorbă cu el. Dacă încearcă să scape cu fuga, îi trag un glonţ în genunchi.

Elko traduse. Individul se ridică fără grabă, clătinându-se şi aruncând în jurul lui priviri de fiară hăituită. Îşi masa gâtul, dar abia deschisă poarta, o rupse la fugă pe stradă. Malko nu ezită nici o secundă. Detonarea seacă a revolverului extraplat abia se auzi, dar ucigaşul se rostogoli pe jos cu un urlet de durere şi încremeni ţinându-se de genunchi. Elko îl ajută se se ridice şi-l cără spre maşină. Pantalonul i se lipse de picior din pricina sângelui, iar el se schimonosea de durere cu rotula sfărâmată. Se prăbuşi pe bancheta din spate şi Elko urcă alături de el.

— Scotoceşte-l, porunci Malko.

În vreme ce conducea, formă numărul lui Fitzroy Mac Coy.

* * *

Şeful biroului CIA din Berlin verifica ce conţineau buzunarele rănitului.

— Se numeşte Ygal Teler, spuse acesta, născut la Bagram, în Kurdistan. Antreprenor. Permis de şedere în regulă.

Ygal Teler, prăbuşit pe un scaun, se uita în gol, cu trăsăturile marcate de durere şi pantalonii în vine, descoperind coapsele lui imense apărute dintr-o izmană înflorată. Un

pansament provizoriu, îmbibat de sânge îi înconjura genunchiul spart de glonțul lui Malko... Americanul era pe cale să-i cerceteze pașaportul. Scoase o exclamație încântată.

— Iată aici viza lui de intrare în Suedia! Și de ieșire. Se potrivește de minune. A sosit în aceeași zi cu dumneavoastră și a plecat imediat după asasinare lui Göran Torsten.

— Cine te-a trimis în Suedia? întrebă Malko în germană.

Nici un răspuns. Ygal Teler era un bloc de ură și de tăcere.

— Vei fi acuzat de uciderea lui Horst Grünow și de cea a lui Parviz Semiran. Ai să-ți petreci restul zilelor în închisoare. Am fost martor când l-ai ucis pe Horst Grünow.

Malko văzu privirea kurdului tremurând. În Germania fusese abolită pedeapsa cu moartea, dar legile se aplicau cu toată fermintatea. Închisoarea pe viață, însemna închisoare pe viață cu adevărat. Ygal Teler rupse în cele din urmă tăcerea, cu un glas răgușit:

— Dați-mi ceva de băut. Mă simt rău.

Fitzroy Mac Coy îi umplu un pahar ochi cu Defender de doisprezece ani, pe care el îl dădu dintr-o dată peste cap. Rămase tăcut câteva clipe, pipăindu-și genunchiul rănit cu precauție, apoi întrebă în germana lui bolovănoasă:

— Cine sunteți? Ce vreți de la mine?

Malko și americanul se uitară unul la altul. Era un moment delicat. Exista o diferență fundamentală între un serviciu de poliție și un serviciu de informații. Pedeapsa nu-i învia pe morți. În afara generalului suedez, ceilalți trei oameni uciși de Ygal Teler erau și ei niște criminali.

— Dacă vei colabora fără rezerve, promise Malko, te urcăm într-un avion și te expediem în Turcia.

Tăcerea se prelungea în secunde interminabile. Kurdul își bău whisky-ul și spuse:

— Nu vreau să merg în Turcia. Vreau să rămân aici.

— Dacă ai să colaborezi, om mai vedea.

— Ce vreți să știți?

— Cine ți-a ordonat să-i lichidezi pe generalul Brunns, pe Göran Torsten, pe Parviz Semiran și pe Horst Grünow?

Kurdul ridică puțin capul.

— Colonelul Liublimov.

— Cine-i ăsta?

— E la ambasada rusă din Berlin.

Malko şi Fitzroy Mac Coy schimbară o privire triumfală. În fine, ajunseseră la capătul tunelului. La rădăcina manipulării *Yggdrasil*. Era un serviciu mare: SVR-ul rusesc.

— Îl cunoşti de multă vreme pe colonelul Liublimov?

— Da. De mai mulţi ani.

— Lucra în KGB?

— Da.

— Şi acum aparţine de SVR?

— Nu ştiu, bodogăni în silă Ygal Teler.

În sinea lui, Malko nu mai putea de fericire.

— Povesteşte-mi totul, de la început.

Kurdul începu să vorbească în germana lui stricată, cu o voce monotonă. Discret, Fitzroy Mac Coy pusese în funcţiune un magnetofon. Relatările durară multă vreme, adesea întrerupte de întrebări puse de Malko. Când termină, aflaseră exact ce rol jucase kurdul. Acesta din urmă fusees contactat de un colonel rus, cu care trata de multă vreme, şi care-i propusese o afacere. Un „contract", sau mai curând, o serie de contracte. Eliminarea Agathei Mertens, a generalului Brunns, a poliţistului suedez, Göran Totsten, şi a lui Parviz Semiran. Şi în cele din urmă pe cea a lui Horst Grünow. În fiecare caz în parte „partenerul" de afaceri îi furnizase toate informaţiile necesare misiunilor lui, precum şi bani.

— Cu cât ai fost plătit de „acţiune"? întrebă Malko.

— 10 000 DM.

— De ce te-a ales tocmai pe dumneata?

— Mă cunoştea bine. Eram hăituit în Turcia. M-a ajutat să plec din ţară.

Un ucigaş profesionist. Care nu putea refuza nimic, după ce ruşii îi salvaseră viaţa... Acestea elucidau o parte a problemei, dar nu totul.

— Îl cunoşteai pe Horst Grünow, cel ucis în bistrou?

— Nu, spuse el. Mi s-a dat adresa lui şi l-am urmărit.

— Dar pe Dagmar Hasen o ştii?

— Nu.

Se lăsă din nou liniştea. Ruptă de Fitzroy Mac Coy.

— Eu cred că domnul Teler ne-ar mai putea face un mic serviciu.

* * *

Opera Café era în continuare salonul de ceai cel mai în vogă din Berlin. Ygal Teler, care se deplasa în cârje, luase o masă cu faţa la vitrină patiseriei. Contrasta uşor în această ambianţă mai curând sofisticată, dar părea să nu-şi dea seama. Stătea acolo de douăzeci de minute, când un bărbat cu părul foarte negru, mic de stat, cu faţa rotundă, se apropie de el.

Schimbară o lungă strângere de mână şi începură să discute în şoaptă. Li se aduse ceai şi cafea. După o jumătate de oră, bărbatul cu părul negru se uită la ceas şi se ridică. Dar nu ajunse prea departe.

Nişte oameni surâzători apărură de peste tot şi-l înconjurară. Unul dintre ei scoase o legitimaţie barată de negru, galben şi roşu.

— *Verfassungsschutz,* anunţă el. Vreţi să ne urmaţi?

Bărbatul cu părul negru se bâţoşi, scoţând la rândul lui o legitimaţie barată de alb, bleu şi roşu.

— Sunt diplomat, replică el. Ataşat adjunct cu apărarea al ambasadei Rusiei. Colonel Liublimov.

— Domnule colonel, ripostă funcţionarul german, vă aflaţi în compania unui criminal căutat pentru asasinatele comise de el. Conversaţia dumneavoastră a fost înregistrată şi aţi fost fotografiat. Trebuie să ne urmaţi.

Colonelul rus îşi lăsă capul în jos şi-l urmă pe neamţ fără să mai scoată o vorbă. Alţi doi poliţişti îl ajutară pe Ygal Teler să se ridice apoi îl excortară până la o maşină a poliţiei staţionată pe bulevardul Unter den Linden. Văzând un om care aştepta pe trotuar, turcul îi strigă:

— Mi-aţi promis! Spuneţi-le să-mi dea drumul!

Malko se uită la el cum urca în furgonul verde şi alb. Fără să-i răspundă. Agathe Mertens, chiar dacă trădase, nu era cazul să moară.

Când să dispară, Ygal Teler se întoarse şi urlă:

— *Pezevenk*[1]!

Cu o clipă mai înainte de a se închide uşile furgonului.

---

1. Peşte, proxenet.

Malko simți plăcere să meargă și se întoarse pe jos la Adlon. CIA marcase un punct. SVR-ul fusese prins cu mâța-n sac. Bineînțeles, colonelul Liublimov nu era decât un executant. Nu el fusese cel care concepuse această manipulare diabolică.

Singura care scăpa era Dagmar Hasen, care totuși îl trimisese la moarte pe Parviz Semiran. Cum kurdul n-o cunoștea, probabil colonelul fusese acela care făcuse legătura.

* * *

— Să trecem la masă, anunță Fitzroy Mac Coy, terminându-și un cocteil *Cosmopolitan*, de un roșu superb, pe bază de Cointreau, de votcă, suc de lămâie și *cramberry juice*. Otto Lahmer, la rândul său, bău pe nerăsuflate ce-i mai rămăsese din Defender Success. Malko își dăduse gata de mult votca.

Un *Marine* drept ca un țăruș, cu craniul ras, impecabil în ținuta lui albă, anunțase că șeful biroului era servit. Malko și procurorul Otto Lahmer îl urmară în sufrageria luminată de o lustră mare din cristal. Era un dineu între bărbați, pentru sărbătorirea anihilării formidabilei manipulări *Yggdrasil*. Masa era superbă, aproape la fel de frumoasă ca cea de la Liezen își spuse Malko. Tot ceea ce se afla pe ea purta semnătura Central Intelligence Agency. Vesela, argintăria, șervetele și o superbă brichetă de masă Zippo din argint masiv. Meniul, prezentat pe un carton pentru fiecare comesean, era simplu: Caviar Sevruga Petrossian, *steak* newyorkez și șerbet. CIA pregătise o cină foarte studiată.

— În ce stadiu vă aflați? îl întrebă procurorul pe Fitzroy Mac Coy.

Americanul îi adresă un zâmbet radios.

— Guvernul dumneavoastră ne-a anunțat expulzarea colonelului Luiblimov la ministerul afacerilor externe din Rusia. Dosarul e copleșitor. Între conversația înregistrată de noi la *Opera Café* și destăinuirile lui Ygal Teler, am mai descoperit un element suplimentar interesant. Colonelul Liublimov, în 1986, era în post la Stockholm, ca numărul 2 al *Rezidenturii* KGB-ului. Pe de altă parte, suntem pe cale de a pregăti un dosar destinat diferitelor servicii prietene în măsură să

demonteze minuțios manipularea *Yggdrasil*. Apoi, îl vom oferi tuturor ziariștilor care s-au lăsat duși de nas, fiind de bună credință. Începând cu Alfred Jonnart din Belgia. Grație extraordinarei anchete desfășurate de prințul Malko Linge, în cele din urmă am câștigat.

Malko bău puțin din paharul lui cu Château Latour 1982, înainte de a preciza:

— Și eu am avut mult noroc. Potrivit proceselor-verbale ale interogatoriului la care a fost supus Ygal Teler, acesta din urmă nu s-a mai întors la Bruxelles pentru a încerca s-o lichideze pe Astrid Mertens. Sperietura ei a fost nefondată: o mașină care trecuse pe lângă ea prea de-aproape. Or, dacă ea n-ar fi vorbit de rolul jucat de mama ei ca informatoare a HVA, n-aș fi putut să-i iau urma lui Horst Grünow.

— Merită să fie recompensată, observă Fitzroy Mac Coy. Am să văd ce pot face...

— Știți cine a montat această manipulare complexă? întrebă Otto Lahmer, care, cu stomacul lui sensibil, ar fi preferat un păstrăv în locul steak-ului newyorkez.

Malko și americanul se uitară unul la altul.

— Nu știm, rostiră ei într-un glas. Cu siguranță cineva foarte inteligent și creativ. Care a avut ideea să pună pe muzică informații vechi colportate de acel agent al DIA, s-o alăture pe Dagmar Hasen ca în cele din urmă afacerea să explodeze prin dezvăluirile Agathei Mertens. Lichidându-i apoi pe toți cei care păreau a fi implicați în asasinarea lui Olaf Palme, consolidau ipoteza culpabilității CIA. Trebuie să fie un vulpoi bătrân din primul Directorat al KGB-ului...

Otto Lahmer puse brusc întrebarea pe un ton detașat.

— Până la urmă, cine l-a ucis pe Olaf Palme?

— Nu se știe în mod sigur, replică Fitzroy Mac Coy, dar biroul nostru din Stockholm a repus întrebarea pe tapet. Numeroși polițiști suedezi consideră că a fost Cristian Peterson, achitat din lipsă de probe.

Dineul se termină pe o notă euforică. Marinarul apăru din nou cu o sticlă de coniac Gaston Lagrange XO și pahare pe o tavă de argint.

Când Malko ajunse la mașina lui, abia dacă era ora nouă seara. Cinaseră după obiceiul german.

În acest sens, se circula bine la ora aceea. Sub un impuls subit, în loc să se întoarcă la *Adlon*, unde Astrid Mertens cina

cu Krisantem, Malko făcu un ușor ocol, pentru a trece pe Köthener Strasse. Dagmar Hasen îl intriga. Ea jucase rolul cel mai dificil în manipularea *Yggdrasil*. Și era singura care scăpa. Ridică ochii spre fațada cu numărul 38 și inima îi sări în piept.

La etajul trei era lumină.

* * *

Parcă și aproape că alergă până în dreptul casei. Apăsă pe interfonul apartamentului spioanei Dagmar Hasen. Se scurseră câteva clipe mai înainte ca o voce de femeie, amețită de băutură, să răspundă:

— *Wer ist da?*[1]

— *Dagmar ist da?*[2]

— *Jawohl.*

Clănțănitul încuietorii îl avertiză că ușa se deschisese. Intră pe culoar, uluit și încordat. Ce putea să însemne această bruscă reapariție a lui Dagmar hasen? ce nouă manipulare ascundea ea? Realiză că nici măcar nu era înarmat, fiindcă își lăsase pistolul extraplat la *Adlon* pentru dineul de la Fitzroy Mac Coy.

Fie ce-o fi. N-avea de gând să se întoarcă din drum. O femeie bătrână îl aștepta în fața unei uși deschise, la etajul trei. Ea bombăni:

— Grăbiți-vă, e târziu.

— Unde e Dagmar? întrebă Malko, mirat de această primire bizară.

— Acolo, în fund! făcu bătrâna, arătându-i o ușă deschisă.

Din doi pași Malko ajunse la fața locului. Ușa dădea spre o cameră mică, slab luminată. Dagmar Hasen era lungită pe un pat cu mâinile încrucișate pe piept, cu ochii închiși, îmbrăcată într-un taior verde. Dacă n-ar fi fost fața ei ca de ceară și încremenirea ai fi putut crede că dormea.

* * *

Malko se uită gânditor la chipul acela împietrit de moarte, cu pometii înroșiți artificial și pieptul care-i umfla taiorul. Avea

---

1. *Cine-i acolo?*
2. *Dagmar este acolo?*

impresia că Dagmar Hasen era gata să se trezească. Un amănunt îl frapă: părul ei foarte scurt, aproape ca o perie. Nu-şi putea veni în fire din cauza acestui deznodământ neaşteptat. Când se întoarse, femeia se uita la el. Se căută prin buzunare şi-i strecură o bancnotă de o sută de mărci.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Malko.

Femeia îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu ştiaţi? Un cancer. Era sub tratament de multă vreme; uneori aveai impresia că nu avea nimic. I-au făcut raze, şi-a pierdut părul. Şi pe urmă, în opt zile, a fost gata...

— Când au adus-o?

— Azi dimineaţă de la Charité *Krankenhause.*

— Cine eşti dumneata?

— Fac menajul la ea şi încă în două apartamente din bloc.

— N-are familie?

— Nu ştiu. Cineva s-a ocupat de ea. A plătit ca să aibă o rezervă singură. Trebuie să fie vreo rudă. Cu siguranţă că o să vină mâine la înmormântare.

— Unde va fi îngropată?

— În cimitirul Sankt-Marien-Nikolai, are intrarea prin Prenzlauer Allee.

— Mulţumesc, rosti Malko retrăgându-se.

Femeia de serviciu se luă după el. În trecere ea ridică ceva de pe un scaun şi-i arătă lui Malko.

— N-a vrut să fie îngropată cu peruca. Păcat, îi stătea bine.

* * *

O ceaţă uşoară plutea deasupra cimitirului Sankt-Marien-Nikolai, care se întindea pe un teren în pantă, între Prenzlauer Allee şi Mollstrasse. Nici un semn nu indica, pe Prenzlauer Allee, intrarea încadrată de doi stâlpi din cărămidă, în bună parte năruiţi. Malko apucă pe o cărare care cobora în pantă dulce spre o capelă lungă din cărămizi trandafirii patinate. Se întreba dacă femeia de serviciu nu făcuse vreo greşeală.

Cimitirul părea părăsit. Copacii nu mai erau tunşi, iarba năpădise peste tot mormintele, unele dintre ele se dărâmau roase de umezeală. Nici unul nu era întreţinut şi majoritatea deceselor avuseseră loc cu vreo zece ani în urmă. Copacii şi bălăriile formau o oază de verdeaţă, un fel de pădure ca în basmele lui Grimm în

plin centrul Berlinului. Un regat fantomatic la câțiva metri de Alexanderplatz. Deodată, la o cotitură a aleii, Malko zări un nume gravat pe o piatră tombală: Bertolt Brecht. Își aminti de istoria acestui cimitir. Se compunea din două părți Saint-Marien și Saint-Georgen. Brecht, celebrul dramaturg, fusese îngropat aici. Metresa lui, moartă imediat după el, fusese înhumată în cimitirul geamăn – Saint-Georgen – la ordinul soției scriitorului, pentru ca ei să fie despărțiți pe vecie.

Malko ajunse la capelă și-i dădu ocol. În Germania, ceremoniile funebre nu aveau loc în biserici, ci în capelele aflate în fiecare cimitir. Zări în cele din urmă un semn de viață: cele două uși ale capelei erau deschise și în interior văzu un mic grup. Cel mult cincisprezece persoane. Se apropie. Sicriul lui Dagmar Hasen era plasat dinaintea unui altar, înconjurat de patru lumânări groase. Pastorul era pe cale să termine oficierea. Malko rămase ceva mai retras, gândind la superbii ochi de smarald ai lui Dagmar, închiși pentru totodeauna.

Îl trăsese rău de tot pe sfoară. Pe ea se bazase partea cea mai delicată a manipulării *Yggdrasil*. Ca pe timpurile bune ale războiului rece, țarul Boris Elțîn își dezlănțuise forțele oculte. Știindu-se pierdută, Dagmar își jucase rolul, ca un bun soldat.

Slujba se termină. Cei care participaseră se îndreptau spre ieșire. Printre ei, se afla și femeia de serviciu care-l primise pe Malko în ajun. Trecând pe lângă el, îi strecură în șoaptă:

— Ăsta-i prietenul lui *Frau* Hasen.

Îi arătă un bărbat înalt, foarte în vârstă, cu fruntea pleșuvă, tras la față, strâns într-un trenci, meditând în fața sicriului.

În cele din urmă se întoarse și coborî pe aleea centrală, trecând pe lângă Malko. Acesta își spuse că fața lui nu-i era străină. Îl urmări pe necunoscut care coti la stânga pe Prenzlauer Allee, coborând spre Alexanderplatz. O traversă cu același pas lent și măsurat și apoi o porni pe Karl-Liebknecht Strasse, o prelungire a bulevardului Unter den Linden. Câteva sute de metri mai departe, ajunse în dreptul unuia dintre podurile de peste Spree. Cu puțin mai înainte, o scară cobora pe chei, mărginită de câteva imobile restaurate. Persoana urmărită de Malko intră într-o clădire galbenă cu ferestre pătrate și nu mai ieși.

Brutal, în clipa în care bătrânul dispărea, Malko își dădu seama cine era și totul i se lumină. Notă adresa, în vreme ce un vas mic trecea prin spatele lui. Acesta era cu siguranță unul dintre locurile cele mai plăcute din Berlin, într-un fel ca Ile Saint-Louis din Paris.

* * *

— Îi ştiţi adresa din Berlin a lui Markus Wolf? îl întrebă Malko pe Fitzroy Mac Coy.

— O am pe calculator, răspunse imediat americanul.

Apăsă pe câteva taste şi, după câteva clipe, îl informă:

— Spreeufer, nr. 6.

„Prietenul" lui Dagmar Hasen era deci Markus Wolf, fostul patron al HVA, omul care luptase toată viaţa pentru comunism, unul dintre spionii cei mai inteligenţi ai timpului său. El condusese serviciile de informaţii ale RDG-ului din 1958 până în 1987. În 1990 după căderea Zidului, fugise la Moscova. Poseda de altfel un paşaport sovietic şi gradul de colonel în Armata roşie. Trăise în URSS din 1934 până în 1945.

Se vorbea că Markus Wolf cedase sau vânduse KGB-ului toate reţelele HVA. Apoi, se întorsese să trăiască la Berlin. În vârstă de şaptezeci şi cinci de ani, oficial ieşise la o pensie bine meritată şi trăia teoretic cu indemnizaţia de 802 mărci! Fitzroy Mac Coy se uita gânditor la calculatorul lui.

— Credeţi că el este instigatorul manipulării Yggdrasil?

Malko zâmbi.

— Poate. I se potriveşte perfect. Şi nu uitaţi că Rusia este a doua lui patrie. Nu-i exclus să se fi limitat în a o încadra pe Dagmar Hasen, care făcuse parte din reţelele lui, în SVR. Am fost un prost. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că ea lucra sau lucrase pentru Est.

— Cum?

— Locuinţa ei de pe Köthener Strasse. Înaintea căderii Zidului, Köthener Strasse fusese o „stradă de frontieră", una dintre laturile formate de Zid. Or, Stasi nu autoriza decât oamenilor siguri să locuiască într-un asemenea loc.

— Ce intrigă! oftă Fitzroy Mac Coy, totuşi admirativ.

Exceptând brutalitatea rece, care constase în sacrificarea deliberată a cinci vieţi omeneşti, această manipulare *Yggdrasil* era de o creativitate satanică.

— Într-adevăr s-au folosit de toate tertipurile, trase concluzia Malko. Chiar şi mort, Olaf Palme, tovarăşul de drum al comuniştilor, le-a mai servit o ultimă dată. Iar Dagmar Hasen şi-a sacrificat ultimele săptămâni de viaţă. Probabil numai pentru a fi singură într-o cameră de spital.

Şeful biroului CIA răsuflă adânc şi scoase un plic dintr-un sertar.

— E pentru Astrid Mertens, spuse el. Sunt aici 50 000 de mărci. Cred că le-a meritat cu prisosinţă.

* * *

Astrid Mertens era strălucitoare într-o rochie Alaya neagră, ultrascurtă care părea pictată pe ea. Decolteul pătrat îi oferea sânii albi ca pe tavă. Împreună cu Malko îşi petrecuse o parte a zilei golind magazinele elegante de pe Kurfürstendamm, datorită celor 50 000 de mărci primite de la CIA. Tocmai îşi terminaseră cina în sala de mese calmă şi elegantă a restaurantului *Kempinski*. Chelnerul le turnă ultimele picături din sticla de Taittinger Comtes de Champagne, din strugurii albi ai anului 1989.

— La ce te gândeşti? o întrebă Malko.

— Că are să-mi pară rău să părăsesc Berlinul.

De la începutul mesei avusese o atitudine naiv provocatoare, priviri prea directe, mutrişoare prea grăitoare. Se apleca pe deasupra mesei ca pentru a-l face să-i admire sânii liberi sub rochie.

— Ai să te mai întorci? întrrebă Malko.

— În seara asta aş vrea să-mi arăţi Zidul, mă rog, ce-a mai rămas din el.

Ieşiră din *Kempinski* şi ea îl luă spontan de mână. Elko Krisantem aştepta la volanul Rolls-ului la colţul străzii Kurfürstendamm. La jumătatea drumului, Astrid se apropie brusc de Malko şi-l sărută cu o pasiune incredibilă. Îi simţea corpul tremurând. Când se deslipiră, ea îi murmură:

— Ai fost aşa de bun cu mine.

Trecând prin faţa Bisericii Amintirilor – ce mai rămăsese din Kaiser-Wilhelm-Kirche distrusă în timpul războiului – Astrid se lipi din nou de Malko. Flirtul lor dură tot drumul către est, mai mult de cinci kilometri. Astrid nu privea decât din când în când peisajul, de altfel lipsit de interes, al cartierelor noi. Strâns lipită de Malko, îl săruta mai să-şi piardă respiraţia, fără să se sinchisească de Elko Krisantem, aflat din fericire de partea opusă a geamului separator.

Pe jumătate culcată peste el, cu sânii ieşiţi din decolteu, ea gemea ca o pisică în culmea fericirii. Ultimul viraj al Rolls-ului pentru a trece peste podul Skalitzer Strasse o smulse de lângă el.

Elko coti la stânga, angajându-se pe Mühlenstrasse care mergea în lungul râului Spree pe mai mulți kilometri, mărginit pe un mal de Zid. Acolo mai rămăsese încă în picioare pe doi kilometri. Elko opri mașina în fața Zidului. Singurul semn de viață: neonul hotelului *East End.*

— Ăsta-i Zidul, spuse Malko.

Îi răspunse doar tăcerea. Astrid se apropiase de sexul lui cu o lăcomie de îndrăgostită. Discret, Elko Krisantem ieși afară din mașină. La acea oră, locul era absolut pustiu. Lungită pe banchetă, Astrid, cu rochia ridicată peste fese, părea hotărâtă să-l facă pe Malko fericit. Dar lui îi venise altă poftă. Smulgându-se din mâinile ei se așeză în spatele tinerei femei, care imediat se cambră pentru a-i facilita sarcina.

Bineînțeles, poziția nu era prea confortabilă. Prin geamul portierei din spate Malko zărea de cealaltă parte a Münlenstrasse, Zidul mâzgălit de desene. Astrid, cu fața în pielea banchetei nu vedea nimic, dar puțin îi păsa. Câteva clipe mai târziu ea se ridică, își puse sânii la locul lor, trase de rochie în jos, și-i ceru:

— Acum, arată-mi Zidul.

Ieșiră din Rolls și parcurseră vreo sută de metri, admirând panourile de beton decorate de diferiți artiști. Cel care fusese simbolul unui stat-închisoare, devenise o expoziție de artă modernă.

Pe această imensă arteră rectilinie și pustie, Zidul mai părea încă un pericol. Astrid se cutremură sub o rafală rece care sufla dinspre est.

— Ce sinistru e aici, murmură ea, dar îmi pare bine că l-am văzut.

Se întoarseră la mașină. Malko nu se putea împiedica să nu-și spună că, deși Zidul căzuse, lupta dintre cei doi coloși, America și Rusia, continua.

Tiparul executat sub comanda nr. 80.215

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA